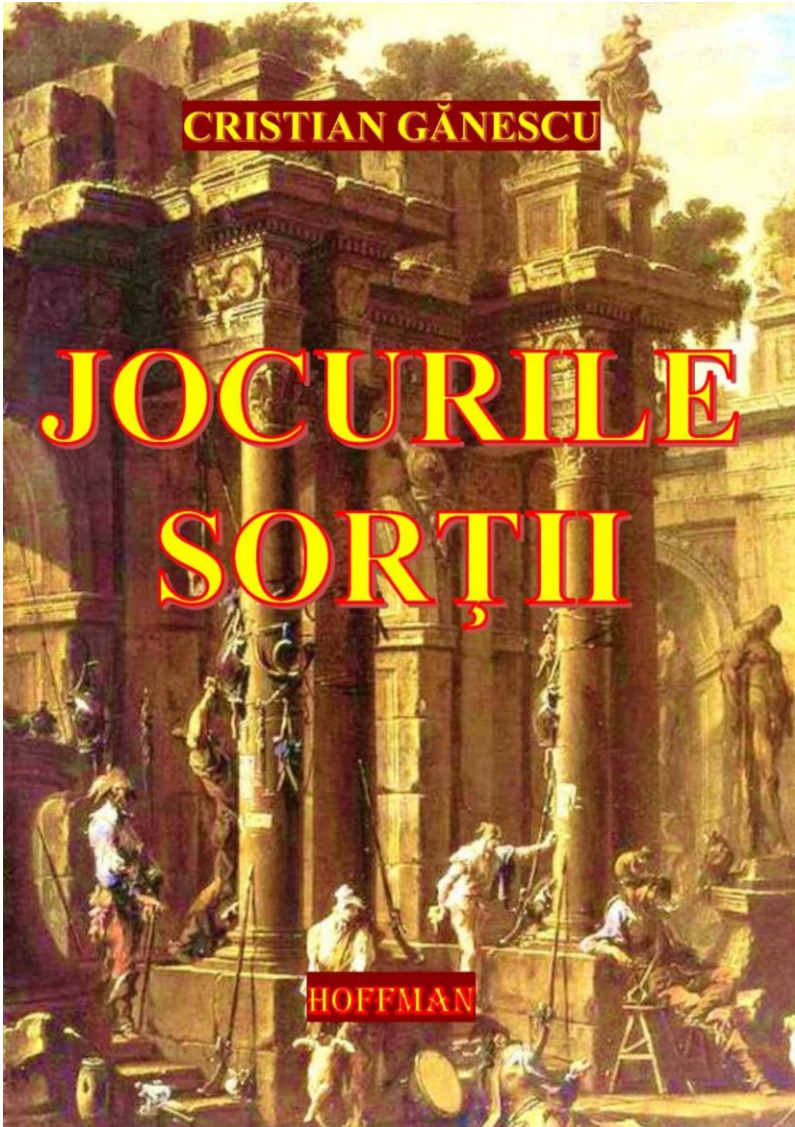

CRISTIAN GĂNESCU
JOCURILE SORTII

CRISTIAN GĂNESCU

JOCURILE SORTII

♣ HOFFMAN ♣

2024

© Cristian Gănescu

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpu-nera în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN

Tel: 0740.984.910

contact@editurahoffman.ro

www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GĂNESCU, CRISTIAN

Jocurile sorții / Cristian Gănescu. - Caracal : Editura Hoffman,
2024

ISBN

Distribuitor:

Oltenia Star SRL, Craiova, Str. Câmpia Islaz 85

biz.craiova@gmail.com

Cărțile se pot cumpara de pe www.cab.ro

Telefon: 0723663100

La temelia cosmosului se află Dumnezeu, care se manifestă prin trei Persoane: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Iubirea (Fiul) și Dumnezeu-Lumina (Sfântul Duh). Dumnezeu este creatorul tuturor formelor. Dumnezeu este creatorul formei umanoide, pentru că El Însuși, ca Persoană (ca Dumnezeu-Tatăl), are această formă. Oamenii sunt creați în formă umanoidă după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu,. Dumnezeu asigură continuitatea tuturor formelor din cosmos, inclusiv a formei umanoide, prin Iubire. Iubirea este a doua Persoană a lui Dumnezeu. Iubirea, a doua Persoană, s-a întrupat în lumea materială, iar oamenii au numit-o Iisus Hristos. Capacitatea formei de a se menține și de a se păstra ca formă în mod continuu se numește Lumină. Lumina este a treia Persoană a lui Dumnezeu. Oamenii o numesc Sfântul Duh. Dumnezeu, Creatorul perpetuu al cosmosului, emite din Sine energia numită *prezent continuu*. Timpul a început să se deruleze începând cu comiterea păcatului de primul om, Adam primordial, și cu momentul neascultării poruncilor de către primul înger răzvrătit, Hallshithan. De atunci, pentru oamenii întrupați care păcătuiesc, fiecare moment devine trecut - devine amintire. Fiecare om care păcătuiește se conectează prin sintonie, instantaneu, primului om, Adam primordial, repetând păcatul originar și chemând la viață amintirea.

Sabia are două tăişuri: unul bun, altul rău. Cel bun este adevărat. Cel rău este neadevărat. Tăişul din stânga nu se vede, iar cel din dreapta se vede; amândouă se văd lipite una de alta. Tâlcul acestei formulări este următorul: în cosmos tot ce se petrece bun se petrece cu adevărat și este supus cunoașterii care se derulează într-un “timp de cunoaștere”. Ceea ce se întâmplă rău nu se produce în timp, deci nu este adevărat. Când făptuiește răul, orice om intră într-un „hău de timp”. „Hăul de timp” este o lipsă de timp pentru cunoașterea omului; de aceea, omul nu păstrează amintirea a ceea ce s-a petrecut în acel „hău de timp”. Binele (ceea ce se întâmplă bun sau bine) este primul tăiș al sabiei, iar răul este al doilea tăiș al sabiei; de aceea se spune că unul se vede, iar celălalt nu se vede, dar amândouă se văd. Amândouă tăişurile sunt suma cunoașterii. Deocamdată, sabia nu poate fi ridicată decât cu mâna dreaptă, căci partea dreaptă (și, implicit, mâna dreaptă) corespunde imperfecțiunii spiritului în formă umanoidă (incapacitatea de a emite energii de intenție în mod optim). Partea stângă a sabiei, cea care nu se vede, este cea care lipsește, motiv pentru care nu poate fi ridicată cu mâna stângă de o ființă care are spiritul imperfect. Mâna stângă este “continuitatea a toate”; este știința “continuității a toate”, care reprezintă binele. Doar o ființă cu un spirit perfect poate ridica sabia cu mâna stângă.

PREFAȚĂ

În perioada 1999-2006 autorul acestei cărți a realizat, pe baza dezvoltărilor clarvăzătorului **Eugen Nicolae Gîscă**, un ciclu format din cinci cărți, ciclu intitulat **“Fortă contra forță”**. Cele cinci cărți ale ciclului sunt în ordine următoarele: **“Fortă contra forță”**; **“Omul în afara trupului”**; **“Marele mister - Omul cetățean al cosmosului”**; **“În fața eternității”**; **“Kosmos”**. După cum se poate remarca, întregul ciclu de cărți bazat pe dezvoltările clarvăzătorului **Eugen Nicolae Gîscă** este denumit după titlul primei cărți a ciclului: **“Fortă contra forță”**.

În ceea ce privește acest ciclu de cărți semnatul acestor rânduri nu a fost decât un simplu transmițător, care s-a străduit, atât cât i-a stat în putință, să redea cititorilor, sub forma unor eseuri, informații de natură spirituală, oferite cu generozitate de clarvăzătorul **Eugen Nicolae Gîscă**.

Colaborarea autorului acestei cărți cu **Eugen Nicolae Gîscă** a încetat în anul 2006. În perioada cuprinsă între anul 2006 și anul apariției prezentei cărți, autorul acestei cărți s-a depărtat din diferite motive de subiectul prezentat în aceste cărți, pentru a se dedica altor activități. La un moment dat, pentru autorul acestor rânduri a apărut necesitatea reeditării cărților din ciclul **“Fortă contra forță”**.

Această necesitate s-a datorat în primul rând unui imbold interior al autorului care, după o perioadă lungă de

“amnezie”, și-a “amintit” de cărțile din acest ciclu. În al doilea rând s-a datorat, pe de-o parte, sugestiilor primite din partea unor prieteni apropiați, iar de altă parte s-a datorat, în egală măsură, sugestiilor unor cititori. Autorul acestor rânduri a fost uimit de faptul că mulți cititori, fie prin prin e-mail-uri, fie telefonic, și-au exprimat dorința de a le fi furnizate cărțile din ciclul “**Forță contra forță**”, care se epuizaseră demult. Acestea au fost motivele ce au generat reeditarea cărților din acest ciclu.

În timp ce lucra la reeditarea cărților, autorul acestor rânduri și-a amintit că în perioada colaborării cu **Eugen Nicolae Gîscă** (între anul 1999 și anul 2006), a scris mai multe capitole care nu au fost incluse, din diferite motive, în cele cinci cărți ale ciclului “**Forță contra forță**”. Tocmai pentru ca să nu se piardă în uitare, aceste capitole au fost finisate și au fost reunite în prezenta carte, **Jocurile sortii**.

PARTEA ÎNTÂI
DIN TAINELE CREAȚIEI

TERRA AURICA

☞ Timpul, ultima frontieră ☜

Oamenii nu se întrupează în palierul cuantic material pentru a obține răspunsuri. Nici pentru a obține o anumită formă de cunoaștere - nici măcar pe cea ezoterică. De aceea, orice formă de cunoaștere și orice atitudine conceptuală obținută de oameni în palierul cuantic material este limitată.

În lumea materială, oamenii se nasc pentru a alege. Fiecare moment al vieții presupune o alegere. Scopul existenței este antrenarea capacității de a alege. Efectul a ceea ce aleg oamenii poartă numele de karma, destin sau soartă. Nu poate fi înțeles cu adevărat fenomenul karmei - al destinului sau al soartei - decât dacă se ia în considerare structura aurică a ființei umane. Omul este un microcosmos, o reflectare a cosmosului spiritual, astfel încât nu poate fi separat de acesta. Omul este *imago mundi*.

De asemenea, nu poate fi înțeles omul ca microcosmos, decât dacă se ia în considerare istoria macrocosmosului - atât cea văzută, desfășurată la nivelul palierului cuantic material cât, mai ales, cea nevăzută, desfășurată la nivelul celorlalte palierelor cuantice.

Totodată, nu poate fi înțeleasă karma, decât dacă se ia în considerare istoria tuturor ființelor participante la istoria cosmosului, inclusiv a ființelor îngerești și a spiritelor naturii.

De aceea, este pe deplin întemeiat ca, înainte de a încerca să descifrăm fenomenul karmei trebuie trecute în revistă principalele elemente ale structurii aurice umane, ale structurii lumii, precum și principalele momente ale istoriei cosmice. Iar pentru aceasta este imperios necesar să începem chiar cu începutul.

Începutul este Dumnezeu, creatorul cerului și al pământului, al “celor văzute și al celor nevăzute”. Dumnezeu este infinit, etern, fără de început și fără de sfârșit. El este originea a tot ce există.

La rândul său, Pământul nu poate fi redus doar la aspectul material, care se află în continuumul spațio-temporal tridimensional perceptibil prin intermediul organelor de simț. Dincolo de palierul material - de continuumul spațio-temporal tridimensional perceptibil prin intermediul organelor de simț - există alte lumi sau paliere cuantice. Totalitatea acestor lumi/palier cuantice poartă numele de *Terra aurica*. Palierile cuantice transfizice sunt dispuse în jurul globului terestru cam până la jumătatea distanței dintre Lună și Marte. Fiecare palier este format din mai multe subpalier.

Adeseori, în raport cu quantumul spațio-temporal al lumii materiale, palierile cuantice transfizice au fost considerate “paralele” sau “concentrice”. Totuși, a înțelege palierile transfizice ale Terrei aurice ca fiind “concentrice” sau “paralele” în raport cu lumea materială poate satisface doar sistemul de reprezentare specific unui om încarnat.

Palierile Terrei aurice nu sunt propriu-zis “concentrice”, după cum nu sunt nici “paralele”. Ele sunt “paralele” ori “concentrice” doar dacă le înțelegem folosind sistemul de reprezentare omenesc. Palierile Terrei aurice ocupă, ca proiecție în continuumul spațio-temporal al lumii fizice, un spațiu de forma unui balon ce are Pământul fizic în

mijloc, iar circumferința este situată la jumătatea distanței dintre Lună și Marte. Palierile transfizice ce formează Terra aurica sunt incluse una în alta, astfel că nu se poate spune cu prea mare exactitate unde se termină unul și unde începe altul. Dacă am lua un metru cub de spațiu din lumea materială, am putea spune că în acel spațiu se află toate palierile cuantice.

Palierile cuantice sunt despărțite între ele prin membrane protectoare. Membranele protectoare ce separă palierile Terrei aurica sunt formate din energia numită Timp. Așadar, ceea ce separă palierile cuantice este o coordonată specială, căreia noi, oamenii, îi dăm numele de Timp. Timpul este, așadar ultima frontieră ce separă palierul cuantic material de palierile transfizice. Membranele protectoare dintre palierile/lumile paralele ce formează Terra aurica pot fi străpunse de oameni doar prin naștere și prin moarte.

Pentru a descrie în mod optim palierile cuantice ce formează Terra aurica trebuie trecută în revistă pe scurt istoria creației lui Dumnezeu.

La început, cu mult timp înainte de formarea cosmosului material, ființa doar Dumnezeu. Dumnezeu este fără formă și infinit. În momentul zero al creației, Dumnezeu a manifestat, în inima ființei Sale, Intenția de a crea cosmosul. Exteriorizarea Intenției s-a manifestat printr-o emisie energetică denumită *pharismah*. Intenția (exteriorizată printr-o energie *pharismah*) s-a concretizat prin emiterea unui Sunet. Primul Sunet emis de către Dumnezeu Unicul a fost Numele Său.

În urma rostirii numelui Său, Dumnezeu a creat o imensă sferă. Apoi, Dumnezeu a poruncit - tot prin Sunet - să se formeze nenumărate lumi în interiorul acestei sfere uriașe. Dumnezeu a zis (a poruncit), iar ceea ce a zis Dumnezeu s-a făcut întocmai. Fiecare lume este o sferă de sunet - un Ocean

de sunet. Dintre toate Oceanele de sunet, pentru noi oamenii, unul singur are importanță deosebită pentru simplul motiv că este oceanul *nostru* de sunet. Oceanul *nostru* de sunet este doar una dintre sferile create în momentul zero al creației lui Dumnezeu.

În Oceanul nostru de sunet, Dumnezeu s-a manifestat pe sine însuși ca spirit. Spiritul lui Dumnezeu are, la rândul său, o formă sferică. Forma de spirit este așadar prima ipostază a lui Dumnezeu. Ulterior, în Oceanul nostru de sunet, Dumnezeu a creat un Ocean de miros și un Ocean de lumină. În Oceanul de lumină s-au format, succesiv, cinci paliere cuantice.

Primul palier cuantic al Oceanului de Lumină, în care Dumnezeu a rostit Cuvântul dintru Începuturi - Sunetul primordial, prin care s-a format Oceanul de Lumină - a fost *Palierul cuantic primordial* sau *Lumea fără formă*.

După ce Dumnezeu a rostit Numele Său, a apărut instantaneu al doilea palier cuantic. În al doilea palier cuantic, Dumnezeu s-a manifestat în prima Sa formă arhetipală (prima ipostază), cea de spirit. De aceea, al doilea palier poate fi denumit *Palierul cuantic al Spiritului lui Dumnezeu*. După ce s-a manifestat în prima Sa formă, de spirit, Dumnezeu a construit al treilea plan cuantic. Pe al treilea plan cuantic, Dumnezeu s-a manifestat în formă umanoidă - cu un Trup de Lumină. Din acel moment Dumnezeu s-a manifestat ca Persoană.

În *Lumea fără formă*, Dumnezeu a creat spiritele oamenilor, iar pe al treilea palier cuantic, a creat spiritele îngerilor și ale spiritelor naturii. Apoi, Dumnezeu a creat al patrulea palier cuantic. Pe al patrulea palier cuantic Dumnezeu a creat corpurile de formă umanoidă ale îngerilor și ale spiritelor naturii. Îngerii și spiritele naturii pot fi denumiți prin expresia Fiii Flăcării sau Fiii Luminii.

Tot pe cel de-al patrulea plan cuantic, Dumnezeu a creat corpurile de formă umanoidă ale oamenilor. De fapt, pe cel de-al patrulea palier cuantic, Dumnezeu a creat trupuri de formă umanoidă pentru spiritele de oameni create anterior în *Lumea fără formă*. Până în acel moment, spiritele de oameni erau aflate într-o stare de beatitudine. Trupurile de formă umanoidă ale oamenilor erau asemănătoare ca aspect cu cele ale îngerilor și cu cele ale spiritelor naturii. Astfel, se poate vorbi despre o primă “întrupare” a oamenilor în Oceanul de lumină.

Oamenii au fost creați de către Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa. La fel ca Dumnezeu, oamenii au spirit de formă sferică și trup de formă umanoidă. Evident, trupurile oamenilor din acea perioadă nu au nimic de-a face cu trupurile materiale de astăzi; era vorba despre trupuri corespunzătoare palierului cuantic în care au fost create. Un astfel de trup este denumit duh sau corp duh.

Primul om creat de către Dumnezeu pe cel de-al patrulea palier cuantic a fost Adam primordial - care este diferit de cel menționat în Vechiul Testament (Adam din Vechiul Testament a fost al treilea Adam). Ființele din lumea eterică îl numesc Shantiah. De fapt, spiritul lui Adam primordial, creat anterior de către Dumnezeu în *Lumea fără formă*, a fost adus în formă umanoidă de duh pe cel de-al patrulea palier al cosmosului.

O lungă perioadă de timp, pe cel de-al patrulea palier cuantic a existat doar un singur om, Adam primordial (Kabbala denuște acest prim om prin termenul Adam Kadmon, despre care afirmă că a fost creat în “ceruri” de către Dumnezeu, iar apoi a fost “izgonit” pe pământ).

După o altă perioadă de timp Dumnezeu a creat alți nouă oameni. Spiritele celor nouă oameni au fost create tot în *Lumea fără formă*, dar abia pe cel de-al patrulea palier

cuantic li s-au creat corpuri duh de formă umanoidă. Cei nouă oameni sunt denumiți *Oameni primordiali*. Ulterior, după o altă lungă perioadă de timp, au dobândit corpuri duh de formă umanoidă alte câteva sute de spirite de oameni - în jur de o mie. Oamenii creați de Dumnezeu pe cel de-al patrulea palier cuantic au format *prima generație*. Oamenii primei generații erau formați din spiritul creat anterior, pe primul palier cuantic, de către Dumnezeu și din corpul duh. Corpurile duh ale primei generații de oameni au fost create prin aportul energetic al tuturor îngerilor și spiritelor naturii.

Dumnezeu le-a acordat ființelor omenești capacitatea de a se manifesta potrivit liberului arbitru. Capacitatea de a se manifesta potrivit liberului arbitru este o particularitate ce aparține spiritului. Fără această particularitate, nici o ființă omenească nu ar ști să se manifeste potrivit liberului arbitru; nici măcar n-ar ști ce este acela liber arbitru. În afara liberului arbitru, fiind creați după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, oamenii au dobândit capacitatea de a emite energii de intenție denumite *pharismah*. Deși este o mare diferență între energiile de intenție emise de Dumnezeu și energiile de intenție emise de oameni, principiul de funcționare este identic. Energiile *pharismah* sunt emise instantaneu de spiritul unui om atunci când are intenții. Ele se manifestă ca niște raze laser ce pornesc din spiritul omului.

După o altă lungă perioadă de timp, în care îngerii și oamenii, în frunte cu Adam primordial, au trăit în Pacea lui Dumnezeu s-a produs prima răzvrătire împotriva Poruncilor lui Dumnezeu. Răzvrătire, în contextul dat, înseamnă neascultarea Poruncilor lui Dumnezeu. În momentul în care o ființă îngerească sau omenească nu mai ascultă Poruncile lui Dumnezeu, se desparte de El și se îmbolnăvește de boala denumită “despărțirea de Dumnezeu”. “Despărțirea de Dumnezeu” are ca efect întunecarea și în final disoluția

duhului. Promotorii răzvrătirii au fost o ființă îngerească binară denumită Hallshithan și primul om, Adam primordial (Shantiah). Cei doi promotori au fost urmați în răzvrătire de o parte - o facțiune - dintre îngeri și de o parte dintre oameni. Din momentul răzvrătirii, toți cei care n-au mai respectat poruncile lui Dumnezeu au devenit “Cel rău”; din Fii ai Luminii au devenit Fii ai întunericului.

După răzvrătirea facțiunii conduse de cei doi promotori, marea majoritate a Fiilor Flăcării a rămas în “pacea lui Dumnezeu”, continuându-și netulburată activitatea. Tot astfel, oamenii care nu au participat la răzvrătire au continuat să se manifeste în cosmos în duhurile lor originare. Oamenii din această categorie pot fi denumiți Primordiali ai Luminii.

În momentul răzvrătirii cel de-al patrulea palier cuantic al cosmosului și-a încetat existența; astfel s-a încheiat primul ciclu al cosmosului. Ființele omenești și îngerești care s-au întunecat și-au găsit refugiul într-un palier cuantic denumit Haos, care este chiar opusul Oceanului de Lumină. Haosul este o antilume - este o lume opusă Oceanului de lumină.

După o perioadă de nemanifestare a cosmosului, Dumnezeu a creat un nou palier cuantic, al cincilea. În noul palier cuantic, Dumnezeu a creat o imensă planetă de natură eterică denumită Perfer. Nucleul planetei Perfer se află cam la mijlocul distanței dintre Marte și Jupiter.

În noul palier cuantic, pe planeta eterică Perfer, Dumnezeu a creat un nou om primordial (al doilea Adam) și o nouă umanitate. Totuși, nu a fost vorba despre o reîncarnare a oamenilor care au trăit în primul ciclu al cosmosului, ci de spirite noi provenite din *Lumea fără formă*, cărora li s-au format duhuri noi. Aceștia pot fi considerați a *doua generație de oameni*. Îngerii și spiritele naturii din ierarhia Fiilor Flăcării au revenit în noul palier cuantic, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic anterior.

Oamenii din generația a doua s-au menținut o lungă perioadă de timp în *pax divina*, fiind instruiți de Fiii Flăcării să respecte poruncile lui Dumnezeu.

Totuși, răzvrătirea de la finalul primului ciclu s-a repetat și pe cel de-al cincilea palier cuantic al cosmosului: unul dintre cei mai importanți îngeri din acea perioadă, un înalt Heruvim Purtător de Lumină pe nume Etathan, s-a răzvrătit împreună cu o parte dintre subordonații săi împotriva poruncilor lui Dumnezeu. După răzvrătire, Etathan a fost denumit Lux sau Lucifer. El a fost urmat în răzvrătirea sa de primul om (al doilea Adam) și de o parte din oamenii celei de-a doua generații.

Îngerii răzvrățiți - deveniți Fii ai întunericului - au purtat războaie cu îngerii din categoria Fiilor Luminii, dar au fost înfrânți. Planeta Perfer a fost incendiată, iar răzvrățiții și-au găsit refugiul în Haos, alături de cei care s-au întunecat la finalul primului ciclu al cosmosului. A urmat apoi o lungă perioadă de nemanifestare, după care a început al treilea ciclu al cosmosului.

❧ Izgonirea din Eden ❧

Chiar la începutul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, Dumnezeu a creat un nou palier cuantic, al șaselea; pe noul palier, Dumnezeu a creat o nouă lume paradisiacă și un prim om. Lumea paradisiacă este Edenul, iar primul om este Adam menționat în Vechiul Testament.

O dată cu Adam menționat în Vechiul Testament a început să se întrupeze în lumea materială *a treia generație de oameni*, cu duhuri diferite de oamenii primelor două generații. De fapt, Vechiul Testament începe descrierea istoriei creației lui Dumnezeu începând cu acest moment, fără a relata ceea ce s-a petrecut în ciclurile anterioare.

Încălcând poruncile lui Dumnezeu, Adam și Eva, au fost izgoșiți din Eden. Edenul este actuala lume eterică. Imediat după izgonirea din Eden, s-a format un nou palier cuantic, palierul material actual, care în acea perioadă era mai eterat decât este în prezent. În palierul cuantic material, care poate fi considerat al șaptelea palier al cosmosului, s-a format Protopământul - Pământul în prima sa întocmire.

După apariția palierului cuantic material și după răspândirea urmașilor lui Adam pe suprafața Protopământului au început să se întrupeze și oameni din primele două generații, proveniți din haos. O dată cu întruparea oamenilor din haos s-au format încă două paliere cuantice distincte: regatul morților vii și iadul.

Regatul morților vii s-a format după asasinarea lui Abel, primul fiu al lui Adam, iar iadul s-a format după moartea lui Cain. Regatul morților vii s-a constituit la granița dintre palierul cuantic material și palierul cuantic eteric, într-o zonă ce poate fi denumită “infraeterică”; zona infraeterică nu trebuie considerată un palier independent al cosmosului, ci mai degrabă un subpalier al palierului cuantic material. Iadul s-a format de-a lungul unor găuri de vierme - un fel de tunele spațio-temporale - ce fac legătura dintre palierul cuantic material și haos.

Istoria Protopământului a fost lungă și complexă, fiind brăzdată de războaie devastatoare. De-o parte a baricadei s-au situat îngerii și spiritele naturii din ierarhia Fiilor Flăcării, precum și Primordialii Luminii, iar de cealaltă parte s-au situat îngerii căzuți și oamenii răzvrățiți din categoria Fiilor întunericului.

Fiecare tabără și-a consolidat pozițiile în palierul cuantic material prin înființarea unor Centre de putere. Primordialii luminii au înființat un Centru principal de putere al Luminii în zona Transilvaniei de astăzi; după o scurtă

perioadă, Primordialii Luminii au mai întemeiat două centre de putere secundare, unul situat în Dobrogea, iar celălalt situat în apropierea Sarmizegetusei. Ca răspuns, Fiii întunericului au înființat propriul lor Centru de putere în zona Iraqului, undeva între Tigru și Eufrat. La mijloc s-au situat oamenii independenți, care și-au constituit propriile centre de putere; cel mai important a fost întemeiat în apropierea Polului Nord.

Ciclul al treilea s-a încheiat în urma unui război devastator dus între cele două categorii de beligeranți: de-o parte Fiii Luminii, iar de cealaltă parte Fiii întunericului. În ultima parte a războiului o grupare de oameni s-a retras din palierul material în palierul cuantic eteric prin intermediul unor porți (portaluri) de trecere; această grupare de oameni a înființat în palierul cuantic eteric mai multe așezări.

În cele din urmă Fiii Luminii i-au biruit pe Fiii întunericului. La finalul războiului, Duhul Sfânt s-a retras din creație, iar Protopământul și-a încheiat existența; astfel s-a încheiat ciclul al treilea.

Ciclul al patrulea a debutat cu reinfuzarea Duhului Sfânt în creație și cu apariția pământului actual. Primii locuitori ai pământului au fost Primordialii Luminii. Ei au adus la întrupare spirite pure din *Lumea fără formă*; întrupate în lumea materială, spiritele pure au primit numele Copii ai lui Dumnezeu. Urmașii Copiilor lui Dumnezeu au format a patra generație de oameni.

Și în ciclul al patrulea s-a produs infuzarea răului în creație; prin intermediul culoarelor spațio-temporale ce pot fi denumite “găuri de vierme”, Fiii întunericului au început să se manifeste la nivelul palierului cuantic material și să interfereze cu activitatea oamenilor. Rezultatul a fost declanșarea unor războaie devastatoare duse între Fiii întunericului și oamenii afiliați Centrelor de putere. La

războaiele duse împotriva Fiilor întunericului au participat în special oamenii afiliați Centrelor de Putere Adamclisi, Sarmizegetusa, precum și oamenii independenți din Centrul de putere Polul Nord. Lor li s-au adăugat oamenii din Regatul morților vii și, în premieră, oamenii care s-au retras în palierul cuantic eteric la sfârșitul ciclului al treilea.

Oamenii din această ultimă grupare au început să construiască obiecte tehnologice de natură eterică, inclusiv obiecte de zbor. Datorită faptului că pe de-o parte, n-au respectat poruncile lui Dumnezeu, iar de altă parte că au acționat prin intermediul unor artefacte tehnologice de natură eterică, oamenii din această categorie pot fi denumiți prometeici.

În ciclul al patrulea, oamenii prometeici au constituit un Centru de putere foarte important pe continentul Atlantida. Oamenii prometeici sunt considerați în ziua de astăzi “extratereștri”, adică proveniți din alte sisteme solare, ceea ce este fals. Ei sunt o parte din acei oameni care au trăit pe Protopământ în ciclul al treilea, iar în ciclul al patrulea au acționat indirect asupra palierului material, fiind aflați în palierul cuantic eteric.

Potopul din vremea lui Noe a pus capăt unei epoci foarte frământate, în care forțele menționate s-au înfruntat în cele mai diverse feluri. După potop activitatea Fiilor întunericului a continuat cu intensitate sporită, astfel că opoziția acestora au continuat să riposteze.

Războiul generalizat desfășurat de-a lungul ciclului al patrulea i-a făcut pe oamenii întrupați să uite motivul pentru care s-au întrupat în palierul cuantic material. Scopul întrupării oamenilor a fost și este de a-și îmbunătăți structura duhului propriu, care s-a întunecat în urma răzvrătirilor succesive. Prin întrupări și reîntrupări succesive în lumea materială, oamenii trebuie să-și îmbunătățească structura

duhului, să se lumineze, pentru a se putea reîntoarce la Dumnezeu. De asemenea, oamenii trebuie să plătească prețul răscumpărării.

Datorită faptului că oamenii nu au fost capabili să îndeplinească acest ultim deziderat s-a întrupat Iisus Hristos. Prețul răscumpărării oamenilor pentru răzvrătirile trecute a fost plătit de a doua Persoană a Sfintei Treimi, Iisus Hristos. Prin jertfa Sa de sânge, Iisus Hristos a plătit prețul răscumpărării. De aceea se poate afirma că întruparea, răstignirea, moartea pe cruce și învierea lui Iisus Hristos este evenimentul central al istoriei lumii.

După învierea lui Iisus Hristos, activitatea Fiilor întunericului a fost în bună măsură blocată, iar o mare parte din Regatul morților vii s-a transformat în ceea ce astăzi poartă numele de lumea astrală - palierul cuantic astral, care are la rândul său șapte sau nouă subpalieri, în funcție de calitatea duhurilor ce pătrund acolo după momentul morții. Palierul astral este al optulea palier al cosmosului.

De asemenea, după învierea lui Iisus Hristos a apărut un nou palier cuantic; acest palier cuantic poartă numele de "Împărăția cerurilor", care este al nouălea palier cuantic al cosmosului.

După învierea lui Iisus Hristos, Fiii întunericului au fost nevoiți să-și schimbe metodele de acțiune asupra oamenilor întrupați. În era creștină, Fiii întunericului nu se mai pot manifesta la nivelul palierului cuantic material precum o făceau în trecut, astfel că nu se pot manifesta decât la nivelul palierului cuantic eteric și, până la un punct, până la nivelul infraeteric.

De aceea, de la nivelul palierului cuantic eteric și infraeteric Fiii întunericului acționează în mod indirect asupra oamenilor întrupați prin scenarii existențiale denumite *Jocuri ale morții*.

PREZENTUL CONTINUU

✿ Urma lui Dumnezeu ✿

La temelia cosmosului se află Dumnezeu, care se manifestă prin trei Persoane: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Iubirea (Fiul) și Dumnezeu-Lumina (Sfântul Duh).

Dumnezeu este creatorul tuturor formelor. Dumnezeu este creatorul formei umanoide, pentru că El Însuși, ca Persoană (ca Dumnezeu-Tată), are această formă. Oamenii sunt creați după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, în formă umanoidă. Dumnezeu asigură continuitatea tuturor formelor din cosmos, inclusiv a formei umanoide, prin Iubire. Iubirea este a doua Persoană a lui Dumnezeu. Iubirea, a doua Persoană, s-a întrupat în lumea materială, iar oamenii au numit-o Iisus Hristos. Capacitatea formei de a se menține și de a păstra ca formă în mod continuu se numește Lumină. Lumina este a treia Persoană a lui Dumnezeu. Oamenii o numesc Sfântul Duh.

Dumnezeu, Creatorul perpetuu al cosmosului, emite din Sine energia numită *prezent continuu*. Timpul a început să se deruleze începând cu comiterea păcatului original al primului om, Adam primordial, și cu momentul neascultării poruncilor de către primul înger răzvrătit, Hallshithan. De atunci, pentru oamenii întrupați care păcătuiesc, fiecare moment devine trecut - devine amintire. Fiecare om care păcătuiește se

conectează prin sintonie, instantaneu, primului om - Adam primordial -, repetând păcatul originar și chemând la viață amintirea. Pe măsură ce cheamă o amintire la viață, fiecare om face un pas spre moarte. De aceea, moartea este rezultatul păcatului originar, pe care fiecare om trebuie să-l răscumpere.

Principiul suprem al lui Dumnezeu și baza de pornire a Planului Său este perpetuarea și menținerea creației - inclusiv a formei umanoide a îngerilor, oamenilor și spiritelor naturii. Dumnezeu, ca Putere Supremă ce emite din sine *prezentul continuu*, are capacitatea de a asigura continuitatea tuturor ființelor din cosmos, pentru ca acestea să ajungă, la rândul lor, să-și asigure singure continuitatea fără aportul Său. Nici o ființă din cosmos nu poate să-și asigure continuitatea decât dacă se conectează *prezentului continuu*. Deocamdată, deși sunt rupte de *prezentul continuu*, ființele din cosmos există datorită aportului energetic al lui Dumnezeu prin intermediul celei de-a doua Persoane - Iubirea care este Hristos. Acest aport energetic este vizibil în structura aurică a oamenilor și a îngerilor.

Orice formă umanoidă din cosmos se poate menține în stare de funcționare doar prin acceptul și aportul lui Dumnezeu-Iubire, a doua Persoană. Toate formele și ființele care dispar din ființă o fac cu de la sine putere, fără acceptul lui Dumnezeu-Iubire.

Poziția față de principiul menținerii creației și, implicit, față de Planului lui Dumnezeu își găsește expresia sa cea mai completă în manifestarea pe scena cosmosului a celor două categorii de ființe îngerești: Fiii Luminii și Fiii întunericului - a Luminii și a Întunericului, a Binelui și a Răului. La rândul său, omul întrupat reflectă în planul material cele două poziții strategice față de Planul lui Dumnezeu. Fiii luminii - Fii ai principiului de continuitate - sunt acei îngeri care au păstrat legătura cu Dumnezeu, care cunosc Înțelepciunea lui

Dumnezeu și care lucrează pentru ducerea la împlinire a Planului Său. Orice formă umanoidă poate să păstreze acest principiu doar păstrând legătura cu Dumnezeu în *prezentul continuu*. În schimb, Fiii întunericului s-au despărțit de Dumnezeu cu de la sine voință. Ei nu mai urmează principiul lui Dumnezeu de continuitate a creației, astfel că nu mai respectă Planul lui Dumnezeu. Ei nu cunosc Planul lui Dumnezeu. Fiii întunericului nu cunosc decât *Urma lui Dumnezeu*, fiind blocați în trecut și în amintire. Amintirea este karma.

La nivelul cosmosului material, energia emisă de Dumnezeu, care cândva a fost Prezent și acum este Trecut, poartă numele de amintire. Cosmosul material - materia - este așadar amintire cristalizată. Cosmosul material, cu toate stelele și galaxiile sale, cu supernovele și găurile negre, s-a născut într-un punct fix, iar acest punct fix este situat chiar în centrul Terrei aurice. Totodată, cosmosul se îndepărtează continuu de acest punct fix, care este situat chiar în centrul Terrei aurice.

În mod firesc, centrul Terrei aurice ar fi trebuit să se afle în centrul Pământului material. Totuși, datorită faptului că în momentul expansiunii cuantice a cosmosului s-a produs o dilatare a spațiului, centrul Terrei aurice este situat puțin lateral de Pământul fizic - la câteva sute de mii de kilometri. Aceasta înseamnă că la nivelul palierului cuantic material, prima planetă a fost Pământul - mai precis Protopământul.

Universul material s-a născut în Terra aurice și a suferit o dilatare continuă. Printr-un proces de dilatare succesivă, din Protopământ s-au născut toate planetele sistemului solar, inclusiv Soarele. Ulterior, au apărut toate celelalte corpuri cerești. Între centrul Protopământului și toate corpurile cerești s-au format încă de la începutul existenței cosmosului culoare de lumină ca niște raze laser ceva mai groase, denumite *Raze*

de creație. Întregul cosmos este străbătut de o rețea de Raze de creație. Diametrul unei Raze de creație este în jur de patru, cinci metri.

La început, înaintea apariției Soarelui și Lunii, au existat două entități îngerești, una de Zi iar cealaltă de Noapte - ființe îngerești lipsite de formă umanoidă - care asigurau lumina. În acea primă fază a existenței cosmosului, spiritele naturii au luminat cerul: ele luminau întunericul prin intermediul corpurilor lor luminoase. În acea perioadă nu exista nici un alt corp ceresc în tot universul. Nu existau ceea ce ființele din lumea eterică (și nu numai) numesc “luminători”. Aceasta este taina creației planului material. Această taină a fost reflectată succint și în Vechiul Testament, care afirmă că Ziua și Noaptea, respectiv Lumina și Întunericul, au fost create de Dumnezeu în ziua întâi, iar Soarele și Luna (luminătorii) au fost create în ziua a patra.

Corpurile cerești - galaxii, supernove, sori, planete etc. -, formate din materie, au apărut pe eșichierul cosmosului mult mai târziu, în mod succesiv. Materia (ceea ce noi numim materie) este formată din trupurile cristalizate, dar răspândite în tot cosmosul - amintiri cristalizate sau trecut materializat - ale Celor Răzvrățiți. Materia este așadar alcătuită din trupurile spirituale cristalizate, dar răspândite în tot cosmosul, ale lui Hallshithan, Lucifer și ale îngerilor și spiritelor naturii care i-au urmat. Cosmosul material este Trecut cristalizat - amintirea a ceea ce s-a petrecut cândva. Pe măsură ce s-au răzvrătit ființele îngerești, au apărut noi stele, noi galaxii, noi megagalaxii. Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus. Ceea ce este în interior este în exterior și ceea ce este în exterior este în interior.

În cosmosul material nu există planete analoage Pământului, ci doar stele - adică “luminători”. În tot cosmosul nu există nici o planetă similară Pământului. Nici planetele

sistemului nostru solar nu pot fi considerate planete decât, cel mult, din punctul de vedere al logicii formale folosită de știința modernă.

Din punctul de vedere al logicii formale, corpurile cerești care au forme materiale asemănătoare pot fi catalogate în aceeași categorie. Din punct de vedere spiritual, nu contează forma ori aspectul material, ci ceea ce se află la nivel spiritual. În concluzie, se poate afirma că în cosmos există doar o singură planetă - Pământul. Toate celelalte corpuri cerești sunt moarte - sunt formate din corpurile spirituale cristalizate ale ființelor îngerești răzvrătite. Ele au fost cristalizate în materie prin intermediul unei energii numită Trecut, pe măsură ce s-au depărtat de *prezentul continuu*. Trecutul este amintirea.

Într-un fel se poate spune că Hallshithan se manifestă la nivelul macrocosmosului ca o imensă gaură neagră, care are tendința de a devora energetic tot cosmosul. Cu toate acestea, Hallshithan se poate manifesta și sub forma unui imens șarpe solzos sau sub forma unei preafrumoase femei.

❧ Ordinea cosmosului sau Firea Lucrurilor ❧

Diferența de potențial dintre Planul lui Dumnezeu și modul în care o ființă omenească se comportă de-a lungul existenței - modul în care aduce prejudicii cosmosului - se numește karma.

Karma nu se poate manifesta decât în momentul în care omul nesocotește Firea Lucrurilor - Planul lui Dumnezeu. Dacă oamenii n-ar nesocoti Firea Lucrurilor, n-ar avea karma. Nesocotind Planul lui Dumnezeu, oamenii atrag trecutul, adică amintirea. Trecutul și amintirea sunt Cei întunecați - Adam primordial (Shantiah), Hallshithan, Lucifer și toți Fiii întunericului.

Oamenii care nesocotesc Planul lui Dumnezeu făptuiesc răul. Făptuind răul, oamenii se conectează amintirii reziduale a cosmosului - se conectează la *recycle bin* al cosmosului - făcând saltul de la Viață la Moarte. În momentul în care oamenii făptuiesc răul, Fiii întunericului fac un uriaș salt în timp, deplasându-se din Trecutul în care sunt blocați, pentru a veni în Prezent. Astfel ei fac saltul de la Moarte la Viață. În schimb, oamenii care făptuiesc binele și respectă Planul lui Dumnezeu se situează în *prezentul continuu*, deci trec de la Moarte la Viață. Viața este Dumnezeu. În concluzie, Binele presupune perpetuarea creației, a formei și a ființei, iar răul presupune conectarea la Trecutul care creează doar discontinuitatea ființei și a formei.

Pentru un om, a face Binele înseamnă a perpetua creația lui Dumnezeu în orice formă se prezintă ea: relații sociale, prietenii, relații de familie, în ceea ce privește raporturile cu natura, cu mediul animal și vegetal etc. Când un om face Binele se situează în *prezentul continuu* - în Firea Lucrurilor - Timpul lui Dumnezeu, unde nu există nici lege, nici tocmeală, nici karma. De exemplu, când un om leagă o prietenie sau când se îndrăgostește se situează în Firea lucrurilor - în *prezentul continuu*. Dar când un om desface o prietenie sau își părăsește iubita se conectează Trecutului, repetând ceea ce au făcut Cei întunecați - Adam primordial, Hallshithan, Lucifer și toți care au ales Calea întunecată. În momentul ruperii unei relații, un om săvârșește răul întrucât produce discontinuitatea creației. Tot astfel se petrec lucrurile în cazul relațiilor defectuoase între semeni: certuri, bătaii, jigniri, în cazul distrugerii unei părți a naturii, în cazul vătămării vegetalelor și animalelor.

Când un om comite ceva rău înseamnă că aduce prejudicii creației lui Dumnezeu. Răul este depărtarea de *prezentul continuu* și blocarea în Trecut, acolo unde există

lege și tocmeală - acolo unde există karma. Orice ființă omenească care făptuiește răul întrerupe legătura cu Dumnezeu, astfel că nu mai are acces la energia care s-o atragă spre Viitor și care să-i asigure continuitatea. Făptuind răul, oamenii se abat de la Firea Lucrurilor. Aceasta este taina Binelui și a răului.

Dacă am folosi limbajul creștin, am putea spune că prin modul lor de comportare, toți oamenii sunt în păcat, iar păcatul înseamnă moartea. Aceasta înseamnă că oamenii nu sunt vii. Pentru Dumnezeu, toți oamenii sunt morți. În cosmosul spiritual (în “ceruri”) există două Cărți. Prima este “Cartea celor Vii”, iar a doua este “Cartea celor morți”. Ambele sunt ținute de Serafimi. Toți oamenii - fie decorporați, fie întrupați - sunt trecuți în “Cartea celor morți”. “Cartea celor Vii” este goală - are paginile albe.

Dumnezeu se deplasează înainte, în *prezentul continuu*, creând neîncetat Viitorul. Oamenii, în schimb, au rămas ancorați în Trecut, cercetând Urma lui Dumnezeu, orbecăind prin întunecime. Dumnezeu își cheamă fiii rătăciți, căutând să-i atragă către Sine. Întrebarea este dacă oamenii vor fi capabili să redescopere Calea Luminii și să cunoască Planul lui Dumnezeu, pentru a se racorda la *prezentul continuu*. Planul lui Dumnezeu pentru oameni poartă numele de *Lucrarea îngerilor* (Fiilor Luminii).

Totodată, Calea Luminii este Iisus Hristos. Adevărul este că numai prin Iisus Hristos se mai poate cunoaște Calea. Aflându-se pe Cale și în Adevăr, oamenii se află în Lumină, care este Viața. Aceasta este Marea Taină a lui Dumnezeu-Iubire, Iisus Hristos; numai prin Iubire oamenii se pot reîntoarce la Dumnezeu.

Ființele îngerești se pot deplasa, orienta și transcende palierele Terrei aurice în funcție de poziția lor față de cele trei Persoane ale lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. De

asemenea, orice ființă omenească care este capabilă să se deplaseze în Terra aurica trebuie să țină cont de poziția celor trei Persoane. Principiul deplasării în Terra aurica constă în conștientizarea locului în care se află cele trei Persoane. Cel care se deplasează trebuie să-l aibă permanent în față pe Tatăl, în dreapta pe Fiul, iar în stânga pe Sfântul Duh. Distanțele dintre cele trei persoane poartă numele de timp. Ființele care nu conștientizează locul în care se află cele trei Persoane ale lui Dumnezeu, nu se pot deplasa în Terra aurica. Deplasarea în Terra aurica presupune orientarea în Timp - în funcție de poziția celor trei Persoane. Ceea ce înseamnă că dincolo de Terra aurica nu există Timp.

Un cosmonaut care ar depăși granițele Terrei aurica - de exemplu, un cosmonaut care ar zbura cu o navă spațială spre Marte - s-ar dezintegra sufletește și spiritual pentru că n-ar mai fi conectat energetic la Dumnezeu. Ar putea supraviețui, într-adevăr, forma umanoidă materială a cosmonautului, care ar fi animată doar de ființele întunecate, prin aport energetic sub formă de posedare. De altfel, multe ființe luciferice ar fi amatoare de o migrare în afara Terrei aurica (această tendință stă la baza programului de “cucerire a spațiului cosmic”). Totuși, chiar și trupul material al cosmonautului ar suferi distorsiuni spațio-temporale dramatice în momentul în care ar depăși limitele Terrei aurica.

Așadar, orice ființă capabilă să se deplaseze în Terra aurica o poate face doar prin intermediul lui Dumnezeu. Principiul atracției asigură deplasarea în spațiu-timp: “energia mare” atrage “energia mică”. Dumnezeu îi atrage pe toți: oameni sau îngeri. Energia mare se numește *prezentul continuu* - care atrage și asigură deplasarea. Energia mică, atrasă, se numește trecut - amintire. Singurele ființe care se deplasează într-un fel diferit sunt Fiii întunericului și oamenii

care au ales să se însoțească cu ei. Fiii întunericului se pot deplasa doar prin intermediul lui Adam primordial - primul om. Fiii întunericului nu se pot conecta decât energiei mici numită Trecut. Ei nu cunosc decât Trecutul; pentru ei Viitorul nu există. Ei continuă să trăiască în același timp în care a avut loc răzvrătirea. Pentru a se deplasa, Fiii întunericului au nevoie de o energie mai mare. Această energie mare este emisă de oamenii care intră în rezonanță cu ceea ce sunt ei.

De fapt, prin făptuirea răului oamenii intră în rezonanță cu trecutul, cu amintirile Fiilor întunericului. Dacă oamenii nu ar săvârși răul, Fiii întunericului ar rămâne blocați în timpul răzvrătirii - în acel Trecut în care a avut loc răzvrătirea împotriva Ordinii instituită de Dumnezeu - și nu ar mai exista pentru cosmos. Ei reușesc să se racordeze la prezentul oamenilor încarnați doar în cazul în care aceștia săvârșesc ceva rău și cheamă amintirea.

Așadar, procesul normal al deplasării este de la *Puterea mare* la *Puterea mică*, de la Dumnezeu la om. Dumnezeu este Viitorul pentru că creează continuitatea. Procesul invers aparține Fiilor întunericului, care fac din om Puterea mare. Omul, ca Putere mare, asigură viitorul și continuitatea Puterii mici, care în acest caz sunt Fiii întunericului. Oamenii sunt cei care cheamă la viață Fiii întunericului și le asigură continuitatea.

Orice ființă îngerească care se deplasează în timp, din punct de vedere corporal stă pe loc. Deși străbate spații imense, ființa respectivă nu se mișcă din locul în care se află. Deși nu se mișcă din punct de vedere corporal, ființa respectivă transcende cele trei Oceane: Oceanul de sunet, Oceanul de miros și Oceanul de lumină. Aceasta înseamnă că îngerii sunt capabili să străbată cele trei Oceane pentru a se manifesta într-un anumit loc, fără a se mișca din palierul lor cuantic de reședință.

Totuși, îngerii se pot manifesta în toată plinătatea ființei lor într-un loc sau în mai multe locuri simultan, fără să fie vorba despre o iluzie.

Orice ființă îngerească care se deplasează în acest mod are senzația că atrage printr-un spațiu îngust suma tuturor sunetelor, mirosurilor și luminilor, plăcute și neplăcute; aceasta asigură instantaneu informațiile cu privire la ființele și lumile întâlnite (omnisciență).

CENTRELE DE PUTERE

☞ Materia fără păcat ☞

Palierul cuantic material - care este al șaptelea palier cuantic - nu trebuie redus doar la ceea ce se înțelege astăzi prin termenul destul de abstract de materie, care nu este decât aspectul mineral al cosmosului. Și lumina (soarelui) este tot materie, indiferent dacă se acceptă sau nu că are două aspecte complementare - cea de particulă (materie în sensul clasic; corpuscul) și cea de undă, potrivit caracterului ei ondulatoriu.

Planului cuantic material actual - și mai ales, aspectul său mineral - este rezultatul unei transformări îndelungate produsă în trecut. La nivel global, stările anterioare nu mai există; totul s-a modificat. În schimb, încă există enclave în care se păstrează stări ale materiei din trecut, ca și cum ar fi înghețate. Materia din care sunt constituite aceste enclave este o materie a trecutului, care coexistă cu cea actuală, în același spațiu fizic.

La fel ca și structura materială a globului terestru, structura trupului material al omului a cunoscut o metamorfoză continuă. Această metamorfoză s-a produs concomitent cu cea de la nivelul palierului cuantic material. În vremurile trecute, oamenii aveau o structură compatibilă cu cea a lumii în care trăiau, astfel că puteau observa tot ce se petrece la nivelul palierului cuantic material de atunci.

Enclavele care încă există astăzi la nivelul palierului cuantic material ca reminiscențe ale trecutului, nu au o întindere prea mare - nu depășesc câțiva kilometri pătrați. Ele sunt situate în anumite puncte ale globului terestru. Toate aceste enclave sunt porțiuni din vechile stadii de transformare ale pământului, care au rămas înghețate în starea de atunci, prin puterea și tăria unor ființe foarte puternice (spirite ale naturii, îngeri sau oameni).

Nefiind situate la nivelul mineral al lumii materiale, aceste enclave există independent de aceasta, astfel că nu au fost afectate nici în perioadele de potop, de disoluție sau de nemanifestare, nici de evenimentele ce se produc la nivelul istoriei oamenilor. Fiecare dintre enclave este locuită de ființe umane, de spirite ale naturii și, uneori, de îngeri.

Aceste ființe au încă structura aurică din momentul în care au ales să locuiască aceste enclave. Ele pot observa lumea materială - aspectul mineral al palierului cuantic material - ca printr-un geam și pot interacționa cu ea, dar nu intervin în existența oamenilor întrupați. Dacă ar face-o, ar încălca Ordinea cosmică și ar rămâne captive în palierul cuantic material - ar cădea în materie.

Cea mai importantă enclavă este cea în care se află reședința principalilor Primordiali ai Luminii - oamenii primordialii din primele două generații, care au rămas în Pacea lui Dumnezeu. Acesta este Centrul de putere al Luminii; el este situat în centrul României de astăzi, undeva în zona Transilvaniei. Centrul de putere al Luminii este constituit dintr-o “materie fără păcat”.

Un Centru de putere secundar al Luminii se află tot pe teritoriul României, în Dobrogea, mai precis în apropiere de Adamclisi. În această enclavă locuiesc oameni de o calitate apropiată de cea a Primordialilor Luminii din Centrul din zona Transilvaniei. Ei au migrat în zona Adamclisi la

sfârșitul ciclului al treilea. Ei pot fi desemnați prin expresia “Cei curați”. Tot în zona Adamclisi se află un al doilea Centru de putere secundar al Luminii. Cele două centre se află, spațial, în același loc, dar sunt situate pe sub-palier cuantice diferite. Dacă în primul centru de putere locuiesc “Cei curați”, în al doilea locuiesc ființe omenești care s-au implicat în evenimentele desfășurate în lumea materială; mai exact spus, locuiesc ființe omenești care s-au implicat în războaiele pe care oamenii din lumea materială le-au dus împotriva Fiilor întunericului. Inițial, aceste ființe omenești au făcut parte dintre “Cei curați”, dar datorită faptului că au răspuns la rău cu rău, n-au mai fost în sintonie energetică cu primul centru de putere, astfel că s-au văzut nevoiți să construiască o dublură a acestuia pe un subpalier cuantic mai dens. Un alt centru de putere secundar al Luminii se află în apropierea Sarmisegetuzei Regia (Grădiștea Muncelului). Centrul de putere de la Sarmisegetiza Regia este situat pe un subpalier cuantic apropiat de cel de la Adamclisi. Precum la Adamclisi, în centrul de putere de la Sarmisegetuza s-au adunat acei oameni din categoria “Celor curați” care s-au implicat în războaiele pe care oamenii din lumea materială le-au dus împotriva Fiilor întunericului.

O altă enclavă și implicit, un alt centru de putere în care a ales să locuiască o facțiune a Primordialilor Luminii, se află undeva în apropierea Polului Nord. Primordialii Luminii din această facțiune s-au separat, din diferite motive, de cei din Centrul principal din Transilvania.

În afara enclavelor în care se află centre de putere menționate există și alte enclave asemănătoare, dar mult mai mici ca întindere. Toate aceste enclave în care se află centre de putere s-a format în ciclul al treilea al cosmosului, dar s-au perpetuat până în ziua de astăzi. În ele se derulează un alt timp, diferit de cel al lumii materiale.

Mult sub aspectul mineral al lumii materiale (al palierului cuantic material) se află Centrul principal de putere al Fiilor întunericului, care este situat undeva între Tigru și Eufrat. În afara Centrului de putere principal al Fiilor întunericului, există, tot la același nivel cuantic, și centre secundare. Ele sunt dispuse în diferite puncte ale globului terestru.

❧ Regatele spiritelor naturii ❧

În afara acestor enclave - care țin de palierul cuantic material, nu de cel eteric sau infraeteric - există și alte dimensiuni specifice ale materiei, care sunt locuite doar de spirite ale naturii. În aceste dimensiuni ale materiei se află “regatele” spiritelor naturii de diferite categorii.

Există astfel regate ale spiritelor naturii de apă, regate ale spiritelor naturii de foc, regate ale spiritelor naturii de aer, regate ale spiritelor naturii de pământ. În timpurile mai vechi, mulți oameni întrupați puteau pătrunde în aceste regate ale spiritelor naturii. În ziua de astăzi, foarte puțini oameni mai pot avea acest privilegiu. Nu pot pătrunde în aceste regate decât oamenii puri, aflați în sintonie aurică cu regatul respectiv.

Modul în care o ființă omenească poate pătrunde într-un astfel de “regat” rămâne un mare mister și nu poate fi explicat prea lesne. Se poate spune doar că oamenii puri, *iubiți* de spiritele naturii, pot avea uneori acces în regatele acestora. Un astfel de om este luat de mână de un spirit al naturii și condus, printr-un procedeu misterios, în elementul său specific.

Poate fi luat ca exemplu cazul unui om care pătrunde în regatul unui spirit al naturii de apă. La nivel fizic se poate observa doar că omul respectiv se află în fața unui râu sau

unui lac și că pășește în apele sale. Un eventual observator fizic nu poate observa decât un gest sinucigaș din partea aceluia om. Omul în cauză pătrunde pur și simplu în apă, scufundându-se complet. Totuși, de la un moment dat, observatorul fizic are o surpriză de proporții: chiar dacă apa este cristalină și i se poate observa fundul, trupul omului scufundat dispare complet. Chiar dacă l-ar căuta un scafandru, omul în cauză nu ar fi de găsit pe fundul apei.

Pentru omul care realizează această uimitoare călătorie într-o dimensiune cuantică a materiei, lucrurile stau diferit. Omul respectiv este condus de mână în “regatul apelor” de un spirit al naturii de apă (de o călăuză). Întotdeauna, omul este condus de mână, prin contact direct, în domeniul de reședință al spiritului naturii. Omul simte că pătrunde în apă și că se udă, dar de la un moment dat, el pătrunde ca printr-o perdea de apă, într-o altă lume.

Paradoxal, omul respectiv pătrunde corporal în această lume. Corpul său fizic dispare subit din lumea materială pentru a pătrunde în alta. Noua lume - “regatul apelor”- în care pătrunde omul respectiv nu este situată la un nivel transfizic (eteric sau infraeteric), ci la nivelul palierului cuantic material. În această nouă lume, care este un “regat” al spiritelor naturii ce se îngrijesc doar de acel râu, există peisaje feerice, castele, temple și alte edificii, în care locuiesc mii și mii de spirite ale naturii care îndeplinesc diferite funcții legate de existența aceluia râu.

Regatul unui singur râu sau al unui singur pârâu este extrem de vast, deși este ca o lume închisă. Omul vorbește cu spiritele naturii, care se comportă cu el ca și cu un oaspete foarte drag. Spiritele naturii îi arată omului tot ce dorește să cunoască, îi oferă daruri. Omul poate rămâne sau poate pleca oricând din acel regat. În cazul în care alege să plece, deși i s-a părut că a stat acolo mii și mii de ani, omul iese din apă

aproape imediat după ce a intrat (după timpul material). Pe drumul de întoarcere este condus de același spirit al naturii (călăuza), care se îngrijește ca omul respectiv să nu pățească nimic.

Există astfel de “regate” în fiecare fântână, râu, pârâu, fluviu, mare, ocean sau în orice alt element posibil ce ține de elementul apă. Nici un regat nu seamănă cu altul.

După același model, există, de asemenea, regate în orice element; există regate de aer, de pământ sau de foc. Există oameni care pătrund în copaci, în mine, în nori, în roci (stânci), în versanții unor munți. Un singur copac sau o simplă stâncă are o lume a sa, populată de spirite ale naturii, diferită de cea a celorlalți copaci sau stânci. Omul care are capacitatea de a pătrunde acolo, fiind *iubit* de un spirit al naturii ce-și are habitatul acolo, poate fi zărit cum pătrunde corporal în trunchiul aceluși copac și cum dispăre fizic.

Mulți oameni nu s-au mai întors niciodată din regatele spiritelor naturii. Cei mai mulți n-au mai dorit să se reîntoarcă; au considerat că fericirea de acolo nu se compară cu cea din lumea materială. Majoritatea dintre bărbații și femeile care au pătruns într-un astfel de regat s-au îndrăgostit fie de decorurile feerice, fie de vreo făptură diafană feminină sau masculină (după caz), cu care au decis să-și petreacă existența, uitând total de lumea materială. Când un bărbat pătrunde într-o astfel de lume are toate șansele de a se îndrăgosti iremediabil de o făptură minunată - de un spirit al naturii feminin de o frumusețe răpitoare (de o elfă, de o salamandă sau de o ondină - pentru a folosi terminologia basmelor). Trebuie doar să-și dorească să rămână acolo și este acceptat imediat.

Mulți oameni care mor în condiții dramatice - în cutremure, în incendii, în naufragii etc. - rămân în regatele elementului în care și-au găsit sfârșitul. Condiția *sine qua non*

pentru ca un om să rămână în acel regat este să fie pur - ceea ce echivalează cu *a fi iubit* de către spiritele naturii. Unii oameni care s-au înecat aleg să rămână în regatele feerice ale oceanelor sau ale mărilor, alături de făpturi diafane de apă - spirite minunate ale naturii -, care-i vor învăța tainele regiunilor subacvatice. Firește, cei care au păcate nu au nici o șansă de a rămâne acolo sau cel puțin de a le observa. Ei sunt aspirați automat în lumile cu care sunt în rezonanță - în iaduri, în infraeteric, în lumea astrală etc.

În Casa Tatălui Ceresc există, într-adevăr, nenumărate Încăperi. Aspectul mineral al palierului cuantic material este doar o Încăpere printre multe altele. În afara aspectului mineral există nenumărate alte Încăperi, situate tot la nivelul cuantic al lumii materiale, chiar dacă sunt invizibile percepției obișnuite.

❧ Stăpânul Timpului ❧

Răul a fost înfrânt fără folosirea forței, de către Dumnezeu devenit om: Iisus Hristos. Iisus Hristos este Iubirea (a doua Persoană a lui Dumnezeu) care asigură continuitatea creației. Iisus Hristos a spus doar Adevărul pentru că El este Adevărul.

Epopeea dramatică desfășurată în Palestina, acum aproape 2000 de ani, nu s-a încheiat prin răstignirea lui Iisus Hristos, ci continuă și astăzi, după cum va continua și în viitor. După înviere, Iisus Hristos a continuat să se manifeste în Trupul de Slavă, în *prezentul continuu*.

Iisus Hristos este aici și acum, alături de oamenii din lumea materială. Chiar dacă este alături de oamenii întrupați, Iisus Hristos aparține Eternității - *prezentului continuu*, Timpul lui Dumnezeu. De aceea, Iisus Hristos transcende spațiul și timpul în sens absolut. Iisus Hristos este Stăpânul

Timpului. Datorită faptului că se află într-o continuă nemișcare, Iisus Hristos este Purtătorul Cheilor Timpului. Aflându-se într-o continuă nemișcare, în *prezentul continuu*, imuabil în Esența sa Divină, Iisus Hristos poate controla Timpul, care este mișcare.

Chiar dacă răul - și, implicit, ființele care-l manifestă: Fiii întunericului - a fost înfrânt definitiv prin jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, războiul nu s-a încheiat. Activitatea lui Iisus Hristos înviat în Trupul de Slavă, desfășurată în ultimii 2000 de ani, are un dublu scop. Primul scop constă în salvarea (mântuirea) a cât mai multor ființe - îngeri, spirite ale naturii și oameni. Dorința lui Iisus Hristos este ca nici o ființă să nu rămână în afara procesului mântuirii, indiferent ce a făcut de-a lungul ciclurilor cosmice. Dumnezeu Tatăl, Creatorul cerului și al pământului, dorește ca toți fiii Săi - îngeri, spirite ale naturii sau oameni - să fie salvați (mântuiți). Al doilea scop al lui Iisus Hristos constă în restaurarea Edenului dintru începuturi, a păcii divine, concomitent cu instituirea unui nou Veac fericit.

Restaurarea Edenului și a unui nou Veac fericit nu se pot produce decât în condițiile întoarcerii tuturor ființelor la *prezentul continuu* - Timpul lui Dumnezeu. De aceea, a fost necesară constituirea, prin Puterea lui Iisus Hristos, a unui nou palier cuantic. Noul palier cuantic poartă numele de Împărăția cerurilor.

Restaurarea Edenului a devenit o necesitate cosmică datorită faptului că, prin activitatea Fiilor întunericului (îngeri căzuți, spirite răzvrătite ale naturii, oameni întunecați), răul a rămas infuzat în structura palierului cuantic material. Întregul palier cuantic material - chiar și structura atomo-moleculară a materiei - este infestat cu virusii întunericului, și nu va mai putea fi purificat niciodată în întregime. Cândva, în viitor - dar nu într-un viitor atât de îndepărtat precum se crede -,

palierul cuantic material va înceta să mai existe în forma de astăzi. Când palierul cuantic material va înceta să mai existe în forma actuală, Pământul fizic se va autoaprinde și va arde în veșnicie, într-un proces de combustie perpetuă. Când structurile atomo-moleculare ale materiei se vor autoaprinde, va surveni Sfârșitul Timpului. Totodată, va avea loc Marea Judecată, denumită “de apoi” - judecata finală -, care este, de fapt, o triere a tuturor ființelor, realizată în funcție de cantitatea de Lumină din structura lor aurică. La Sfârșitul Timpului se va încheia a șasea perioadă a celui de-al patrulea ciclu și va începe a șaptea. A șaptea perioadă a celui de-al patrulea ciclu nu se va desfășura la nivelul planului cuantic material, ci la nivelul cuantic al Împărăției cerurilor.

Până la Sfârșitul Timpului, toate ființele trebuie să se salveze - să se mântuiască. Salvarea constă în acumularea de Lumină, astfel încât structura aurică să se purifice. Ființele a căror structură aurică va deveni luminoasă, vor putea pătrunde, prin rezonanță, în noul palier cuantic denumit Împărăția cerurilor. Ființele care nu vor acumula suficientă lumină în structura lor aurică, vor rămâne întemnițate în palierul cuantic material și vor arde împreună cu acesta - vor rămâne captive în structurile materiei.

Problema cea mai spinoasă constă în faptul că, dată fiind structura actuală a materiei, ființele omenești nu mai sunt capabile să acumuleze, prin propria lor putere, suficientă Lumină pentru a se salva. De aceea, Iisus Hristos a luat decizia de a salva, El Însuși, toate ființele din cosmos.

În acest context, se poate spune că istoria celei de-a șasea perioade a celui de-al patrulea ciclu este istoria salvării de către Iisus Hristos a cât mai multor ființe din ghearele morții și ale întunericului. Procesul salvării are loc atât în cazul oamenilor, cât și în cazul Fiilor întunericului. În cazul oamenilor, procesul salvării constă în emanciparea spirituală

progresivă sub directa supraveghere a lui Iisus Hristos, concomitent cu acumularea de cât mai multă Lumină în structura aurică a fiecăruia. În cazul oamenilor este vorba despre o “inițiere” continuă, realizată sub directa supraveghere a Unicului Învățător: Iisus Hristos.

De aproape 2000 de ani, Iisus Hristos i-a “concediat” pe toți ceilalți învățători, guru și așa-ziși formatori de opinie (indiferent dacă au fost zei sau oameni) care, de-a lungul ciclurilor anterioare, au dus umanitatea într-o fundătură. Prin acest act, Iisus Hristos a devenit Învățătorul - Inițiatorul sau Hierofantul - suprem. Nimeni nu se mai poate salva, mântui sau elibera decât prin intermediul lui Iisus Hristos. Nimeni nu se mai poate întoarce la Dumnezeu Tatăl decât prin intermediul lui Iisus Hristos. De aceea, Iisus Hristos a spus ucenicilor Săi: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Evanghelia după Ioan, cap 14).

Datorită faptului că este Păstrătorul Cheilor Timpului, deci este omniprezent, Iisus Hristos realizează doar inițieri individuale, cu fiecare om în parte. Aceste inițieri se produc de-a lungul vieții tuturor oamenilor întrupați - atât în stare de veghe, cât, mai ales, în stare de somn. Doar în urma unei astfel de inițieri individuale, un om mai poate spera la emancipare spirituală și, în final, la mântuire.

În cazul Fiilor întunericului - care sunt de două feluri îngeri căzuți și spirite răzvrătite ale naturii -, procesul salvării constă în intrarea în funcțiune a principiului denumit *Ashpan*. Principiul *Ashpan* presupune transformarea radicală a Fiilor întunericului. Totuși, principiul *Ashpan* nu se poate realiza decât prin intermediul oamenilor întrupați, sub directa supraveghere a lui Iisus Hristos. Principiul *Ashpan* presupune conștientizarea erorilor (în sens larg, a păcatelor rezultate din nerespectarea Ordinii cosmice) de către oamenii întrupați, iar,

prin ei, de către Fiii întunericului. În momentul în care un om conștientizează o eroare comportamentală, structura sa aurică devine mai luminoasă - ceea ce înseamnă că, la nivelul aurei sale, cantitatea de Lumină crește.

Concomitent, la celălalt capăt al circuitului, fiind legați auric de oameni, Fiii întunericului se luminează, atât la propriu, cât și la figurat. Luminându-se, ființele respective se întorc la starea originală, din care au căzut cândva - se reîntorc în *prezentul continuu*, acolo unde nu există moartea.

Împărăția cerurilor - Noul Eden - s-a format încă din timpul vieții fizice a lui Iisus Hristos, dar este, deocamdată, invizibilă oamenilor întrupați - la fel cum sunt și celelalte paliere cuantice: infraeteric, eteric, astral. Palierele cuantice al Împărăției cerurilor este constituit dintr-o "materie fără păcat". Ca palierele cuantice, Împărăția cerurilor se află între palierele cuantice eteric (cu care uneori se contopește), palierele cuantice infraeteric și palierele cuantice material. Palierele cuantice al Împărăției cerurilor nu trebuie însă confundat cu palierele astrale sau cu primele paliere cuantice care au apărut în Oceanul de Lumină. Palierele cuantice al Împărăției cerurilor este sinteza tuturor celorlalte paliere cuantice - este "alfa și omega".

De-a lungul celor aproape două milenii scurse de la răstignirea lui Iisus Hristos, din ce în ce mai mulți oameni au pătruns în Împărăția cerurilor. Doar oamenii puri (luminoși) pot pătrunde, după moarte, în Împărăția cerurilor. Printre cei care au pătruns, după moarte, în nou constituitul plan cuantic al Împărăției cerurilor, s-au numărat apostolii, sfinții, martirii, mucenicii, dar și mulți oameni obișnuiți.

Cu cât au pătruns mai mulți oameni în Împărăția cerurilor, cu atât aceasta s-a extins - a intrat în stare de expansiune cuantică. Locul de unde a început extinderea Împărăției Cerurilor este Centrul de Putere al Luminii, din

Podișul Transilvaniei. În ziua de astăzi, ca proiecție la nivelul palierului material, Împărăția cerurilor se întinde pe o suprafață apreciabilă, cuprinzând trei continente: Europa, Asia și Africa. Împărăția cerurilor are ca limită partea de nord a Rusiei (aproape de Polul Nord); are ca limită sudică Etiopia; are ca limită estică Munții Caucaz și, pe alocuri Munții Ural; limita vestică este situată undeva la mijlocul continentului european, parțial pe teritoriul Poloniei și, parțial pe cel al Franței.

Creatorul și Stăpânul (Împăratul) noului palier cuantic denumit Împărăția cerurilor este Iisus Hristos. În cosmosul Său, Iisus Hristos a creat un plan cuantic distinct, după voia și plăcerea Sa, care este propria Sa Împărăție, în care sunt respectate Legile Sale - Ordinea cosmică -, și în care sunt bineveniți doar cei pe care El îi iubește.

Acest nou palier cuantic este repetarea, la un alt nivel, a Edenului creat la începutul ciclului al treilea de Unicul Dumnezeu.

MATRIOȘKA, PARADIGMA FIINȚEI OMULUI

❧ Categoriile de oameni ❧

Există două categorii principale de ființe omenești. Prima categorie este formată din “oameni-spirit”, iar a doua categorie este formată din “oameni-suflet”. Numele primei categorii este *icon hlisa*, iar numele celei de-a doua este *sâmtem*.

Oamenii din prima categorie, denumiți *icon hlisa*, se reîntrupează de mai multe ori în lumea materială, urmând un proces de *palingenezie* destul de complex ce presupune nașterea în lumea materială, moartea, existența post-mortem, reîntruparea. Oamenii din a doua categorie se întrupează o singură dată în lumea materială.

Ca formă de reprezentare, ambele categorii de oameni au ca model păpușa matrioșka. Matrioșka este o jucărie alcătuită dintr-o păpușă colorată ceva mai mare, goală pe dinăuntru, în care sunt introduse mai multe păpuși mai mici, aproape identice ca înfățișare. Prin simplificare, folosind modelul păpușii matrioșka, se poate spune că prima categorie de oameni, oamenii *icon hlisa*, este formată din patru păpuși introduse una în alta, iar a doua categorie (denumită *sâmtem*) este formată din trei. În ambele cazuri, păpușa aflat în exterior, cea vizibilă, este trupul material.

La oamenii din prima categorie cele patru păpuși sunt, dinspre interior spre exterior, următoarele: corpul duh, corpul sufletului, corpul eteric și corpul material. Prima păpușă - corpul duh sau, pe scurt, duhul - are în interior cel mai prețios element al ființei umane: spiritul. Spiritul, de formă sferică, are mărimea unei mingi de ping-pong, fiind situat cam la nivelul pieptului corpului duh.

Înainte de întrupare, un om din categoria *icon hlisa* vine din lumea duhurilor (sau lumea astrală - așa cum i se spune în ziua de astăzi) sub forma unui corp duh (prima păpușă) în mijlocul căruia, ca un soare, strălucește spiritul. Pe măsura maturizării embrionului în pântecul mamei se formează corpul eteric (a doua păpușă), iar în secunda nașterii în lumea materială apare a treia păpușă, care este corpul sufletului. A patra păpușă este, firește, trupul material. La naștere, corpul sufletului are o formă umanoidă vagă, mai lată în zona umerilor și mai subțire în zona picioarelor. Prin intermediul corpului sufletului, la scurt timp după naștere se formează mai multe structuri ovoidale, ce învăluie în mod concentric cele patru păpuși. Deși aceste structuri ovoidale au primit denumirea de “corpuri”, ele sunt de fapt radiații ale sufletului, care nu persistă decât pe durata existenței trupului material. Radiațiile ovoidale denumite “corpuri” sunt, în ordine, următoarele: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual.

Acesta este un mod foarte schematic în care se prezintă, de-a lungul unei existențe întrupate, structura aurică a oamenilor din categoria *icon hlisa*. Mai trebuie precizat că la moarte, toate radiațiile ovoidale - corpul astral, mental etc. - sunt resorbite în corpul sufletului, iar acesta, la rândul său, este resorbit în corpul duh. Duhul purtător al spiritului își continuă apoi existența post-mortem în lumea de dincolo, iar apoi se reîntrupează.

În schimb, a doua categorie de ființe omenești, oamenii *sâmtem*, sunt alcătuiți doar din trei păpuși: corpul sufletului, corpul eteric și corpul material. Oamenii din această categorie nu au întrupări anterioare, astfel că vin la existență pentru prima oară în momentul nașterii în lumea materială - o dată cu prima respirație. Imediat după naștere, și la această categorie de oameni se formează corpul sufletului, corpul eteric și radiațiile ovoidale denumite "corpuri": emoțional, astral, mental inferior, mental superior. La moarte, corpurile ovoidale sunt resorbite ca niște fumuri în corpul sufletului, prin intermediul chakrelor, iar sufletul își pierde treptat forma umanoidă, pentru a se condensa într-o sferă aurică de aproximativ o jumătate de metru. Această sferă aurică plutește adeseori deasupra mormântului. Starea în care intră sufletul oamenilor din categoria *sâmtem* după momentul morții poartă numele de "adormire". În această stare, oamenii *sâmtem* dorm un fel de "somm fără vise" până la a doua venire a Domnului Iisus Hristos.

Acesta este doar cadrul general de manifestare post-mortem al oamenilor din categoria *sâmtem*. Totuși, procesele post-mortem ce se produc la această categorie de oameni sunt destul de variate. Uneori, corpul sufletului unei persoane din această categorie nu se condensează într-o formă sferică, ci își păstrează forma umanoidă; în această formă, corpul sufletului poate rămâne deasupra mormântului în aceeași stare de "adormire". Acest fenomen este în funcție de mai mulți factori. Cel mai adesea, fenomenul se produce la persoanele care au fost botezate în rit creștin, la persoanele care respectă Legile cosmosului și la persoanele care au făcut multe fapte bune și deci au acumulat o cantitate sporită de Lumină în structura aurică. Explicația acestei stări de fapt este următoarea: la persoanele care respectă Legile cosmosului, la persoanele botezate în rit creștin și, mai ales,

la persoanele active din punct de vedere religios, cantitatea de Lumină absorbită de corpul sufletului în răstimpul existenței trupești este mult mai mare decât la celelalte persoane.

Tocmai respectarea legilor cosmosului le permite acestora să beneficieze de o cantitate mare de Lumină în structura corpului sufletului, astfel că, după moarte, acesta nu se mai condensează în sfera menționată, ci își păstrează forma umanoidă din timpul vieții. Mai mult decât atât, acei oameni care au acumulat în structura sufletească proprie o cantitate apreciabilă de Lumină, nu intră în starea permanentă de *adormire* după momentul morții, ci au și momente de trezire sau de semiconștiență. Cei mai avansați din acest punct de vedere sunt conștienți în mod continuu.

Totuși, oamenii din categoria *sântem* nu pot pătrunde după moarte în lumea duhurilor - în lumea astrală - precum oamenii din categoria *icon hlisa*. Explicația acestui aspect este destul de simplă: nu au duh, ci doar suflet.

Sufletul (corpul sufletului) are o altfel de energie, cu o altă vibrație, decât duhul, astfel că nu poate pătrunde în lumea duhurilor.

❧ Individualitatea ❧

Evident, descrierea structurilor aurice a fost schematizată cât se poate de mult tocmai pentru a facilita înțelegerea preliminară a subiectului. În cele ce urmează vor fi prezentate pe larg elementele fundamentale ale structurii aurice ale oamenilor din categoria *icon hlisa*. Diferențele și asemănările oamenilor *icon hlisa* în raport cu oamenii din categoria *sântem* vor fi evidențiate pe scurt în partea de final a expunerii.

Așadar, oamenii din categoria *icon hlisa* sunt alcătuiți din următoarele structuri aurice: spiritul, învelișul spiritului,

corpul causal al spiritului, linia divină, corpul duh, ansamblul sufletului, corpul eteric, corpul material, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior (intelectul), corpul mental superior, corpul spiritual, inima aurică, banda de lumină din jurul capului, corpul plaselor mesianice și noul corp eteric. Toate aceste elemente componente pot fi împărțite în cinci categorii principale.

Prima categorie este alcătuită din spirit, învelișul spiritului, corpul causal al spiritului, linia divină și corpul duh; toate aceste elemente alcătuiesc *individualitatea*. Tot în această categorie intră inima aurică și banda de lumină din jurul capului (care țin de corpul duh). A doua categorie este alcătuită din ansamblul sufletului - steaua sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștienței; aceste elemente formează *personalitatea*. A treia categorie este alcătuită din trupul material - care este un element de sine stătător. A patra categorie este alcătuită din radiațiile aurice care au primit denumirea de "corpuri"; pentru că se formează doar pe timpul existenței întrupate a oamenilor, direct din corpul sufletului, aceste corpuri pot fi considerate ca fiind *derivate*. Acestea sunt, în ordine, corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual. A cincea categorie este formată din corpurile aurice ce pot fi denumite *auxiliare* - noul corp eteric și corpul haric al plaselor mesianice.

Fiecare dintre cele cinci categorii de structuri aurice este situată pe propriul ei palier cuantic; energiile din care sunt formate nu interacționează în mod direct unele cu altele. Totuși, între ele există relații de interconexiune, care se realizează mai degrabă prin inducție decât prin influențare directă.

Așadar, prima categorie de elemente la oamenii din categoria *icon hlisa* este ansamblul individualității, care este

format din spirit, din corpul cauzal al spiritului, din învelișul spiritului, din linia divină, din corpul duh, din banda de lumină din jurul capului și din inima aurică.

Spiritul este un înveliș sferic nu mai mare decât o minge de ping-pong, strălucitor, situat în regiunea pieptului corpului duh. Spiritul este inclus în alte două sfere: învelișul spiritului și corpul cauzal. *Învelișul spiritului* este ca o membrană energetică foarte subțire, care învelește spiritul. Membrana învelișului spiritului are o altă culoare decât cea a spiritului. La rândul său, *corpul cauzal*, care are forma unei sfere ce cuprinde deopotrivă învelișul spiritului și spiritul însuși, este depozitarul memoriei ancestrale a omului. Cele trei sfere ce par introduse una în alta formează un modul unic, care se constituie a fi centrul ființei omului atât în lumea de dincolo, cât și în lumea fizică.

Al doilea element al individualității este *corpul duh*. Corpul duh sau, pe scurt, duhul unui om din categoria *icon hlisa* are o formă umanoidă, fiind astfel diferit de spiritul de formă sferică. Corpul duh este acel element al ființei omenești care persistă oarecum neschimbat atât în timpul existențelor fizice, cât și în lumea de dincolo. Acesta este motivul pentru care corpul duh (la fel ca și spiritul) poate fi considerat un element peren al ființei umane.

Un alt element important al individualității omului este *linia divină*, care se prezintă ca o linie laser extrem de strălucitoare; ea coboară de undeva din înalt, trece prin centrul spiritului, pentru a se pierde în pământ. În interiorul corpului duh, de-a lungul liniei divine, se află dispuse, precum mărgelile pe o ață, șapte chakre-atribut, care au forme sferice. Cele șapte-atribut ale duhului sunt, într-un fel, copii ale spiritului. Este ca și cum spiritul omului s-ar multiplica în mai multe ipostaze. Deși reflectă imaginea spiritului, fiecare chakră-atribut are propria sa culoare și luminozitate, în

funcție de nivelul evolutiv al omului. Unele chakre-atribut par a fi în stare de funcționare, în timp ce altele par a fi stinse. Prin cele șapte chakre-atribut ale corpului duh, spiritul (care nu are formă umanoidă) dobândește experiențe de viață.

Cele șapte chakre-atribut ale corpului duh au următoarele funcțiuni: prima chakră reflectă atributul voinței. Numele ei spiritual poate fi tradus prin expresia: “voința a toate”. A doua chakră-atribut reflectă atributul putere; ea este “puterea a toate”. A treia chakră-atribut reflectă atributul formei; ea este “forma a toate”. A patra reflectă atributul memorie; ea este “amintirea a toate”. A cincea chakră-atribut reflectă atributul știință; ea este “știința a toate”. A șasea reflectă atributul cunoaștere; ea este “cunoștința a toate”. A șaptea chakră-atribut reflectă atributul conștiință; ea este “conștiința a toate”.

În afara celor șapte chakre-atribut, care sunt înșirate pe linia divină, există și a opta, care ar trebui să fie situată deasupra capului corpului duh. A opta chakră-atribut este “conștiința conștiinței a toate” - adică “cunoașterea a tot ce există”. Actualmente, a opta chakră-atribut există doar în stare potențială, ea nu este în stare de funcțiune la nici o ființă omenească. În istoria cosmosului, a opta chakră-atribut a pâlpâit, doar pentru scurt timp, la un singur om - la Adam primordial (Shantiah).

De asemenea, la nivelul corpului duh se află trei pete karmice: pata karmică a relațiilor omului cu Dumnezeu, pata karmică a relațiilor de familie și pata karmică a relațiilor sociale. Prima pată karmică este poziționată în centrul pieptului, iar celelalte două în partea stângă, respectiv partea dreaptă a corpului duh. Cele trei pete karmice reflectă karma acumulată în existențele anterioare.

Corpul duh (care are o formă umanoidă) are o fizionomie specifică - de fapt, are o *imagine de chip* -,

imprimată în energia luminoasă din care este constituit. Uneori, chipul corpului duh reproduce chipul și aspectul omului din lumea materială, dar există și cazuri în care reproduce o altă fizionomie, ca și cum ar fi vorba despre o altă persoană. În acest din urmă caz, fizionomia corpului duh este fie cea din ultima reîncarnare, fie este o fizionomie de sinteză - o sinteză a tuturor fizionomiilor pe care un om le-a avut de-a lungul întrupărilor în lumea materială.

Cel mai adesea, în timpul existenței întrupate, corpul duh are ochii închiși. Corpul duh nu deschide ochii decât în cazul somnului profund - somnul fără vise (în care lipsesc mișcărilor globilor oculari).

❧ Personalitatea ❧

Al doilea ansamblu al ființei omului este cel al personalității, care conține sufletul; la rândul său, sufletul este alcătuit din următoarele elemente: steaua sufletului, corpul cauzal al sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței, corpul conștiinței.

Steaua sufletului - sufletul propriu-zis - se aseamnă cu o steluță strălucitoare, fiind situată la nivelul laringelui, în dreptul mărilor lui Adam. *Corpul cauzal* are forma unui cocon luminos ce învăluie steaua sufletului. El este depozitarul amintirilor sufletului din prezenta existență sau, pentru a folosi limbajul actual, subconștientul. *Corpul conștiinței* are forma unei antene parabolice ce învăluie întreaga suprafață a aurei omului. *Corpul conștiinței* este ca o flacăra aurică ce izvorăște direct din steaua sufletului, până la o înălțime de aproximativ 20 de centimetri.

La rândul său, *corpul sufletului* se formează la naștere din steaua sufletului. Ca aspect, corpul sufletului (a treia păpușă) este o structură aurică de formă umanoidă, mai mică

însă decât trupul material. Corpul sufletului nu trebuie confundat ori identificat cu corpul duh, fiind situat pe un alt plan cuantic. Tot astfel, sufletul nu trebuie confundat ori identificat cu spiritul. Deși, în limbajul comun, spiritul este adesea identificat cu sufletul, ele sunt structuri aurice distincte, care nu au de ce să fie identificate ori confundate. Sufletul face parte dintr-un ansamblu auric care este situat pe propriul său plan cuantic, diferit de cel al spiritului și al corpului duh.

Ansamblul sufletului formează personalitatea, în timp ce corpul duh și spiritul formează individualitatea. Individualitatea - ceea ce deosebește un om de altul - este elementul peren, etern și indestructibil al omului. Din punctul de vedere al individualității, se poate afirma că fiecare om este unic, este etern și nemuritor. În schimb, personalitatea este elementul muritor. Personalitatea este un înveliș care se modulează pe ceva preexistent - pe individualitate. De altfel, cuvântul "personalitate" derivă din termenul latinesc *persona*, care însemna, la origine, "mască". În antichitate și în Evul mediu, actorii de pe scenele ambulante își puneau diferite măști (care presupuneau și accesorii vestimentare specifice) pentru a reflecta caracteristice uneori comice, alteori dramatice ale personajelor pe care le întruchipau. Același lucru se poate spune - firește, cu limitările de rigoare - despre suflet.

Pe durata existenței întrupate a unui om, corpul duh doarme, astfel că nu este conștient de ceea ce întâmplă. Dacă corpul duh ar fi conștient, omul și-ar aminti existențele anterioare și ar fi măcinat de traumele trecutului. Pentru a nu se produce acest eveniment nedorit, locul corpului duh este luat de o structură care se naște o dată cu trupul material; această structură este sufletul cu toate elementele sale componente.

De-a lungul existenței întrupate a ființei omului, ansamblul personalității îndeplinește atribuțiile ansamblului individualității: steaua sufletului îndeplinește atribuțiile spiritului; corpul causal al sufletului îndeplinește atribuțiile corpului causal al spiritului și corpul sufletului îndeplinește atribuțiile corpului duh. Ca structură aurică, ansamblul sufletului apare în momentul nașterii fizice și dispare (cel puțin la oamenii aflați în actualul stadiu evolutiv) la scurt timp după moartea fizică. Spre deosebire de ansamblul individualității, în momentul nașterii în lumea fizică ansamblul personalității este *tabula rasa* - este o foaie albă. Pe această foaie albă se vor scrie experiențele vieții.

Ca aspect, corpul sufletului are o formă umanoidă destul de vagă, fiind destul de bine definit în partea superioară și mai puțin clar definit în partea inferioară. În dreptul gâtului, corpul sufletului are o steluță strălucitoare - steluța sufletului. Această steluță este învăluită într-un cocon ce emite o culoare albicioasă, care este corpul causal al sufletului. Atât steluța, cât și coconul sufletului pulsează intermitent, dar ciclic (în cicluri neregulate), ca niște flashuri emise de un aparat de fotografiat. Corpul sufletului este format din energii de diferite culori și luminozități, care au, cel mai adesea, mișcări turbionare, ca niște valuri de energii ce se rotesc neîncetat.

Chipul corpului sufletului îl reproduce pe cel al trupului material din prezenta întrupare, dar este un chip idealizat, care nu reflectă deformările acestuia - riduri, eventuale răni etc. În consecință, chipul corpului sufletului este, la toți oamenii, de o frumusețe “angelică”, care nu are nimic în comun cu canoanele estetice care, prin convenții facile, au fost stabilite în lumea materială. De fapt, caracteristica de bază a aspectului fizionomic al corpului sufletului este inocența.

Corpul sufletului are șapte centri de energie, care corespund, ca funcționalitate, cu chakrele-atribut ale corpului duh. Dacă chakrele corpului duh sunt poziționate de-a lungul liniei divine, centrul energetic al corpului sufletului nu are locuri stabile - cel puțin la oamenii obișnuiți ce se întrupează în prezent. În viitor, ei se vor centra în anumite locuri, dar în prezent se mișcă dintr-un loc în altul în interiorul corpului sufletului, în funcție de gradul de moralitate și de conștiință ale omului în cauză. Uneori, centrul energetic al corpului sufletului sunt mai palizi, alteori strălucesc mai intens.

Centrul energetic al corpului sufletului are forma unor sfere, de dimensiunea unei guri de pahar de dimensiuni medii. Ei au, în mare, aceleași funcțiuni pe care le au chakrele-atribut ale corpului duh și chakrele corpului eteric. Primul centru de energie al corpului sufletului reflectă atributul voință. El este "voința a toate". Al doilea centru reflectă, ca atribut ființial, puterea, - este "puterea a toate". Al treilea centru sufletesc reflectă atributul formei - este "forma a toate". Al patrulea centru energetic reflectă amintirea/memoria - este "amintirea a toate". Al cincilea centru sufletesc reflectă știința - este "știința a toate". Al șaselea centru reflectă cunoștința - este "cunoștința a toate". Al șaptelea centru energetic sufletesc reflectă conștiința - este "conștiința a toate".

Și corpul sufletului ar trebui să aibă al optulea centru energetic, la fel ca și corpul duh, dar nu situat deasupra capului, ci undeva sub ultima coastă. Actualmente, bărbații nu au al optulea centru sufletesc. În schimb, îl au femeile. Singurul bărbat din istoria cosmosului care a avut al optulea centru energetic la nivelul corpului sufletului a fost Adam. La Adam, al optulea centru energetic se afla în porțiunea situată între ultima coastă, ficat și rinichi. Când a creat prima femeie, Eva, Dumnezeu a scos din Adam chiar acest centru energetic

situat în dreptul “coastei”. Din esența acestui centru energetic sufletesc, Dumnezeu a creat spiritul femeii. Așadar, bărbatul și femeia sunt părți complementare ale aceleiași unități primordiale.

Prin creația femeii, unitatea primordială a fost despărțită. Fiecărui bărbat îi corespunde o femeie și fiecărei femei îi corespunde un bărbat - ei pot fi considerați suflete duale. De aceea, din punct de vedere spiritual, bărbatul nu este “plin” decât atunci când se întregește prin femeie. La rândul ei, tot din punct spiritual, femeia nu este desăvârșită decât atunci când redă bărbatului “coasta” lipsă. Reunirea spirituală între bărbat și femeie, ca două jumătăți ale aceluiași întreg, conduce la refacerii unității primordiale în care “doi redevin unu”.

În plus, față de corpul duh, la nivelul corpului sufletului mai există încă trei centri energetici. Acești centri energetici nu există la nivelul corpului duh, după cum nu există nici la nivelul corpului eteric. Ei există doar la nivelul corpului sufletului. Cei trei centri energetici sunt dispuși astfel: primul este dispus chiar în centrul capului (centrul cutiei craniene, cu corespondență în frunte); al doilea este dispus pe umărul stâng, iar al treilea pe umărul drept. Centrul energetic situat în centrul capului reflectă “amintirea a toate” cu privire la existența lui Dumnezeu Tatăl. Centrul energetic situat pe umărul stâng reflectă “amintirea a toate” cu privire la Dumnezeu Fiul, Iisus Hristos. Centrul energetic situat pe umărul drept reflectă “amintirea a toate” cu privire la Dumnezeu-Sfântul Duh.

Corpul sufletesc își modifică neîncetat culoarea, în funcție de gradul de moralitate al omului. Culorile corpului sufletului urmează, în mare, culorile din gama cromatică a spectrului solar din lumea fizică. Deși își modifică neîncetat culoarea, în funcție de moralitatea reflectată în fapte, gânduri

și vorbe, corpul sufletului dobândește treptat o culoare dominantă. Culoarea dominantă a corpului sufletului reflectă modul în care, de-a lungul existenței sale, omul a respectat legile spirituale ale cosmosului. Dacă, o perioadă de timp, un om se manifestă în disonanță cu legile spirituale, culoarea corpului sufletului devine mai întunecată. Dacă, în perioada următoare, omul își modifică comportamentul spre bine, culoarea devine mai luminoasă. Dacă un om se comportă o lungă perioadă de timp în disonanță cu legile spirituale, culoarea corpului său sufletesc se închide din ce în ce mai mult. În funcție de modul de comportament, se poate așadar vorbi despre un om cu sufletul negru sau despre un om cu sufletul luminos.

Tot la nivelul corpului sufletului se află trei mari pete energetice, de diferite culori și mărimi, care reflectă karma. Spre deosebire de petele karmice de la nivelul corpului duh, cele ale corpului sufletului reflectă doar karma prezentei existențe. Petele karmice ale corpului sufletului își modifică forma, mărimea și culoarea în funcție de faptele și de comportamentul omului de-a lungul existenței întrupate.

La nivelul corpului sufletului se află, de asemenea, o categorie aparte de elemente aurice, care pot fi denumite peceteți. Pecițile au forma unor bănuți rotunzi, de maximum 3 cm diametru, care acoperă organele de simț ale corpului sufletului corespunzătoare celor fizice: gură, nas, urechi, ochi. Pecițile sunt realizate din aceeași energie ca și corpul sufletului, cu deosebirea că sunt ceva mai luminoase. De fapt, pecițile se formează după nașterea omului. Pecițile pot fi comparate cu niște pânze de păianjen ce acoperă și, implicit, blochează organele de simț ale corpului sufletului.

În lipsa peciților din dreptul ochilor, oamenii ar putea vedea aspectele spirituale ale cosmosului - deci ar deveni clarvăzători. În lipsa peciților din dreptul urechilor, oamenii

ar putea auzi vorbirea ființelor decorporate - oameni sau îngeri. În lipsa pecetilor din dreptul nasului, oamenii ar putea simți mirosuri transfizice. În lipsa pecetilor din dreptul gurii, oamenii ar putea vorbi în mod direct cu ființele din lumile spirituale.

Următoarea structură aurică este *corpul eteric*. Corpul eteric are două aspecte (sau două corpuri): un aspect (corp) interior și un aspect (corp) exterior. Deși corpul eteric interior este mai mic cu câțiva milimetri decât cel exterior, amândouă formează un ansamblu.

Corpul eteric interior (a treia păpușă de tip matrioșka) începe să se formeze începând cu a treia lună de sarcină a mamei. Formarea sa completă se încheie în momentul nașterii fătului. De-a lungul existenței în lumea materială, corpul eteric interior se dezvoltă simultan cu trupul material.

Corpul eteric interior (a treia păpușă matrioșka) are o fizionomie întrucâtva diferită de cea a corpului sufletului (a doua păpușă) și de cea a corpului duh (prima păpușă). Dacă celelalte două structuri țin ochii închiși în cea mai mare parte a timpului, corpul eteric interior ține ochii întredeschiși sau complet deschiși. Totuși, ochii corpului eteric interior sunt ficși și nu au nici un fel de mișcări globulare, semn că nu văd nimic: sunt orbi.

Energia din care este constituit corpul eteric interior este diferită de cea a corpului sufletului sau a corpului duh. De fapt, corpul eteric interior este situat pe un alt palier cuantic decât sufletul și decât corpul duh. Corpul eteric este situat pe palierul cuantic al lumii eterice.

Corpul eteric este alcătuit din diferite energii ce se deplasează cu mare repeziciune, sub forma unor curenți. La nivelul corpului eteric interior se manifestă vârtejuri de energie, de forma unor sfere cu diametrul de 10-15 centimetri.

Culoarea corpului eteric interior este gri-albăstrui, cu tente verzui. Culoarea dominantă se modifică în funcție de mai mulți factori: sănătate, starea vremii etc.

❧ Corpurile aurice derivate ❧

De-a lungul existenței întrupate a unui om din categoria *icon hlisa*, dimesiunea celor trei păpuși luminoase (corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric interior), puse una în alta, nu depășește conturul trupului material (a patra păpușă).

Fiecare dintre cele trei păpuși are propria structură, propria culoare și propria nuanță de luminozitate. Ansamblul format din cele patru păpuși este învăluit într-un halou energetic, format din mai multe straturi ovoidale. Niciuna nu are o formă umanoidă.

Toate structurile aurice de formă ovoidală pot fi denumite corpuri derivate. Ele sunt, în ordine, următoarele: corpul eteric exterior (care nu trebuie confundat cu corpul eteric interior, deși pare a forma o unitate cu el), corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual.

Structurile aurice exterioare se formează treptat, după nașterea omului în lumea materială. Ele sunt manifestarea corpurilor aurice interioare și, în special, a corpului sufletului. Durata lor de existență se reduce doar la limitele existenței fizice. La moarte, toate structurile aurice exterioare își încetează existența, fiind resorbite, ca niște fumuri, în corpul sufletului.

Prima structură aurică exterioară ce se formează la nașterea unui om este *corpul eteric exterior*, care este reflectarea sau manifestarea directă a corpului eteric interior. Corpul eteric interior, care are formă umanoidă, este format, după a fost menționat, din vârtejuri de energie care au mișcări

de rotație sau de translație. În schimb, corpul eteric exterior este dublura exactă a corpului material, ce conține contrapartea energetică a tuturor organelor trupului - inclusiv chipul și fizionomia trupului.

La nivelul corpului eteric exterior se află mai multe canale energetice denumite în epoca modernă prin termenul sanscrit *nadis* și mai multe centre de energie denumite în epoca modernă prin termenul sanscrit *chakra*. Nadisurile au aspectul unor conductori translucizi, iar chakrele au aspectul unor vârtejuri de energie. La nivelul corpului eteric există trei canale principale și nenumărate canale secundare, de-a lungul cărora circulă energia. Canalele principale sunt: Sushumna, Ida și Pingala. Canalul Sushumna este situat de-a lungul coloanei vertebrale, în strictă corespondență cu linia divină de la nivelul corpului duh. Canalele Ida și Pingala, încolăcite ca doi șerpi, se află în partea stângă și, respectiv, dreaptă a canalului Sushumna.

De-a lungul tuturor canalelor de la nivelul corpului eteric circulă o energie de viață ce se manifestă prin mai multe tipuri de energii particulare; rolul energiei de viață este de a susține existența întregii structuri aurice, inclusiv a trupului material. De asemenea, la nivelul corpului eteric există mai mulți centri de energie, denumiți *chakra*. Fiecare *chakra* este alcătuită din vârtejuri mici de energie. Chakrele au fost adesea comparate cu florile de lotus, dat fiind faptul că micile vârtejuri din interior au aspectul unor petale. Cele mai importante chakre sunt în număr de nouă; șapte dintre ele sunt situate de-a lungul canalului Sushumna, prezentându-se ca niște vârtejuri de energie.

Cele șapte chakre amplasate pe canalul Sushumna sunt, de jos în sus, următoarele: muladhara, care este situată la baza colanei vertebrale; svadistan, situată puțin mai jos de ombilic; manipura, situată în zona sternului; anahata, situată

în mijlocul pieptului; vishuddi situată în zona gâtului; ajna, situată între sprâncene; sahasrara, care este situată în creștetul capului. În afara celor șapte chakre principale mai există încă două care au o importanță deosebită în funcționarea sistemului auric al omului: chakra iubirii, care este amplasată în dreptul mamelonului din partea dreaptă, și chakra orgoliului care este situată în jurul mamelonului din partea stângă. Chakra iubirii are culoarea aurie, iar chakra orgoliului are culoarea maro. Chakra iubirii se activează la oamenii care se roagă în sens creștin la Iisus Hristos, iar chakra orgoliului se activează la acei oameni egoiști și orgolioși care sunt aserviți lui Lucifer.

Corpul eteric exterior emite, la rândul său o aureolă - nu mai mare de 10-15 centimetri -, care poate fi denumită “aură de sănătate”. Această aureolă reflectă nivelul de vitalitate al corpului eteric exterior; în cazul în care corpul eteric exterior are o vitalitate mare, aura de sănătate este mai extinsă, iar culorile sale par mai vii. În cazul în care corpul eteric are vitalitatea mai redusă, aura de sănătate este mai mică, iar culorile sale par a fi diluate.

Al doilea corp derivat este *corpul emoțional*, care reflectă emoțiile primare. Corpul emoțional este o structură de formă ovoidală, ca un halou viu colorat, care depășește cu aproximativ 10 centimetri limita epidermei. Când un om este supărat, corpul emoțional are culori închise, iar în momentele în care este bine dispus, culorile sale sunt deschise.

Al treilea corp auric derivat este *corpul astral*, care învăluie trupul material ca un halou până la o distanță de aproximativ 80-90 centimetri (la unii oameni poate fi mai mare și mai amplu). Corpul astral reflectă dorințele, sentimentele și gândurile pasionale. El învăluie corpul emoțional ca un halou, fiind situat imediat deasupra acestuia. Corpul astral este compus din energii modulate

informațional, care au adesea mișcări turbionare, ca niște “vânturi” care se mișcă într-o parte sau în alta, în funcție de natura dorințelor. Când un om are dorințe intense și pasiuni explozive, când este mânios sau supărat, energiile corpul astral dobândesc culori întunecate, iar când este relaxat sau binedispus, energiile dobândesc culori deschise.

Următorul corp auric este *corpul mental inferior*, care reflectă intelectualitatea omului. Corpul mental inferior reflectă gândurile concrete, legate de existența cotidiană. Și corpul mental inferior are o formă ovoidală. Mai lat în jurul capului și mai îngust spre partea inferioară, corpul mental depășește corpul astral cu câțiva centimetri.

Al cincelea corp auric este *corpul mental superior*, care reflectă gândurile abstracte, nelegate de existența cotidiană. Corpul mental superior învăluie corpul mental inferior ca un halou de culoare argintie. Cel mai adesea, la marea majoritate a oamenilor, corpul mental superior depășește cu cinci-șapte centimetri limitele corpului mental inferior. Mărimea sa reflectă modul în care omul se integrează ordinii naturale și se simte una cu tot ce există în cosmos. În măsura în care recunoaște interior că în cosmos toate sunt una, instrumentul principal de cunoaștere al unui om devine intuiția.

Următoarea structură aurică este *corpul spiritual*, care învăluie concentric, ca un halou auriu, corpul mental superior. Corpul spiritual este corpul iubirii sau, mai corect, corpul iubire-înțelepciune. În măsura în care un om alege să iubească tot ce există, dobândește un tip de înțelepciune ce-i permite să înțeleagă conexiunile cauzale dintre elementele, aparent disparate, din cosmos.

Corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual sunt în formare la majoritatea oamenilor. La unii oameni, în actualul stadiu de dezvoltare, ele există doar ca potențialitate.

În afara structurilor aurice derivate, există și alte elemente ce pot fi considerate ca fiind auxiliare. Fiecare dintre structurile auxiliare are propriul său rol în funcționarea ființei umane. Aceste structuri sunt în ordine: inima aurică, banda de lumină din jurul capului, corpul eteric superior și corpul plaselor mesianice.

Inima aurică se prezintă ca o biluță ce se învâрте în jurul omului la nivelul pieptului. În momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice, emite un bip foarte scurt. Inima aurică se află la nivelul cuantic al corpului duh, fiind legată de elementul conștiență.

Banda de lumină din jurul capului este alcătuită din aproximativ 11 steluțe strălucitoare, ce se prezintă asemănător unei centuri de asteriozi ce se rotește în jurul unui sistem solar. Fiecare steluță emite propria sa luminozitate și culoare, precum blițul unui aparat de fotografiat, lăsând impresia unei benzi continue de lumină. Și banda de lumină din jurul capului se află la nivelul cuantic al corpului duh. Rolul ei este de a înregistra evenimentele vieții omului, atât cele din starea de veghe, cât și cele din starea de somn.

Corpul eteric superior este o structură aurică diferită, ca esență, de structurile aurice enumerate anterior - atât de corpurile interioare de formă umanoidă (păpușile), cât și de corpurile aurice derivate (ovoidale). Corpul eteric superior arată ca o dublură, deocamdată destul de palidă, a corpului eteric interior. Nu are chakre sau nadisuri, dar nici vârtejuri de energie. El este, într-un fel, un corp eteric transformat. Într-un viitor îndepărtat, când actualul corp eteric își va înceta activitatea, corpul eteric superior îi va lua locul. Această înlocuire se va produce după ce va apărea "un cer nou și un pământ nou" (în următorul ciclu al cosmosului).

O altă structură aurică foarte importantă, dar care se manifestă la oameni doar de 2000 de ani, este *corpul haric al*

plaselor mesianice. Corpul haric al plaselor mesianice este format din două plase diferite, care apar doar în momentul în care un om rostește cu voce tare Numele lui Iisus Hristos. În secunde în care un om, creștin sau nu, rostește, chiar și într-o discuție, Numele lui Iisus Hristos, se formează instantaneu corpul haric al plaselor mesianice. Corpul haric al plaselor mesianice nu se formează la cei care rostesc în gând Numele lui Iisus Hristos.

Acestea au fost elementele componente ale oamenilor din categoria *icon hlisa*. Spre deosebire de oamenii *icon hlisa*, oamenii din categoria *sâmtem* nu au, ca elemente constitutive, decât trei “păpuși”. Cele trei “păpuși” sunt corpul sufletului, corpul eteric și trupul material. Datorită faptului că oamenii din categoria *sâmtem* nu au corp duh purtător al spiritului, nu au nici elementele legate de acestea. La oamenii *sâmtem*, corpul sufletului îndeplinește rolul și funcțiunile pe care le are corpul duh la oamenii *icon hlisa*; tot astfel, la oamenii *sâmtem*, steluța sufletului care se află la nivelul laringelui îndeplinește rolul și funcțiunea spiritului.

Oamenii *sâmtem* au toate structurile aurice derivate pe care le au oamenii *icon hlisa*: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior etc.

SPIRITUL ȘI LUMEA

☞ Punctele de întâlnire ☜

Subiectul principal al ființei omului este spiritul. De fapt, în ceea ce privește ființa omului, spiritul este singurul subiect; restul sunt obiecte (tot astfel, în ceea ce privește cosmosul, singurul subiect este Dumnezeu, restul sunt doar obiecte).

Modul în care spiritele oamenilor au ajuns să se întrupeze în lumea materială este mult prea complex pentru a putea fi descris dintr-o singură trăsătură de condei; de aceea este necesară aprofundarea acestui proces din cât mai multe perspective.

Astfel, după cum a fost menționat, spiritele oamenilor (este vorba despre oamenii *icon hlisa*) provin din *Lumea fără formă*, care este un imens rezervor de spirite omenești. Toate spiritele oamenilor au fost create în *Lumea fără formă* de către Dumnezeu, din esența Ființei Sale Dumnezeiești. Fiind create direct de către Dumnezeu, spiritele oamenilor sunt nemuritoare și imperisabile.

Lumea fără formă a precedat apariția succesivă a celor trei Oceane (de sunet, de miros și de lumină). Spiritele oamenilor, create în *Lumea fără formă*, au parcurs un lung proces de maturizare, desfășurat în Oceanul de sunet, în Oceanul de miros și în Oceanul de lumină. Într-un fel, se

poate spune că spiritele s-au “întrupat” de nenumărate ori în cele trei Oceane. Firește, în Oceanul de sunet și în Oceanul de miros nu putea fi vorba despre o “întrupare” în sensul actual al cuvântului, datorită faptului că, pe atunci, spiritul era format fie din sunet, fie din miros, fie din amândouă. Totuși, ca proces, se poate vorbi despre o întrupare sau, mai degrabă, despre o manifestare specială în condițiile lumilor de atunci.

Între spiritele oamenilor este o diferență foarte mare în ceea ce privește vechimea. Unele spirite au fost create în perioada în care exista doar Oceanul de sunet, altele au fost create în perioada în care exista și Oceanul de miros, altele în perioada în care, alături de primele două, exista și Oceanul de lumină. Indiferent unde și când au fost create, toate spiritele au pătruns în Oceanul de lumină printr-o poartă: Poarta Alfa.

Poarta Alfa este, de fapt, deschiderea unui culoar spațio-temporal care străbate cele trei Oceane: Oceanul de sunet, Oceanul de miros și Oceanul de lumină. Poarta Alfa are un nucleu, un miez de lumină și o radiație circulară. Miezul corespunde elementului transfizic sunet (din Oceanul de sunet), lumina corespunde elementului transfizic miros (din Oceanul de miros), iar radiația circulară corespunde elementului transfizic lumină (din Oceanul de lumină).

Din punctul de vedere al poziționării spațiale, Poarta Alfa se află undeva deasupra Soarelui fizic, cam la un minut și câteva grade de acesta. Trebuie însă precizat că Poarta Alfa este vizibilă doar când Soarele este la răsărit, iar această precizare este importantă datorită faptului că în apropierea Soarelui mai există încă o poartă: Poartă întunecată care a fost deschisă cândva de Fiii întunericului de-a lungul unei Raze de creație.

Poarta întunecată se află în partea opusă a Porții alfa, ea fiind vizibilă doar atunci când Soarele este la apus. Fiind creată de-a lungul unei Raze de creație ce duce direct în haos,

poarta întunecată emite antilumină. Prin poarta întunecată, Fiii întunericului au încercat de mai multe ori să spargă palierele cuantice și să forțeze pătrunderea în palierul material. Nu au reușit datorită împotrivirii Fiilor Luminii; de fapt, pentru a menține închisă poarta întunecată s-au dat mari bătălii între Fiii Luminii și Fiii întunericului, între Lumini și Umbre. Ultimele mari bătălii s-au dat între anii 1900-1910, 1936-1937, 2004-2005 (trebuie înțeles că bătăliile s-au dat în mod concret, nu în mod metaforic ori simbolic).

Aici trebuie deschisă o scurtă paranteză pentru a face un scurt comentariu: unii cercetători moderni, mai ales unii dintre cei tributari concepțiilor orientale, afirmă că alături de Soarele fizic, mai există un Soare (geamăn), pe care l-au numit “Soarele spiritual”, despre care afirmă că se prezintă ca un fel de “negativ” întunecat al Soarelui fizic - motiv pentru care o parte dintre acești cercetători l-au desemnat prin formularea “Soarele negru”. Cel denumit “Soarele negru” de cercetătorii moderni nu este însă Poarta alfa, ci poarta întunecată, care este vizibilă doar la asfințitul Soarelui fizic.

Revenind la subiect, se poate spune că spiritele care s-au întrupat în Oceanul de sunet și în Oceanul de miros, s-au manifestat în mod vizibil doar când au pătruns prin Poarta Alfa în Oceanul de Lumină. În Oceanul de Lumină, sunetele și mirosurile din care este format un spirit s-au transformat în lumină.

În momentul în care pătrunde prin Poarta Alfa în Oceanul de Lumină, un spirit are o formă sferică, fiind alcătuit dintr-o sămânță luminoasă, ca un nucleu și un înveliș sferic. Sămânța luminoasă are forma unei stele. Sămânța și învelișul sferic formează ceea ce am desemnat a fi ansamblul spiritului. Nucleul (sămânța) unui spirit este compus din nenumărate puncte luminoase, ca niște pixeli. Fiecare punctuleț (pixel) din compoziția nucleului unui spirit

desemnează o experiență îndelungată în lumile anterioare. Pentru a se fi format un simplu pixel de lumină din compoziția unui spirit, au fost necesare experiențe îndelungate, acumulate de-a lungul unui proces anevoios.

Aceasta înseamnă că, înainte de a pătrunde prin Poarta Alfa, spiritul unui om “a umblat” mult timp împreună cu Dumnezeu, și a învățat tot ce trebuia să învețe pentru a se maturiza. Un spirit cu adevărat bătrân are la activ cam 100-110 încarnări succesive înainte de a pătrunde în Oceanul de Lumină. Ceea ce înseamnă o experiență cu adevărat impresionantă. Spiritul respectiv a cunoscut astfel cel puțin 100 de lumi/sfere din Oceanul de sunet, din Oceanul de miros și din Oceanul de lumină.

Pătrunzând prin Poarta Alfa, spiritele oamenilor sunt atrase rapid de pământul fizic, în unul dintre cele patru elemente: aer, foc, apă, pământ. În funcție de compatibilitate, fiecare spirit stă o perioadă de timp în unul dintre cele patru elemente, pentru a se acomoda cu mediul. În fiecare dintre cele patru elemente există locații strict delimitate unde spiritele omenești adastă o perioadă de timp; fiecare locație poartă numele de “Punct de întâlnire”.

În “Punctele de întâlnire” spiritele oamenilor sunt supravegheate de spirite ale naturii corespunzătoare elementului respectiv. Abia după acomodare, spiritele omenești pătrund în trupul unei mame, în funcție de momentul concepției. Acest proces a fost valabil pentru toate spiritele care s-au întrupat în planul material.

Abia în Oceanul de lumină (pe cel de-al patrulea palier cuantic al său), spiritele oamenilor au dobândit un corp duh de formă umanoidă. Așa cum spiritele au parcurs un îndelungat proces evolutiv în nenumărate lumi, despre care, astăzi, nu ne putem face nici o idee, tot astfel au parcurs și corpurile duh. Totuși, în cazul corpurilor duh, procesul este

mult mai complex. Corpurile duh ale tuturor oamenilor a fost create perfecte de către Dumnezeu. Dumnezeu nu creează niciodată ceva imperfect. Toți oamenii, în frunte cu primul om, Adam primordial, au avut corpuri duh perfecte. Deși perfecte, corpurile duh trebuiau supuse unui proces inevitabil de desăvârșire - ceea ce poate constitui un paradox. Corpurile duh erau perfecte, tot astfel cum, în ziua de astăzi, trupul unui copil abia născut este perfect din punct de vedere anatomic.

Și în cazul lui Adam primordial (Shantiah, primul om din primul ciclu al cosmosului), lucrurile s-au desfășurat în acest fel. De altfel, de la Adam primordial a început totul. Spiritul lui Adam trebuia să învețe să se manifeste în noul înveliș perfect care este corpul duh, la fel cum învățase odinioară să se comporte ca spirit. Răzvrătirea primului om s-a produs în urma nesocotirii Poruncilor lui Dumnezeu (a neascultării) și, implicit, a asocierii cu Hallshithan. Aproape toți oamenii care s-au întrupat după aceea au contactat “boala” lui Adam primordial. Boala lui Adam este păcatul originar.

În urma săvârșirii păcatului originar, procesul de desăvârșire s-a blocat, iar corpul duh a fost virusat aproape iremediabil. Virusarea a dus la întunecarea corpului duh. Din acel moment s-a impus un proces de “dreaptă învățătură” - de maturizare spirituală - din partea tuturor oamenilor care au contactat boala lui Adam. Singurii care nu au avut nevoie să parcurgă acest proces au fost Primordialii Luminii, care au rămas la fel de puri precum erau la începuturi. Cu excepția lor, toți ceilalți oameni - ca urmași ai lui Adam - trebuie să parcurgă anevoiosul proces ce presupune reîntoarcerea corpului duh la starea pe care a avut-o Adam înaintea rebeliunii.

Trebuie însă ținut seama de încă un aspect la fel de important: în momentul rebeliunii (neascultării), Adam era

doar în faza adolescenței (sau, poate, a copilăriei). El nu atinsese nici pe departe finele procesului de maturizare al corpului duh. Acest proces poate fi comparat cu cel al unui copil mic, care deși are trupul perfect din punct de vedere anatomic, trebuie să învețe să meargă, trebuie să învețe să vorbească, trebuie să fie educat pas cu pas de către părinți și, ulterior, de către profesori la școală, pentru a putea trăi în mod autonom. Acesta a fost, de altfel, și Planul lui Dumnezeu cu oamenii.

Dacă Adam primordial nu ar fi contactat boala, procesul educării s-ar fi desfășurat într-un răstimp extrem de scurt. Adam primordial abia învățase să meargă și să se exprime, atunci când s-a revoltat contra Ordinii cosmice. Pentru a fi răscumpărat păcatul originar (boala contactată în urma răzvrătirii: păcatul originar), urmașii lui Adam trebuie să refacă procesul. Oamenii trebuie să atingă la un moment dat starea corpului duh al lui Adam dinaintea răzvrătirii. În momentul în care oamenii vor atinge acest punct, nu înseamnă că sunt, automat, mântuiți. Încă mai este mult de pățimit: **“Cuvântul din Poveste / Înainte mult mai este”**.

În momentul în care oamenii vor atinge starea lui Adam de dinaintea răzvrătirii, înseamnă doar că s-au redresat. Redresarea înseamnă doar reîntoarcerea în punctul zero. Ceea ce s-a petrecut din punctul zero și până în prezent nu este “evoluție”, ci doar rătăcirea drumului și efortul de a regăsi drumul. Reveniți în punctul zero, oamenii trebuie să urmeze procesul educativ pe care, firește, ar fi trebuit să-l urmeze Adam dacă nu s-ar fi răzvrătit. Scopul final al acestui proces corespunde chiar menirii oamenilor: de a deveni Preoți ai Dumnezeului Celui Viu.

Până în prezent, oamenii nu au reușit să se reîntoarcă la punctul zero. În fiecare ciclu al cosmosului a avut loc o răzvrățire. S-ar putea spune că tot procesul a stagnat în acea

fază incipientă, dar acesta este doar un adevăr spus pe jumătate. În realitate, lucrurile au luat o turnură extrem de nefastă pentru oameni, care au căzut din palier cuantic în palier cuantic, până când au ajuns în lumea materială. Lumea materială, departe de a fi cea mai bună dintre toate lumile posibile (precum afirmă unii contemporani care se consideră spiritualiști), este cea mai de jos lume - este cel mai de jos palier cuantic, dincolo de care nu mai există nimic și nici nu va mai exista vreodată.

Și în cel de-al treilea ciclu al cosmosului, după crearea lui Adam menționat în Vechiul Testament, procesul s-a repetat. Adam a reluat procesul de învățare din punctul în care s-a oprit Shantiah în primul ciclu, ducându-l mult mai departe. Totuși, nici Adam menționat în Vechiul Testament nu a atins capătul procesului de învățare. În cel de-a treilea ciclu, începând cu Adam, oamenii, alcătuiți deja din spirit și din corp duh, au dobândit un element nou, sufletul și, în final, după apariția palierului cuantic material, au dobândit “veșminte de piele” - trupuri materiale. Înainte de a primi “veșminte de piele”, s-a format corpul eteric, care este *patternul* energetic al acestuia.

La toți oamenii din categoria *icon hlisa* care trăiesc în prezent (care au deja un corp duh purtător de spirit), în momentul nașterii se formează o structură sufletească nouă - corpul sufletului, care este un fel de corp duh nou. Având o structură sufletească nouă, la naștere, orice om este *tabula rasa* - nu are amintirea existențelor sale anterioare, așa cum s-ar fi întâmplat în cazul în care s-ar fi întrupat direct cu corpul duh.

De-a lungul existenței trupești, corpul sufletului se manifestă ca un corp duh nou, ce asigură, la rândul său, structurarea corpului fizic, precum și formarea celorlalte elemente aurice: corpul emoțional, astral etc.

❧ Trupul de diamant ❧

Așadar, despre un om din categoria *icon hlisa* se poate afirma cu deplin temei pe de-o parte că se reîncarnează, iar de cealaltă parte că este un suflet nou, apărut chiar în momentul nașterii.

Oamenii din categoria *icon hlisa* (despre care este vorba în aceste pagini) au spirit și corp duh, dar acestea nu se manifestă de-a lungul existenței în lumea materială. În răstimpul existenței întrupate, aceste structuri pur și simplu dorm. Fără nici o îndoială, ele dorm doar în raport cu trupul material, întrucât sunt conștiente pe propriile lor paliere cuantice.

Ar fi o imensă catastrofă dacă, în actualul stadiu evolutiv, corpul duh purtător de spirit al unui om s-ar trezi brusc, atâta timp cât omul este prizonier în materie. În afară de faptul că omul în cauză ar manifesta capacități ființiale foarte mari și ar beneficia de o cunoaștere amplă a tainelor universului și, implicit, a trecutului, lucrurile ar putea lua o turnură foarte neplăcută. Nici un corp duh purtător de spirit (care este, în fond, omul adevărat) nu ar suporta existența în lumea materială și ar fi extrem de supărat pe sine însuși și pe tot ce există, iar reacțiile sale ar fi extrem de greu de controlat.

Faptul că spiritul, care este desăvârșit ca sferă, trebuie să se desăvârșească prin a învăța să se comporte ca duh de formă umanoidă, este chiar principiul de bază ce stă la temelia Planului lui Dumnezeu. Acest principiu poate fi ilustrat printr-un exemplu din lumea materială. Un om întrupat în lumea materială are, desigur, o formă umanoidă: cap, trup, mâini, picioare etc. Chiar dacă este desăvârșit ca formă umanoidă, omul trebuie înainte de toate să învețe să se folosească de ea; trebuie să învețe să meargă, să apuce

diferite obiecte etc. De altfel, în primii ani de viață, copilul învață cum să-și folosească trupul de formă umanoidă și cum să se comporte în lumea materială. Astfel, se poate afirma că în momentul în care un om învață complet ce trebuie să facă cu trupul său în lumea materială, devine desăvârșit - desigur, în limitele acestei lumi și ale capacităților de manifestare fizică. Dar, în momentul în care i se propune să conducă o mașina, care are o altă formă decât cea umanoidă, omul trebuie să urmeze școala de șoferi. Omul, care este desăvârșit ca trup material, devine astfel un simplu învățăcel în cadrul unei școli de șoferi.

Autoturismul, firește, nu are o formă umanoidă, iar omul (care are formă umanoidă) trebuie să învețe să-l conducă. Pentru a conduce un autoturism, omul trebuie să învețe să folosească volanul, diferite pedale și manete și, mai ales, trebuie să cunoască regulile de circulație. Abia după ce a învățat să conducă autoturismul și, evident, după ce a obținut permisul de conducere, omul se poate aventura pe drumurile publice fără a pune în pericol pe ceilalți participanți la trafic.

Tot astfel se poate spune despre spirit. Spiritului, care are o formă sferică, i se dă o mașină de formă umanoidă care este corpul duh, și este trimis la școală pentru a învăța să o conducă. Aceasta este Școala vieții. Problema este că mașina denumită corp duh nu este a omului, în sensul că nu a construit-o el însuși. Mașina este a lui Dumnezeu (este creația lui Dumnezeu) care a împrumutat-o omului, prin intermediul îngerilor Săi, pentru a se folosi de ea. De-a lungul Școlii vieții, spiritul trebuie să învețe să conducă mașina pusă la dispoziție de către Dumnezeu, până în momentul în care se va desăvârși. Totuși, acesta este doar primul dintre scopurile Școlii vieții.

Școlii vieții are de fapt două scopuri: un scop imediat sau de tranziție, valabil doar pentru o perioadă de timp și un

scop final. Scopul imediat al Școlii vieții este de a instrui spiritele oamenilor, care au formă sferică, să conducă în mod desăvârșit mașina de formă umanoidă care este corpul duh, cu respectarea tuturor regulilor de circulație (Legile divine). Acest scop imediat este pe cale de a se realiza, așa cum poate remarca orice om. Școala vieții are însă și un scop final. Sfârșitul Școlii vieții corespunde cu returnarea de către om a mașinii care este corpul duh. Returnarea se va face Celui care a împrumutat-o omului: Dumnezeu.

În momentul încheierii Școlii vieții, omul nu va mai avea nevoie de o mașină împrumutată, pentru că va fi capabil să-și construiască singur una. În acele momente de triumf ale desăvârșirii, spiritul va deveni capabil să-și construiască el însuși, din propria sa substanță, o mașină de formă umanoidă. Deocamdată, spiritul, cu de la sine putere, nu își poate construi noua mașină. Pentru a o construi, spiritul are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, care-l ajută să ducă la îndeplinire acest deziderat.

Procesul de construire al unei noi “mașini” de formă umanoidă poate fi definit în termenii geometriei euclidiene astfel: *transformarea formei sferice în formă umanoidă*. S-a afirmat adesea că sfera este forma perfectă, dar acest fapt este adevărat doar pe jumătate. Această aserțiune se referă doar la trecut și la prezent, nu însă la viitor. Și Dumnezeu are un spirit, iar Spiritul lui Dumnezeu are formă sferică.

Omul este Chip și Asemănare de Dumnezeu, spiritul său având aceeași formă sferică. Dar, la un moment dat al dezvoltării cosmosului, Spiritul lui Dumnezeu s-a manifestat în chip desăvârșit ca formă umanoidă. Forma umanoidă a fost găsită plăcută în fața lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a luat decizia de a transforma forma sferică a spiritului în formă umanoidă. Din momentul acelei decizii luate de către Dumnezeu, forma perfectă nu a mai fost forma sferică, ci

forma umanoidă. De aceea, Tatăl Universului a luat decizia de a transforma spiritul de formă sferică al omului într-o formă umanoidă. Spiritul nu este capabil să realizeze singur această înaltă alchimie spirituală. De aceea, Dumnezeu însuși i-a împrumutat omului corpul duh. Spiritul omului a pătruns (ca într-o mașină) în acest purtător al său de formă umanoidă care este corpul duh, pentru a învăța cum să se comporte.

În momentul în care spiritul va învăța să se comporte corespunzător și să respecte Legile cosmice (“regulile de circulație”), va realiza, în urma unei înalte alchimii aurice și spirituale, realizată după Modelul Tatălui Ceres, transformarea sferei în formă umanoidă. Această transformare se va realiza în felul următor: spiritul de formă sferică se va contopi cu duhul de formă umanoidă, își va pierde forma sferică și va dobândi o formă umanoidă. Atunci se va vorbi despre un spirit de formă umanoidă. Această nouă formă de manifestare a spiritului poartă numele de *spirit-trup*, iar trupul în care se va manifesta poartă numele de *trup de diamant*.

Toate aceste aspecte se referă, evident, doar la oamenii din categoria *icon hlisa*. Totuși, pentru această categorie de oameni, de aproape 2000 de ani, s-au modificat prioritățile într-un mod aproape radical. Din momentul deschiderii palierului cuantic al Împărăției cerurilor – palierul cuantic personal al lui Iisus Hristos -, s-a produs o modificare esențială: corpul duh, din element fundamental, a devenit secundar. Centrul de greutate s-a mutat dinspre experiența acumulată de un corp duh de-a lungul reîncarnărilor succesive spre corpul sufletului, care nu prezintă importanță decât de-a lungul unei singure existențe. Firește, se poate pune următoarea întrebare: care este câștigul și ce se rezolvă ? Răspunsul la această întrebare nu poate să fie decât nuanțat, mai cu seamă pentru faptul că, cel puțin aparent și într-o

primă fază, nu există rezultate palpabile în lumea materială. Din punct de vedere auric, este însă vorba despre ceea ce am putea denumi o alchimie aurică de mare amploare, pe care, în primele faze ale creștinismului, nu a înțeles-o nimeni. Grandoarea acestei alchimii aurice nu poate fi înțeleasă decât dacă sunt cunoscute toate datele ecuației.

Astfel, centrul de greutate s-a mutat dinspre corpul duh spre corpul sufletului datorită faptului că, de-a lungul unui existențe întrupate în lumea materială, omul este în primul rând un suflet; corpul duh și spiritul dorm. De-a lungul unei existențe întrupate în lumea materială nu contează cine este un om ca duh și ca spirit, nu contează ce a fost și ce a făcut în existențele anterioare. Chiar dacă, de exemplu, în existențele anterioare un om a fost erou, a salvat de nenumărate ori comunități întregi de pericole de orice fel sau a participat la nenumărate acțiuni de luptă împotriva Fiilor întunericului, toate acestea nu mai au importanță în actuala existență. În actuala existență contează doar modul de respectare al Legilor cosmice. Dacă omul respectă Legile cosmosului în actuala existență, este rege, dacă nu le respectă este cerșetor, indiferent ce a făcut în întrupările anterioare.

Modul de respectare a Legilor cosmosului în actuala existență se raportează exclusiv la corpul sufletului. Fiecare încercare din viață pe care un om o trece în mod pozitiv înseamnă acumularea de Lumină în structura corpului sufletului. Un om care acumulează Lumină în structura corpului sufletului se poate prezenta cu încredere în fața lui Dumnezeu, imediat după momentul morții trupesti.

Cantitatea de Lumină acumulată la nivelul corpului sufletului se măsoară cu mare exactitate în unități de măsură specifice. Aceste unități de măsură specifice țin de lumea materială, căci ele sunt acumulate în această lume. Oricât de uimitor ar fi, unitățile prin care se măsoară acumularea

Luminii în structura corpului sufletului sunt secunde, minutele și orele - așadar sunt unități de măsură temporale. Un suflet de om obișnuit acumulează, de-a lungul unei existențe în lumea materială, cam 4 minute de Lumină. Oamenii ceva mai virtuoși acumulează în jur de 12-14 minute, iar cei foarte virtuoși acumulează aproape 20 de minute de lumină (ceea ce este foarte rar).

După momentul morții omului în cauză, această cantitate de Lumină se revarsă sau, mai exact, este aspirată în corpul duh. Corpul duh, care este un element virusat, acumulează acea Lumină și se vindecă treptat. Așadar, de la o existență la alta, corpul duh acumulează Lumina obținută de suflet și se luminează progresiv, vindecându-se de boala de care suferea: despărțirea de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care sufletul devine, de-a lungul unei existențe în lumea materială, elementul central al ființei umane întrupate; acesta este motivul pentru care este atât de importantă respectarea Legilor cosmosului.

În ceea ce privește luminarea sufletului, mai trebuie luat în calcul un element foarte important: **credința**. Credința nu este doar un element teoretic (de doctrină), ci un aspect ce ține de structura corpului sufletului. Omul nu poate crede decât prin intermediul sufletului. Ceea ce înseamnă că credința este un element ce aparține sufletului. Credința este un atribut acordat tuturor oamenilor înainte de întruparea în lumea materială, în mod direct de către Iisus Hristos. Înaintea întrupării, sufletului omului i se face un “**ritual de dăruire**”, în care primește “**sămânța credinței direct din mâna lui Iisus Hristos**”. Prin infuzie directă, fiecare om primește, filtrată de Iisus Hristos, o energie de un roșu intens, ceea ce constituie un “botez al sufletului”. Această energie roșie intensă se răspândește în corpul sufletului ca un artificiu sclipitor.

Ritualul de dăruire presupune o ceremonie în care, pentru scurt timp, omul se află în fața lui Iisus Hristos. În răstimpul ceremoniei, pentru scurt timp, prin puterea lui Iisus Hristos, sufletului omului (i.e. corpului sufletului) i se ridică (dizolvă) pecețile din dreptul ochilor, nasului, urechilor și gurii, iar omul devine capabil să înțeleagă și să vorbească o limbă necunoscută.

Aflat în fața lui Iisus Hristos la acest botez în suflet, omul rostește câteva cuvinte care pot fi rezumate astfel: **“Iată, acum eu, stea din stea, văd și cred că tot ce mi-ai spus le-ai făcut pe toate dintru începuturi !”**. Iar Iisus Hristos răspunde: **“Privește ce ai crezut !”** (care are și sensul **“Crezând vei vedea !”**).

VIATA SUPREMA FORMĂ DE INIȚIERE

☞ Spargerile de timpan ☞

Prin inițiere se înțelege, spus în limbaj comun, un set de tehnici de elevare spirituală, ce permit practicanților accesul la cunoașterea directă a aspectelor transfizice ale cosmosului.

Datorită faptului că **viața este suprema formă de inițiere**, în cele ce urmează nu va fi vorba despre cine știe ce tehnici sofisticate de inițiere, ci despre ceva extrem de simplu și de banal: felul în care, în mod concret, evenimentele considerate banale ale vieții de zi cu zi pot declanșa cunoașterea directă a aspectelor transfizice, spirituale, ale cosmosului. Mijlocele prin care oamenii se pot conecta la aspectele transfizice ale cosmosului sunt, în principal, evenimentele existențiale dramatice. În această categorie pot intra evenimente atipice, de la simplele sperieturi, la șocuri, la boli, la accidente mai mult sau mai puțin grave, la drame personale și chiar la morți clinice.

Evenimentele existențiale dramatice au în viața unui om un rol asemănător cu acele “spargerile de timpan” pe care le-a inventat compozitorul Ludwig van Beethoven pentru a capta atenția auditoriului. Observând faptul că unii dintre musafirii săi din “high society” așteptau la seratele muzicale pe care le organiza, Beethoven a intercalat în partiturile sale

pasaje mai vioaie. Aceste pasaje, bazate în special pe instrumente de percuție, aveau rolul de a capta atenția auditoriului de-a lungul unor pasaje mai lente; ele au fost numite uneori, în mod metaforic, “spargerile de timpan”.

În mod asemănător, “spargerile de timpan” ce sunt declanșate la oameni de producerea unor evenimente existențiale atipice, de orice natură ar fi, generează o amplificare de scurtă durată a structurii aurice: unele chakre sau corpuri aurice încep să funcționeze în exces. Aceste modificări pot fi deseori foarte profunde, în sensul că pot să topească pecetele energetice de forma unor bănuți rotunzi, situate la nivelul organelor de simț ale corpului sufletului.

Precum a fost menționat, corpul sufletului are forma unei fantome albicioase ce reproduce vag conturul trupului material. Doar fizionomia chipului fizic este reflectată cu exactitate la nivelul corpului sufletului. La toți oamenii încarnați, în dreptul organelor de simț ale corpului sufletului - ochi, nas, urechi și gură -, se află pecete de forma unor bănuți rotunzi. Pecetele se formează la toți oamenii în primul an de viață, cel mai adesea la scurt timp după naștere.

În general, copiii foarte mici văd anumite lucruri pe care uneori le arată cu mâna părinților sau celor din jur. Datorită faptului că își dezvoltă treptat simțurile fizice și sunt “furați” de peisajul lumii materiale, copiii nu mai iau în considerare ceea ce observă prin simțurile transfizice. Din acel moment, organele de simț ale corpului sufletului se acoperă cu o peliculă foarte fină de energie, precum o ușă nefolosită se acoperă cu o pânză țesută de păienjeni.

Aceasta înseamnă faptul, poate neverosimil pentru mulți adulți, că majoritatea copiilor foarte mici sunt clarvăzători în mod natural. Toți adulții cu vechi “state de serviciu” în lumea materială au fost cândva clarvăzători, dar au fost “furați” de peisajul lumii materiale și nu au mai ieșit

din ea - nu mai doresc să mai vadă altceva. Până când adulții vor deveni precum copiii foarte mici, nu vor putea părăsi îngrădirile lumii materiale, astfel că nu pot avea acces la cunoașterea aspectului spiritual al lumii.

Explozia de energie declanșată unei persoane în cazul unor sprieturi, șocuri, boli sau accidente are o vibrație mai înaltă decât a energiei din care sunt alcătuite pecețile din dreptul organelor de simț ale corpului sufletului, astfel că le poate topi instantaneu. Acesta este motivul pentru care, în momentele unui eveniment existențial dramatic sau măcar atipic - șoc, sprietură, accident etc. - pecețile de la nivelul corpului sufletului se topesc de la sine, iar oamenii devin pentru scurt timp clarvăzători.

Este interesant de menționat faptul că pecețile se topesc chiar în cazul unor evenimente banale, de exemplu când în mediul ambient au loc modificări de sunet, miros și lumină, care interacționează cu structurile auri. Astfel, o melodie plăcută ascultată cu atenție mai mult de un minut poate declanșa topirea peceților de pe urechi. Luminile plăcute sau stridente care afectează retina provoacă topirea peceților din dreptul ochilor corpului sufletului. Mirosurile neplăcute sau plăcute pot “desfunda” nasul corpului sufletului. De altfel, simultan cu producerea unor accidente, șocuri sau sprieturi, mulți oameni simt mirosuri atipice.

Topirea peceților este provocată uneori și de șocuri sau lovituri, în special, de loviturile aplicate în piept sau în ceafă. Se poate spune că mulți boxeri sunt clarvăzători potențiali; atunci când sunt făcuți KO, mulți boxeri aud melodii foarte frumoase, șoapte liniștitoare, au viziuni încântătoare cu peisaje mirifice, astfel că nu le mai vine să se ridice pentru a continua meciul. Trebuie neapărat să fie strigați pe nume sau să audă vocea familiară a antrenorului pentru a se ridica și a continua lupta în ringul de box.

Topirea peceților, concomitent cu dobândirea, chiar pentru o scurtă perioadă scurtă de timp, a capacității de clarvedere are loc și în bisericile creștine, unde amestecul de lumini emise de lumânări, mirosul de tămâie și de sunete - psalmodierea slujbelor - pot provoca flashuri cognitive.

S-ar putea pune, desigur, întrebarea de ce aceste stări dispar atât de rapid și de ce nu se lasă cercetate, astfel că marea majoritate a oamenilor le uită foarte repede. Răspunsul este unul singur: frica este cea care blochează amintirea tuturor trăirilor situate la limita suportabilității. Frica este cenzorul principal al conștiințelor care resping instantaneu ceea ce nu este familiar. Datorită fricii și neacceptării, pecețile de la nivelul corpului sufletului se refac rapid, astfel că oamenii recad iarăși în starea obișnuită. Oamenii uită rapid evenimentele dramatice, care sunt defulate adânc în subconștient, la fel cum uită visele.

În urma unor astfel de evenimente, oamenii rămân întotdeauna cu o senzație specifică, ca un fel de melancolie dureroasă, ce induce sentimentul că le-a scăpat ceva extrem de important, pe care nu știu cum să-l interpreteze. De altfel, în astfel de cazuri, majoritatea oamenilor se comportă aproape identic. În acea fracțiune de secundă în care se produce discontinuitatea conștiinței provocată de un șoc sau de o sperietură, oamenii iau, în forul lor interior, o decizie importantă, iar cel care ia cu adevărat decizia este chiar spiritul. Spiritul omului alege, prin liberul arbitru, într-o fracțiune de secundă, ce să facă: să investigheze în continuare necunoscutul (“negura nopții”) sau să facă în continuare ceea ce s-a obișnuit, adică să investigheze lumea materială prin intermediul organelor de simț fizice, să găsească plăceri trupești și să-și realizeze dorințele.

Problema cea mai complicată constă însă în faptul că pecețile corpului sufletului sunt susceptibile de a fi topite

doar o singură dată în viață - și anume, în timpul desfășurării primului eveniment dramatic. În cazul în care pecețile se topesc, iar omul revine apoi la starea inițială datorită fricii, pecețile se refac în mod automat. Însă, de această dată, pecețile vor fi mult mai dense (vor fi formate dintr-o energie mult mai densă) decât în faza inițială, astfel că va fi nevoie de un eveniment mult mai dur pentru a fi iarăși topite - ceea ce este foarte puțin probabil că se va mai întâmpla.

Singurii care reușesc să-și înfrângă această spaimă ancestrală în fața necunoscutului sunt cei care nu au nici o dorință de a trăi în lumea materială, cei care sunt total inapți de a trăi în societate, cei disperați sau dezamăgiți iremediabil sau cei al căror suflet este mort cu privire la sarea și piperul vieții materiale care sunt dorințele. De fapt, pentru oamenii din această categorie nici nu mai contează dacă sunt vii sau sunt morți. Ei sunt singurii care pot deveni clavăzători chiar și pentru scurt timp. Raportat la majoritatea oamenilor, ei reprezintă o minoritate: nu depășesc 3 % din cei care trec prin situații existențiale grave: șocuri, accidente de muncă, accidente de mașină, bătăi etc. Din această minoritate, și mai puțini - cam 1 % - reușesc să meargă mai departe, să-și înfrângă frica de necunoscut și să continue ceea ce au început. Aceștia au toate șansele de a deveni "contactori" sau clarvăzători autentici și să cerceteze într-un mod elaborat, metodic și eficient ceea ce se petrece în spatele cortinei ce separă lumea materială de aspectele spirituale ale cosmosului.

Cei care aleg să devină contactori sau clarvăzători aleg într-o fracțiune de secundă să continue ceea ce au început tocmai datorită faptului că au încetat lupta cu lumea materială. Ei nu mai doresc nimic: nici bani, nici averi, nici faimă. Au abandonat totul. Sunt dezamăgiți iremediabil și total pierduți pentru lumea materială, pentru viața socială și pentru cei din jur.

În schimb, cei care, în acele fracțiuni de secundă, au ales să nu devină clarvăzători sunt cei care, întotdeauna, mai au ceva de făcut - mai au de dus copiii la școală, mai au de îngrijit pisica, mai au de învățat lecția pentru a doua zi, mai au de câștigat bani, mai au plăceri de experimentat, mai au femei / bărbați de cunoscut etc.

❧ Evenimentul-stimul ❧

Termenul de “contactor” care va fi folosit în continuare și care desemnează o persoană care se conectează la aspectele transfizice ale cosmosului, este mult mai larg decât cel de “clarvăzător” întrucât acesta din urmă îi desemnează doar pe cei care percep vizual aceste aspecte.

De exemplu, o persoană care percepe aspectele transfizice doar auditiv este greu de inclus în categoria clarvăzătorilor datorită faptului că nu are percepții vizuale, ci doar auditive.

Procesul prin care un om dobândește capacitatea de a deveni contactor se derulează fulgerător și se produce chiar atunci când se așteaptă cel mai puțin. Ceea ce contează în acele fracțiuni de secundă nu este o analiză de genul: “să vedem ce-o fi dincolo”, ci ceea ce se află în acel moment în inima lor. Nu contează analizele *post factum*. La cei care încă sunt atașați de ceva din lumea materială - chiar și de o dorință cât de mică -, pecețile se refac instantaneu, devenind mult mai dense, astfel că, în viitor, nu mai este posibilă topirea lor chiar atât de ușor. Practic, topirea peceților nu mai este deloc posibilă, astfel că această șansă nu apare cu adevărat decât o singură dată în viață. Apoi, peste acest eveniment se așterne uitarea totală.

Acest proces indică faptul că natura (în sens larg) ia toate măsurile de precauție pentru a nu se produce catastrofe.

Ar fi o catastrofă dacă ar deveni clarvăzători cei care încă sunt animați de dorințe și de pasiuni. Inima oamenilor se schimbă de la o zi la alta, de la o oră la alta, astfel că, dobândind capacități de natură “paranormală”, oamenii pot fi tentați să acționeze în sens negativ asupra semenilor lor.

Contactorii și clarvăzătorii autentici - adică acei oameni care, în urma unui accident, șoc sau sprietură aleg să continue ceea ce au început - pot fi clasificați în mai multe categorii, în funcție de mai multe sisteme de referință. Primul sistem de referință este legat de substratul conectării: sunet, miros sau lumină. Al doilea sistem de referință este legat de modificările aurice provocate în momentul în care a devenit contactor, de Raza (emisii Sfântului Duh) prin intermediul căreia funcționează și de chakra activată spontan în momentul șocului. Firește, în momentul producerii unui astfel de fenomen la un om, structura sa aurică suferă o modificare importantă: intră în stare de funcțiune sau se activează spontan unele chakre; de asemenea, unele structuri aurice - de exemplu corpul astral sau corpul mental - se dilată sau se contractă, după caz etc. Al treilea sistem de referință este legat de domeniul cosmosului spiritual asupra căruia se exercită capacitățile dobândite. Între cele trei sisteme de referință există interconexiuni profunde.

Primul sistem de referință se raportează așadar la substratul conectării. Din această perspectivă, persoanele devenite contactori în mod spontan pot fi împărțite în trei mari categorii. Prima categorie este formată din cei care au devenit contactori în urma manifestărilor sunetului, a doua este formată din cei care au devenit contactori în urma manifestării mirosului, iar a treia categorie este formată din cei care au devenit contactori în urma manifestării luminii.

Contactorii de sunet sunt cei care au dobândit capacități extrasenzoriale în urma unor sunete atipice: zgomote foarte

puternice care i-au luat prin surprindere, explozii, zgomotul produs de cutremure (sunetul pământului în momentul în care se cutremură). Evenimentul ce a indus o astfel de capacitate poate fi denumit eveniment-stimul. În urma evenimentului-stimul, contactorilor din această categorie li se topește pecetea din dreptul urechilor corpului sufletului, astfel încât ei încep să audă zgomote, voci sau șoapte rostite de ființele decorporate de pe celelalte paliere ale cosmosului.

Totuși, contactorii auditivi sunt supuși celor mai mari erori datorită faptului că vocea poate fi modulată destul de ușor, astfel că nu pot, decât în urma unui îndelungat antrenament, să discearnă cărei ființe decorporate îi aparțin vorbele pe care le aud. Ei pot auzi vorbirea atât a oamenilor decorporați - de exemplu, a strigoilor, a stafiiilor, a fantomelor -, cât și a ființelor îngerești, fie din ierarhia Fiilor Luminii, fie din cea a Fiilor întinericului.

Contactorii auditivi pot cu greu să discearnă cui aparține o voce, fără să vadă ființa respectivă. De aceea, este bine ca auditivii să se abțină o lungă perioadă de timp să comunice și altora ce spun acele voci și să păstreze “legea tăcerii” până în momentul în care vor putea să distingă adevărul de fals. Cel mai bun mijloc pentru distingerea adevărului de fals este repetarea rugăciunilor creștine și, în special, repetarea cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos. Repetarea rugăciunii poate produce o ierahizare valorică a sunetelor și a vocilor, astfel că, după o îndelungată practică, contactorii auditivi pot discerne adevărul de fals.

Contactorii auditivi pot, la rândul lor, influența semenii prin sunet - prin vorbire. Unii pot acționa în sens pozitiv (prin sunet adevărat), iar alții pot acționa în sens negativ (prin sunet fals). Doar prin rugăciunea creștină - implicit prin rostirea cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos - se poate obține o vorbire adevărată - un sunet adevărat - care are

efecte liniștitoare și chiar tămăduitoare asupra oamenilor. Firește, contactorii din această categorie nu trebuie confundați cu oratorii de profesie sau cu demagogii, care folosesc sunete false - vorbirea falsă - prin care manipulează.

A doua categorie a contactorilor este cea care are drept substat mirosul. Toți cei care au devenit contactorii în urma unor accidente fizice, de orice natură, intră în această categorie. Contactorilor de miros li se topesc pecețile de pe nasul corpului sufletului. Mirosul înseamnă mișcare, astfel încât contactorii din această categorie dobândesc capacitatea de simți - de a "mirosi" - ființele decorporate care se mișcă în jurul lor. Datorită faptului că au dobândit această capacitate prin impactul cu un obiect aflat în mișcare (prin accident de orice tip, care le-a afectat trupul material), contactorii din această categorie pot percepe mișcările aproape imperceptibile produse la nivelul mediului de către ființele decorporate - fie umane, fie îngerești, fie întunecate, fie luminoase. Doar în urma dobândirii unei îndelungate experiențe, contactorii de acest fel pot "mirosi" din ce categorie face parte ființa respectivă - dacă este umană sau îngerească, dacă este luminoasă ori întunecată. Contactorii de miros mai pot percepe legăturile aurice ce se nasc între oameni în cadrul relațiilor interumane, sau dintre oameni și mediu. Ei nu pot percepe aura umană, datorită faptului că o confundă cu mediul.

Contactorii de miros au o legătură specială cu spațiul, ca "formă umană de reprezentare" (în sensul kantian), astfel că pot detecta caracteristicile terenului și pot descoperi foarte ușor plantele de leac cele mai bune pentru o afecțiune ori alta, devenind tămăduitori.

Totodată, contactorii de miros au o legătură specială cu timpul, în sensul că pot "mirosi" evenimentele cu câteva secunde / minute / ore înainte de a se produce.

A treia categorie este cea a contactorilor care au dobândit capacități specifice în urma impactului văzului fizic cu lumini atipice, diferite de cele obișnuite: lumina aparatului de sudură, flashuri luminoase, privitul direct al unor surse de lumină, lumina fulgerului, spoturi luminoase, scurt-circuite, explozii etc. Uneori se poate întâmpla ca sursa să fie chiar strălucirea soarelui pe un geam.

În urma evenimentului-stimul, contactorilor din această categorie li se topesc pecețile de pe ochii corpului sufletului - fie de pe un ochi, fie de pe ambii. În cazul dobândirii unei astfel de capacități, persoanele în cauză constată că totul în jur se modifică; lumina din lumea materială pare a păli brusc, iar peste imaginea familiară a lumii materiale se suprapune imaginea unui alt palier cuantic - de obicei, se suprapune imaginea palierul cuantic imediat următor. Primul palier cuantic ce se suprapune peste lumea materială este cel infraeteric, apoi urmează palierul eteric și abia după aceea "lumea astrală". Totuși, uneori, în funcție de modificările produse la nivelul auzului, se întâmplă ca un om să perceapă în mod direct lumea astrală. Contactorii de acest tip văd atât mediile celorlalte lumi, cât și ființele care se manifestă în ele. Evident, abia contactorii din această ultimă categorie pot fi denumiți clarvăzători. Contactorii de sunet și de miros nu sunt propriu-zis clarvăzători, datorită faptului că nu văd.

Există însă și o a patra categorie de contactori: cei care beneficiază de toate cele trei caracteristici deja menționate: sunet, miros și lumină. Contactorii din această categorie, care sunt cei mai rari, au capacitatea de a auzi, de a mirosi și de a vedea simultan medii transfizice (palier cuantic: infraeteric, eteric, astral etc.) și ființele care se manifestă acolo. Datorită faptului că au dobândit toate aceste caracteristici, informațiile furnizate de ei au cea mai mare doză de veridicitate. În urma exersării continue a capacităților pe care le-au dobândit -

sunet (auz transfizic), miros (percepția transfizică a mișcării) și lumină (văz: clarvederea propriu-zisă) -, contactorii din a patra categorie ajung la o cunoaștere integrală, astfel că dobândesc un nou simț, care nu există în lumea fizică: simțul vechimii.

Simțul vechimii este sinteza tuturor celorlalte trei simțuri. Prin simțul vechimii, un contactor poate obține informații cu privire la vechimea sunetelor, a mirosurilor și a luminilor care se manifestă atât la nivelul cosmosului spiritual, cât și la nivelul structurilor auri omului. Prin dobândirea simțului vechimii, dispare pecetea din dreptul gurii corpului sufletului.

Pecetea ce acoperă organele de simț ale corpului sufletului au fost desemnate în cărțile sacre ale antichității cu alte denumiri. Cândva, într-un alt veac, unuia dintre marii Ucenici ai Domnului Iisus Hristos, Apostolul Pavel, a avut o viziune (vedenie) pe drumul Damascului. De fapt, pe drumul Damascului, Apostolul Pavel l-a văzut în mod direct pe Iisus Hristos în Trupul de Slavă. Viziunea i-a afectat simțul văzului fizic, astfel că, imediat după aceea, Iisus Hristos a trimis un alt ucenic al Său, pe nume Anania, pentru a-l tămădui. “Și a mers Anania și a intrat în casă și, punându-și mâinile pe el, a zis: Frate Saul, Domnul Iisus, Cel ce ți S-a arătat pe calea pe care tu veneai, m-a trimis ca să vezi iarăși și să te umpli de Duh Sfânt. Și îndată **au căzut de pe ochii lui ca niște solzi**; și a văzut iarăși și, sculându-se, a fost botezat. Și luând mâncare, s-a întărit.” (Faptele Apostolilor, cap 9; 3-21)

Așadar, în timpurile mai vechi, pecetea ce acoperă organele de simț ale corpului sufletului au fost denumite “solzi”. “Faptele Apostolilor” indică foarte limpede că, pe drumul Damascului, Apostolul Pavel a devenit clarvăzător.

❧ Cele șapte Raze ❧

Al doilea sistem de referință după care pot fi clasificați contactorii este cel care ține cont de modificările produse la nivelul structurii aurice.

În cazul în care, după evenimentul-stimul (de orice natură ar fi fost acesta), omul nu acceptă, prin liberul său arbitru, în inima ființei sale, să exploreze noul său statut existențial, modificările aurice durează doar o perioadă scurtă de timp. În cazul în care omul își înfrânge frica și acceptă să exploreze noile posibilități existențiale, modificările pot dura o lungă perioadă de timp, cel mai adesea tot restul vieții. În acest din urmă caz, modificările aurice sunt ireversibile.

De cele mai multe ori, ca o constantă generală, în momentul producerii evenimentului-stimul, corpurile aurice derivate - în special corpul emoțional, corpul astral și corpul mental inferior - își modifică aspectul și coloritul.

Foarte interesant este însă faptul că, de cele mai multe ori, în cazurile în care are loc un accident, corpul mental inferior al persoanei în cauză pălește și apoi dispare, iar corpul emoțional pare a se dilua. Tot astfel, în decursul evenimentelor existențiale dramatice în care este pusă în pericol existența trupului material, corpul mental pălește atât de mult încât se poate spune că nu mai există - corpul mental se stinge. De asemenea, în condițiile unor accidente ce se produc fulgerător, corpul emoțional nu mai are nici un rol. Omul nu mai are emoții - de aceea, cel mai adesea nici nu încearcă sentimentul de frică. Frica apare abia după aceea. În consecință, în cazul unor accidente omul nu mai gândește, semn că mentalul intelectual este suspendat, iar frica este abolită, semn că aspectul emoțional este diluat.

În cazul accidentelor, cele mai importante modificări au loc însă la nivelul corpului sufletului: pecețile de pe ochi, nas,

gură și urechi se topesc, iar omul poate avea viziuni - vede ființe sau un alt mediu, diferit de cel al lumii materiale -, percepe mirosuri stranii, aude melodii sau voci care-l sfătuiesc. Concomitent, se activează brusc unele chakre, în funcție de nivelul de dezvoltare spirituală.

Pe de altă parte, trebuie menționat că fiecare om, indiferent de nivelul de dezvoltare spirituală din acel moment, este sub influența potențială a uneia dintre cele șapte Raze emise de Sfântul Duh. De fapt, Sfântul Duh emite o singură energie (considerată de misticii creștini “necreată”), dar aceasta se manifestă în mod diferențiat prin șapte Raze, precum lumina Soarelui este reflectată septenar de un cristal în lumea materială. Fiecare Rază este specializată în activarea uneia dintre cele șapte chakre situate de-a lungul canalului Sushumna. De regulă, oamenii își activează, de-a lungul vieții, cu precădere o singură chakră, în funcție de Raza sub auspiciul căreia se află.

Procesul activării unei chakre se produce în felul următor: în momentul în care un om este în pericol iminent, ca împinsă de un resort nevăzut, Raza - care este emanația directă a Sfântului Duh - se manifestă instantaneu deasupra capului omului respectiv și atrage energia Kundalini situată la baza coloanei vertebrale. Cele două energii se întâlnesc chiar în mijlocul chakrei corespondente, producând o flamă energetică de scurtă durată. În interiorul chakrei respective se formează o figură geometrică completă sau cel puțin o parte din ea. Figura reprezintă sigla chakrei respective, care se manifestă doar în cazul activării chakrei. Concomitent, între nucleul luminos al chakrei și spirit se creează o linie de lumină roșiatică, stabilindu-se astfel o conexiune energetică. În același timp, se topesc pecețile de la nivelul corpului sufletului. Nu omul în cauză, ci accidentul sau evenimentul existențial dramatic este cel care atrage, în mod automat, una

din emanațiile Sfântului Duh, sub forma unei Raze. Orice situație existențială gravă atrage, ca un magnet, Sfântul Duh, al cărui unic scop este de a ajuta oamenii în situații de criză.

Pericolele, accidentele, crizele existențiale pun oamenii în rezonanță energetică cu energia Sfântului Duh. Sfântul Duh este a treia Persoană a Sfintei Treimi, astfel că este susținătorul a toate și ultimul sprijin. Sfântul Duh este energia prin care s-a creat tot ce există. Totodată, Sfântul Duh are rolul de a perpetua creația - este continuatorul a toate. Orice ființă de pe cuprinsul cosmosului aflată în pericol beneficiază, în mod automat, de un surplus de energie.

Sfântul Duh acționează în conformitate cu propria sa natură, sub forma unei energii roșiatice, ca o limbă de foc. Înțelepciunea populară românească spune că atunci când nu mai poate să te ajute nimeni, nici îngerii, nici sfinții, nici oamenii, te ajută Dumnezeu. Dumnezeu ajută oamenii în felul Său specific, printr-un surplus masiv de energie. Surplusul energetic acționează asupra structurii aurice - asupra corpurilor aurice și asupra chakrelor - exacerbând pentru câteva momente caracteristicile acestora. Beneficiind de acest surplus energetic, omul se ajută singur așa cum consideră de cuviință, întrucât, după cum spune aceeași înțelepciune populară românească, Dumnezeu dă oamenilor, dar nu le bagă în traistă. Omul alege singur ce să facă cu surplusul energetic.

În cazurile de accidente, șocuri sau sprieturi se produce automat o emisie a unei dintre cele șapte Raze emise de Sfântul Duh, care acționează de sus, ca niște limbi de foc, asupra respectivei persoane. Fiecare Rază are capacitatea de a activa cel puțin parțial una dintre chakre. Astfel, la oamenii care se află sub auspiciul primei Raze, se produce o activare parțială, dar de scurtă durată, a chakrei muladhara; la oamenii care se află sub auspiciul celei de-a doua Raze se produce o

activare parțială a celei de-a doua chakre și așa mai departe. Când se produce o activare parțială (foarte rar este vorba despre o activare totală) a unei chakre, între chakra respectivă și spiritul omului - elementul fundamental al ființei umane, care este situat chiar în centrul pieptului - se realizează o legătură energetică stabilă, ca un fir de lumină sau ca o rază laser. Astfel, conștiința omului care este generată chiar de spirit, se centrează în chakra respectivă.

În mod normal, la oamenii obișnuiți, surplusul de energie persistă doar acele câteva secunde cât durează situația existențială nefastă - secunde în care orice om se comportă ca un veritabil clarvăzător și ca un autentic înțelept. În acele secunde, omul în cauză descoperă în sine resurse nebănuite de care, anterior, nu era conștient. După aceea, majoritatea oamenilor uită acele capacități sau se întreabă adesea cum se face că au dispărut atât de repede. Explicația acestei stări de fapt nu este prea complicată: firește, oamenii au aceste capacități în mod potențial, dar nu le pot exploata datorită faptului că nu au energia necesară - surplusul provenit de la Sfântul Duh, care este Ființă din Ființa lui Dumnezeu. Astfel, surplusul de energie nu este al oamenilor; oamenii doar beneficiază de el. De aceea, capacitățile dispar în momentul în care situația existențială nefastă se încheie.

Întotdeauna, în situațiile existențiale nefaste există o cale de salvare, iar această cale de salvare vine direct de la Dumnezeu. De obicei, oamenii se plâng de faptul că în momentele dificile nu sunt ajutați de Dumnezeu, ceea ce este total nejustificat. Oamenii sunt ajutați în permanență, dar, din păcate, nu pot recepționa în mod optim acest ajutor.

Oamenii nu pot recepționa ajutorul în mod optim datorită faptului că sunt blocați din punct de vedere auric, astfel că energia Sfântului Duh nu găsește terenul propice de manifestare. Explicația blocajului este următoarea: toate

faptele unui om aflate în dezacord cu Ordinea cosmică au o influență nefastă asupra structurii sale aurice: închid omul ca într-o cochilie impenetrabilă, făcându-l opac.

Întotdeauna energia Sfântului Duh vine în ajutorul oamenilor aflați în situații limită, dar, cel mai adesea, nu găsește teren de manifestare propice. Oamenii nu vor să fie ajutați; ei înșiși impun o cenzură care blochează orice sprijin. Cenzura este formată chiar din cumulul energetic produs de faptele oamenilor; această cenzură se numește “personalitate”. De aceea, în cele mai multe cazuri, sunt ajutați doar cei care, din punct de vedere lumesc, refuză să mai lupte cu problemele existenței cotidiene, care urăsc existența în lumea materială, care se urăsc pe ei înșiși și care nu au “personalitate” (în sensul lumesc). Într-un fel, se poate spune că oamenii de acest fel au renunțat la ei înșiși în mod total - s-au abandonat sufletește. Și întotdeauna când oamenii încetează să mai lupte și se abandonează total, vine ajutorul.

După ce scapă dintr-o situație existențială nefastă, majoritatea oamenilor - adică peste 97 % - alege, chiar în acele fracțiuni de secundă, să-și continue existența cotidiană ca și până atunci. Acest proces se petrece la oamenii motivați din punctul de vedere al lumii materiale. De cele mai multe ori, oamenii din această categorie simt că s-a întâmplat ceva deosebit, dar nu își acordă răgazul de a explora în profunzime trăirile pentru a înțelege ceea ce s-a întâmplat.

În momentul în care oamenii aleg, în inima lor, că trebuie să continue existența cotidiană ca și până atunci, Sfântul Duh se retrage, astfel că structurile aurice - corpurile aurice și chakrele - revin la starea inițială. Totuși, și în aceste cazuri, este posibil să rămână urme, astfel că, în urma unui eveniment dramatic, oamenii pot deveni ceva mai înțelepți și mai buni. De aceea se spune că necazurile vieții îi fac pe oameni mai iubitori, mai înțelepți și mai buni.

La oamenii mai puțin motivați din punctul de vedere al lumii materiale, la cei care au abandonat în mod radical lupta cu grijile cotidiene, care nu mai vor să fie “șefi” și să-i domine pe ceilalți, care nu mai vor să acumuleze averi, pentru care plăcerile nu mai reprezintă nimic, pe care nu-i mai interesează “supraviețuirea speciei”, evenimentele pot lua o altă întorsătură. Modificările aurei din momentul evenimentelor dramatice se permanentizează datorită faptului că, în acele fracțiuni de secundă, oamenilor respectivi le-a fost indiferent ce se petrece cu ei. Oamenii din această categorie sunt doar maximum 2,5-3 % din totalul celor care trec prin astfel de evenimente. La acești oameni, sub acțiunea Sfântului Duh, în funcție de Raza pe care sunt specializați, se produc transformări aurice ireversibile și devin clarvăzători.

O categorie specială de contactori este formată din acele persoane la care s-a produs activarea parțială a chakrei inimii. Această categorie de contactori s-a format treptat, devenind ceva mai numeroasă după anul 1600, fiind alcătuită din acei oameni care, după ce au trecut prin evenimente existențiale dramatice, și-au activat parțial chakra iubirii, care este situată în dreptul inimii fizice. La acești oameni, chakra iubirii s-a activat parțial în mod independent de toate celalalte chakre. La această categorie de oameni, chakra iubirii se activează simultan cu una dintre chakrele de pe canalul Sushumna. În acest ultim caz, între chakra activată de o Rază (de exemplu, svadistana), spirit și chakra inimii se formează o legătură formată dintr-o linie de lumină, ca o rază laser.

În fine, mai există o categorie aparte de contactori: categoria contactorilor întunecați. Contactorii întunecați sunt cei la care a fost exacerbată activitatea chakrei orgoliului - chakra situată în dreptul mamelonului din partea dreaptă. La această categorie de contactori, chakra orgoliului s-a activat prin aderarea conștientă la activitatea Fiilor întunericului.

Aici trebuie făcută o scurtă paranteză. Unii analiști moderni sunt de părere că cei care aleg să devină contactori întunecați dobândesc puteri sau capacități paranormale în urma unui “pact” cu diavolul / dracul (cu Fiii întunericului). Această apreciere este inexactă. Diavolul / dracul nu are nici un fel de putere, astfel că nu poate oferi cuiva capacități paranormale. Dacă dracul ar fi capabil să ofere cuiva vreo putere, lumea materială și-ar fi încheiat demult existența.

Dracul poate doar să fure, nu să dea. De când a ales să devină ceea ce este, dracul nu a fost capabil să dea niciodată nimic, nimănui. Problema se pune într-un mod cu totul diferit. Toți oamenii au devenit contactori doar în urma acțiunii Sfântului Duh, a treia Persoană a Sfintei Treimi - Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Sfântul Duh este energia ce susține totul. Doar Sfântul Duh este cel care poate activa, prin Raza corespondentă, o chakră și, în consecință, poate conferi capacități spirituale. La început, devenind contactor, orice om dobândește aceste puteri de la Sfântul Duh. Abia după ce a dobândit aceste puteri, un om poate să aleagă, prin liberul arbitru, cu cine să se alieze.

Majoritatea contactorilor aleg să continue pe drumul Luminii, respingând orice tratative cu dracul care se grăbește să-i ispitească. Ei înțeleg că, și dacă ar vrea, dracul nu le poate da nimic. Există însă și contactori care aleg să-și satisfacă orgoliul, să devină centrul atenției, să-și satisfacă plăcerile, să se îmbogățească fraudulos de pe urma darului primit de la Duhul Sfânt. În momentul în care un om alege să-și satisfacă vanitățile, stabilește legătura energetică cu ființele întunecate - cu diavolul sau cu dracul.

În prima fază, evident, niciun om nu este în legătură cu dracul, astfel că nu acesta îi poate acorda vreo capacitate de ordin spiritual. Dar pe măsură ce dorește să-și satisfacă dorințele, să-și satisfacă orgoliul sau să se îmbogățească

fraudulos într-o perioadă scurtă de timp, omul în cauză își activează chakra orgoliului, care devine ca o poartă ce face legătura cu Fiii întunericului. Pe măsură ce i se activează chakra orgoliului, omul se depărtează de Lumină.

Când un om este deja copt în inima lui, Fiii întunericului - dracul sau diavolul - se înfățișează în fața sa și îi propun diferite variante prin care să își îndeplinească dorințele. În condițiile în care omul acceptă (chiar și verbal, nu numai în scris), își vinde sufletul.

OBIECTELE DE PUTERE

☞ Cei 300 de pași ☞

Există mai multe elemente cărora li se poate acorda calificativul **de putere**: ființe de putere, centre (fizice sau transfizice) de putere, locuri de putere, cuvinte de putere, fapte sau lucrări de putere, evenimente de putere (lucrările de putere au generat evenimentele de putere), obiecte de putere.

Tot ce poate primi calificativul **de putere**, poate fi împărțit în două categorii: de-o parte se situează cele care aparțin Fiilor Luminii, iar de cealaltă parte se situează cele ce aparțin Fiilor întunericului.

Cea mai înaltă ființă de putere este, firește, Dumnezeu care este Unul în Ființă dar Întreit ca Persoană - Sfânta Treime. Urmează Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, și Fecioara Maria. Apoi urmează ființele îngerești din Ierarhia Fiilor Luminii, spiritele bune ale naturii și oamenii de putere. La rândul lor, oamenii de putere pot fi împărțiți în două categorii: oamenii decorporați și oamenii întrupați. Oamenii de putere sunt cei care, încă din timpul vieții, au făcut pași importanți spre emanciparea spirituală. Oamenii întrupați pot deveni ființe de putere în urma contactului de scurtă sau de lungă durată cu ființele transfizice de putere: cu Dumnezeu (Sfânta Treime), cu Iisus Hristos, cu Fecioara Maria, cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii etc.

Locurile de putere sunt acele locații în care au locuit ori au poposit ființele de putere. Obiectele care au aparținut ființelor de putere au devenit obiecte de putere. Activitatea din lumea materială a ființelor de putere - faptele - reprezintă lucrări de putere, iar evenimentele generate de acestea reprezintă evenimente de putere care au influențat benefic umanitatea.

Cel mai important loc de putere de pe suprafața pământului este cel în care Dumnezeu Tatăl s-a manifestat în mod direct. În ciclul al patrulea, Dumnezeu Tatăl a pătruns o singură dată în lumea materială - în palierul cuantic material. Locul acestei pătrunderi a fost Muntele Sinai. Pentru a se manifesta la nivelul palierului cuantic material, Dumnezeu Tatăl a venit din *prezentul continuu* în care se află Ființa Sa Dumnezeiască și a pătruns în prezentul lumii fizice - în ceea ce noi numi Istorie. Momentul în care, pentru prima oară, Dumnezeu Tatăl a pătruns în palierul cuantic material a fost în timpul vieții lui Moise. Pe Muntele Sinai, mai întâi Dumnezeu Tatăl a cercetat inima lui Moise, apoi i-a dat Tablele Legii. În răstimpul manifestării Sale de pe Muntele Sinai, pentru a nu afecta mediul și ființele căzute în materie, Dumnezeu Tatăl și-a limitat Puterea și Tăria Dumnezeiască. Cu toată această limitare, precum și cu toată protecția asigurată de Îngerii Tăriei (Puterii) care au făcut cercuri concentrice în jurul Său, locul în care s-a manifestat Unicul Dumnezeu a devenit sfânt, deci a devenit un loc de putere.

După ce i-a dat lui Moise Tablele Legii, după *timpul nostru* **Dumnezeu a făcut 300 de pași** și s-a întors înapoi (în timp) pentru a vorbi cu Noe de mai multe ori. Mai întâi, Dumnezeu Tatăl a cercetat inima lui Noe, pe care a găsit-o pe placul Inimii Sale, apoi, la sfârșitul potopului, a făcut un Legământ cu Noe, al cărui semn ceresc a fost curcubeul („arcu lui Dumnezeu”).

Un obiect de putere de valoare excepțională legat de Puterea lui Dumnezeu este **Arca Alianței** (Chivotul Legământului); toate detaliile tehnice de construire și locul de unde să fie extrasă materia primă i-au fost poruncite de către Dumnezeu lui Moise, față în față. În perioada în care a stat în Fața lui Dumnezeu, Moise a fost întărit auric de Îngerii Puterii. Contactul cu Augusta Prezență a lui Dumnezeu poate aduce disfuncții aurice și trupești oricărui muritor.

Arca Alianței are forma unei mici bărcuțe. În partea de jos a Arcei este reprezentată istoria spiritelor oamenilor, cu toate căderile, răzvrătirile și urcușurile; pe Arcă este, de asemenea, reprezentată apariția Celui rău în cosmos. Tot în partea de jos a Arcei este reprezentat drumul ce trebuie parcurs de spiritele oamenilor pentru a ajunge la comuniunea perfectă cu Dumnezeu. În partea din stânga este reprezentată toată istoria creației, de la începutul apariției oamenilor ca spirite până la momentul în care Dumnezeu a vorbit cu Moise, față în față. În partea dreaptă este reprezentat viitorul omenirii (unele dintre evenimentele reprezentate pe Arcă s-au și desfășurat): întruparea, răstignirea, învierea, a doua venire a lui Iisus Hristos.

Capacul Arcei Alianței se deschide în patru laturi. Deasupra capacului, în față și în spate, se află statuile a două ființe îngerești situate față în față, cu aripile deschise. Ele stau ușor aplecate în față cu mâinile întinse aproape de nivelul umerilor, în semn de rugăciune îngerească. Ființa din spatele Arcei este “Sufletul Creației”, adică prima formă umanoidă în care s-au manifestat spiritele naturii. Ființa din față Arcei este “Sufletul Formei Umanoide”, Primul Heruvim Ocrotitor, Ethathan (înainte de răzvrătire). Ființa denumită „Sufletul Creației” este numită Azaun; spre deosebire de Primul Heruvim Ocrotitor, această ființă nu s-a răzvrătit niciodată, este la fel de pură și în prezent.

În interiorul Arcei Alianței sunt așezat Tablele Legii. Există în jur de zece Table ale Legii, scrise direct de Dumnezeu cu Degetul, pe o față și pe alta. Deși, din punct de vedere fizic, Tablele Legii par oarecum scrijelite, dacă cineva își plimbă mâna pe suprafața lor nu simte nimic; sunt netede. Pe Table sunt scrise Legile (Poruncile) lui Dumnezeu, date oamenilor spre respectare (Legile formează “Ordinea cosmosului” sau “Firea Lucrurilor”).

Inițial, Dumnezeu i-a comunicat lui Moise mai multe legi decât cele ce sunt notate actualmente în Decalog. Arca Alianței există și în ziua de astăzi, fiind păstrată de urmașii Bisericii primare.

Și în cazul lui Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, se poate vorbi despre existența unor locuri și obiecte de putere. Locurile de putere, în acest caz, sunt locurile în care Iisus Hristos s-a deplasat de-a lungul existenței Sale trupești. Iisus Hristos a realizat nenumărate lucrări de putere (de sunet, de miros și de lumină) și a rostit nenumărate cuvinte de putere. Numele Său este cel mai puternic cuvânt de putere din cosmos. Lucrările de sunet au fost pildele și parabolele, lucrările de miros au fost vindecările și minunile, iar lucrările de lumină au fost cele ce implicau “continuitatea a toate”. Toate lucrările de putere ale lui Iisus Hristos au generat, la rândul lor, efecte pentru toți oamenii care s-au întrupat după aceea. Prin aceste efecte, Puterea lui Iisus Hristos s-a manifestat pe pământ, în lumea oamenilor. Majoritatea obiectelor pe care Iisus Hristos le-a atins, au devenit obiecte de putere. Cele mai importante sunt: lemnul crucii, pocalul și cămașa.

Despre **lemnul crucii** pe care a fost răstignit Hristos se știe suficient de multe amănunte. Există destul de multe bucăți de lemn din crucea pe care a fost răstignit Iisus Hristos, păstrate în diferite locuri din lume, unele în mare

taină. Potrivit tradiției, crucea pe care a fost răstignit Iisus Hristos a fost descoperită în anul 335 de Elena, mama împăratului Constantin. De fapt, pe dealul Golgotei, împărăteasa Elena a descoperit trei cruci; pentru a afla pe care dintre cele trei cruci a fost răstignit Iisus Hristos (pe două dintre ele au fost răstigniți cei doi tâlhari), Patriarhul de atunci al Ierusalimului, Macarie, a atins crucile de trupul unei femei moarte, al cărei convoi mortuar trecea chiar prin acel loc. Tradiția afirmă că la contactul cu crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul, femeia a înviat.

Pocalul din care a băut Iisus Hristos la Cina cea de taină este o cupă foarte simplu lucrată, fără toarte, confecționată din lut. De fapt, pocalul a fost cupa personală a lui Iisus Hristos de-a lungul unei bune părți din existența Sa trupească. Pocalul există și în ziua de astăzi. Actualmente, pocalul se află într-o zonă nelocuită, undeva în Franța, așezat pe o piatră, lângă o apă (râu sau lac), care, la un moment dat, formează o cascadă micuță. Nu se cunoaște cine a dus pocalul în acel loc. Pocalul nu este propriu-zis ascuns, dar nu poate fi observat de nimeni, deși uneori drumeții trec adesea pe lângă locul unde se află.

În acest context, trebuie precizat că acele pseudodeducții lansate în lucrările unor istorici, sintetizate și în mediatizata carte “Codul lui Da Vinci”, care menționează pocalul sub denumirea Sfântul Graal, sunt simple elucubrații ieșite din noaptea rațiunii. Tot elucubrații sunt și „analizele” de aceeași factură care încearcă să argumenteze faptul că pocalul a fost de fapt ... o femeie.

Despre **cămașa** lui Iisus Hristos - care a fost realizată dintr-o singură bucată de țesătură, fără cusături - se știe că a fost jucată la zaruri de soldații romani după răstignire. Cămașa a fost primită în dar de către Iisus Hristos cu ceva timp înaintea crucificării. Cămașa a fost realizată la o

țesătorie din Egipt, undeva în Delta Nilului, de unde a fost cumpărată de un slujbaș roman de rang înalt. Slujbașul roman i-a oferit în dar cămașa lui Iisus Hristos pentru că i-a vindecat pe cineva din familie prin intermediul Cuvântului. Numele acestuia nu a fost reținut de istorie. Apare în cronica akasha ca un bărbat ceva mai în vârstă, cu chelie în partea din față a capului. Persoana vindecată a fost o fetiță plăpândă. După răstignire, cămașa a rămas îmbibată de sângele Mântuitorului. Așa este și astăzi. Actualmente, cămașa mustind de sânge se află spre păstrare la urmașii Bisericii primare.

În afara acestor obiecte de putere care au aparținut sau au intrat în contact direct cu Iisus Hristos, există și alte obiecte de putere ale celor care L-au cunoscut. De asemenea, există obiecte de putere care au aparținut apostolilor și ucenicilor Săi. Toate aceste obiecte de putere au influențat benefic umanitatea.

❧ Cele trei săbii ❧

O istorie interesantă o au și **cele trei săbii**, care pot fi considerate cele mai puternice obiecte de putere din istoria spirituală a lumii. Cele trei săbii nu sunt cunoscute de istoriografie.

Prima sabie a fost oferită direct de către Dumnezeu, în timpurile de început ale cosmosului, Primului Înger Ocrotitor, Ethathan, cel care, după răzvrătire a fost numit Lucifer. Ca obiect de putere, sabia era expresia (și reprezentarea) științei perpetuării relației de armonie perfectă dintre o ființă creată (înger sau om) și Dumnezeu. Numai prin intermediul Primului Heruvim Ocrotitor Ethathan, care a fost singurul purtător al sabiei, se putea stabili relația de armonie perfectă între o ființă creată (înger sau om) și Dumnezeu. **Sabia, care măsoară aproximativ 1,10 metri, are două tășuri: unul**

bun, altul rău. Cel bun este adevărat, cel rău este neadevărat. Tăișul din stânga nu se vede, iar cel din dreapta se vede; amândouă se văd lipite unul de altul. Mânerul primei săbii pare din foc. Între mâner și tăiș este o discontinuitate - un spațiu gol.

Tâlcul acestei formulări este următorul: în cosmos tot ce se petrece bun se petrece cu adevărat și este supus cunoașterii care se derulează într-un “timp de cunoaștere”. Ceea ce se întâmplă rău nu se produce în timp, deci nu este adevărat. Când făptuiește răul, omul intră într-un hău de timp. Hăul de timp este o lipsă de timp pentru cunoașterea omului respectiv; de aceea, omul nu păstrează amintirea a ceea ce s-a petrecut în acel hău de timp. Binele (ceea ce se întâmplă bun sau bine) este primul tăiș al sabiei, iar răul este al doilea tăiș al sabiei; de aceea se spune că unul se vede, iar celălalt nu se vede, dar amândouă se văd. Amândouă tăișurile sunt suma cunoașterii. Deocamdată, sabia nu poate fi ridicată decât cu mâna dreaptă; căci partea dreaptă (și, implicit, mâna dreaptă) corespunde imperfecțiunii spiritului în formă umanoidă (incapacitatea spiritului de a emite energii de intenție în mod optim). Partea stângă a sabiei, care nu se vede, este cea care lipsește, motiv pentru care nu poate fi ridicată cu mâna stângă de o ființă care are spiritul imperfect. Mâna stângă este “continuitatea a toate”; este știința “continuității a toate”, care reprezintă Binele. Doar o ființă cu un spirit perfect poate ridica sabia cu mâna stângă. De fapt, sabia nu poate fi folosită ca obiect de putere decât de o ființă perfectă - cu un spirit perfect. Deși a păstrat-o și după răzvrătire, Ethathan devenit Lucifer nu mai are ce face cu sabia - nu mai este capabil să o folosească.

Tot după răzvrătire, smaraldul ce se afla pe fruntea Primului Heruvim Ocrotitor, Ethathan, a fost spart de însuși Dumnezeu. După răzvrătire, lui Ethathan devenit Lucifer i-au

fost retrase Însemnele Domniei (de Prim Heruvim Ocrotitor), ce implicau, printre altele, capacitatea de a se manifesta simultan în cinci paliere cuantice (lumi), cinci „timpuri” și cinci „perioade”. Tot astfel, după răzvrătire, lui Lucifer i-au fost retrase cele patru Nume. Fiecare Nume indica manifestarea unei puteri ființiale. Primul Nume, “Domnul este Lumina mea” are ca putere corespondentă capacitatea ființială de a media în Numele Lui Dumnezeu. Al doilea Nume, “Domnul este Taina Mea” are ca putere corespondentă capacitatea ființială de a ocroti ființele create după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu. Al treilea Nume, “Domnul este Steagul Meu” (sau Flamura Mea) are ca putere corespondentă capacitatea ființială de a interveni în caz de conflict. Al patrulea Nume, “Dumnezeu este Pacea Mea” are ca putere corespondentă capacitatea ființială de a induce pacea interioară tuturor ființelor. După răzvrătire, cele patru Nume ce conferă puteri i-au fost retrase Primului Heruvim Ocrotitor Ethathan, al cărui nume a devenit Lucifer.

A doua sabie este un artefact confecționat la porunca directă a lui Iisus Hristos. Așadar, dacă prima sabie a fost confecționată la porunca lui Dumnezeu Tatăl, a doua sabie a fost confecționată la porunca lui Dumnezeu Fiul: Iisus Hristos.

A doua sabie are cam 1,10 metri, fiind fabricată din fier; mânerul a fost confecționat dintr-un lut special, care nu se sfarmă și din fier. De-a lungul timpului, sabia a fost purtată de mai mulți oameni, inclusiv de doi împărați. Unul dintre ei a fost împăratul Constantin. Sabia există și în prezent, precum pocalul și cămașa.

Deși Iisus Hristos a dat porunca confecționării sabiei încă înainte de nașterea Sa, sabia a fost finisată chiar în ziua nașterii Sale. Sabia a fost fabricată din fier de un umil meșter (probabil) evreu și de două ajutoare (calfe) care, până în acel

moment nu fabricau decât cuie, cârlige și alte asemenea obiecte. Cu puțin timp înainte întrupării lui Iisus Hristos, într-o bună dimineață, când abia se trezise, umilul meșter a avut surpriza să-l vadă pe Iisus Hristos așa cum va arăta peste vreo treizeci de ani. Iisus Hristos i-a poruncit cum să facă sabia, din ce locuri să ia materia primă și care este procesul tehnologic. Numele de suflet al meșterului este “Cel care vrea să afle toate, dar nu știe pe cine să întrebe” (care era, de fapt, principala sa caracteristică sufletească din acea perioadă). “Cel care dorește pacea dar nu știe de unde să o obțină” este numele primei calfe. “Cel care dorește înțelepciunea dar nu știe de unde să o obțină” este numele celei de-a doua calfe. De aceea, ei sunt numiți “Însetații”.

Dacă prima sabie a adus moartea (spirituală) a purtătorului ei, Ethathan (devenit, după răzvrătire, Lucifer), a doua sabie a adus nefericire celor ce au purtat-o. Cu a doua sabie s-au schimbat destine și s-au câștigat războaie. În era creștină, a doua sabie a fost purtată, printre alții, și de doi regi. În cele din urmă, în mod independent unul de altul, cei doi regi au făcut un troc: au dat sabia unor ființe întunecate în schimbul principalei unelte a răului - lancea cu care a fost împuns Domnul Iisus Hristos pe cruce.

Despre unul dintre purtătorii acestei săbii se spune că a renunțat de bunăvoie, prin liberul său arbitru, la Dumnezeu, pentru a deveni el însuși dumnezeu în lumea oamenilor. După moarte, acesta și-a pierdut sufletul.

A treia sabie a fost realizată după răstignirea, moartea pe cruce și învierea lui Iisus Hristos. Această sabie a fost realizată de Îngerii Păzitori cei mai puternici din energia plaselor mesianice care au apărut pentru prima oară la Maica Domnului, Fecioara Maria. Sabia a fost oferită Fecioarei Maria după moartea Sa fizică (înălțarea cu trupul la Domnul). Singura purtătoare a acestei săbii este chiar Maica Domnului,

Fecioara Maria. Sabia Fecioarei Maria are două tăişuri: un tăiş (ca) din apă și un tăiş (ca) din gheață. Sabia pare destul de firavă, fiind foarte scurtă: nu are mai mult de cincizeci de centimetri. Mănerul este din lemn încrustat cu nenumărate pietre prețioase. Are garda în formă de cruce. Garda pare din foc. Nu trebuie să treacă nimeni prin fața acestei săbii întrucât, deși pare scurtă, vârful ei este foarte lung: măsoară aproape 500 de metri; de fapt nici nu i se vede capătul (sabia se expandează).

Mai pot fi incluse în categoria Luminii nenumărate alte obiecte de putere ale regilor buni din vechime sau ale eroilor civilizatori - lanțuri, amulete, talismane, pectorali, brățări, pumnale, săbii etc. La nivel mondial, există actualmente un război între diferite grupări de „căutători de relicve”, pentru a pune mâna pe astfel de obiecte de putere. Purtătorul sau posesorul unui obiect de putere poate dobândi unele dintre caracteristicile posesorului inițial.

❧ Lancea ❧

În afara obiectelor de putere ce țin de Lumină, există nenumărate obiecte de putere ale oamenilor întunericului - pumnale, sulite, centuri, cingători, obiecte personale de metal, bijuterii, amulete, cărți, statui etc. Și ele constituie ținta căutătorilor de “suveniruri antice”, care doresc să-și însușească caracteristicile energetice ale acestora.

Principalul obiect de putere al întunericului este lancea cu care a fost străpuns trupul Mântuitorului pe cruce. **Lancea** a fost confecționată cu foarte mult timp înaintea întrupării lui Iisus Hristos. Ea s-a perindat pe la mulți exponenți de frunte ai Fiilor întunericului, până ce a ajuns la soldatul Longinus, cel care a străpuns trupul Mântuitorului. Longinus a fost doar un instrument, care nu cunoștea nimic cu privire la natura

lancei. De fapt, după ce l-a străpuns pe Iisus Hristos cu lancea, el și-a dat seama că a săvârșit o crimă odioasă: “Cu adevărat, Omul Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu”, a rostit Longinus.

După răstignirea lui Iisus Hristos lancea s-a perindat pe la mai mulți promotori ai răului din lumea materială. Actualmente se află tot la ei. La un moment dat, în cel de-al doilea război mondial, lancea a fost obiect de dispută între Stalin și Hitler. Cel care chiar a intrat în mod real în posesia lancei a fost Stalin (un om căzut în cel mai adânc abis al răului, care a devenit unul dintre cei mai mari criminali ai istoriei). Hitler s-a lăudat de mai multe ori că are în posesie lancea, dar nu a ajuns nici măcar să o atingă; probabil a avut vreuna contrafăcută. Există actualmente o copie a lancei, despre care se știe că este falsă; această copie, confecționată probabil pe timpul domniei lui Carol cel Mare, se află într-un muzeu din Austria; fiind căutat de foarte multe persoane de-a lungul timpului, originalul nu are cum să se afle într-un simplu muzeu.

De fapt, lancea cu care a fost împuns Iisus Hristos pe cruce a fost creată în ciclurile cosmice anterioare. Creatorul ei este “Cel rău” în persoană: Hallshithan - Shantiah. Ulterior, lancea a fost materializată în palierul material. Lăncii i s-a adăugat în palierul material un mâner; mânerul este în formă de “S” - de șarpe. Din punct de vedere fizic, mânerul lăncii a fost făcut din cositor amestecat cu plumb (bronz). Mânerul lăncii a fost făcut dintr-un minereu care a fost extras chiar din locul unde Dumnezeu a pus pentru prima oară piciorul stâng pe pământ (primul din cei 300 de pași pe care i-a făcut Dumnezeu pentru a vorbi cu Moise). Spre deosebire de lance, pocalul lui Iisus Hristos a fost confecționat din materia primă care a fost extrasă chiar din locul unde Dumnezeu a pus piciorul drept pe pământ.

Inițial, lancea a fost folosită de “Cel rău” atunci când a ispitit-o pe Eva. Pentru a o ispiti, “Cel rău” s-a băgat între Adam și Eva pe când aceștia erau în Eden. În momentul ispitirii, Adam și Eva erau la o distanță de aproape 15 metri unul de celălalt. Chiar la jumătatea distanței dintre Adam și Eva, “Cel rău” a tras o linie pe pământ cu lancea, iar apoi a înfipt-o în pământ. Imediat după ce “Cel rău” a înfipt lancea, Eva a avut o trăire care s-a materializat prin conștientizarea goliciunii. Lancea este semnul despărțirii dintre bărbat și femeie. De-a lungul istoriei lumii, motivul multor războaie a fost despărțirea bărbatului de femeie. Este vorba bineînțeles despre perechile duale - spiritele pereche - care în cazul în care s-ar regăsi în viața trupească ar reprezenta o amenințare pentru Fiii întunericului. În cazul în care o pereche potențial perfectă s-ar regăsi în lumea materială, ar realiza “strălucirea strălucirii”, adică o unitate în care „doi devin trei”: bărbatul, femeia (femeia este „strălucirea” bărbatului) și progenitura lor denumită „strălucirea strălucirii”. Dacă s-ar manifesta ca o unitate perfectă, cei trei ar deveni capabili să spargă palierele cuantice și să-i scoată pe toți oamenii din iaduri, condiții în care Fiii întunericului și-ar pierde definitiv puterea. Acesta este motivul pentru care Fiii întunericului se opun întâlnirii sufletelor duale. Atunci când Fiii întunericului vor să pornească un război, scot lancea și o înfig în pământ, în cadrul unui ritual numai de ei știut.

Această afirmație reliefează încă o dată faptul că strădania istoricilor de a descoperi cauzele războaielor sau ale dramelor personale și colective doar pe baza analizei modurilor de producție, a unor vestigii materiale fragmentare ori pe baza cercetării cronologice a faptelor - a succesiunii unor regi sau conducători politici etc. - este sortită eșecului datorită faptului că adevăratele cauze transcend ceea ce se petrece la nivel terestru.

☞ Pocalul realizat din smarald ☜

Un alt alt obiect de putere este **pocalul realizat din smarald**. Trebuie precizat încă de la început că pocalul realizat din smarald nu trebuie identificat cu pocalul care a aparținut lui Iisus Hristos și din care a băut la Cina cea de taină, ci este o copie a acestuia - un duplicat.

Cu privire la existența celui de-al doilea pocal a circulat în Evul Mediu o legendă potrivit căreia acesta ar fi fost chiar pocalul din care a băut Domnul Iisus Hristos și în care s-a scurs sângele Său în momentul în care a fost împuns cu lancea pe cruce. Potrivit legendei, pocalul (denumit Sfântul Graal) din care a băut Iisus Hristos la Cina cea de taină a fost realizat din smaraldul ce a picat odinioară de pe fruntea lui Lucifer. Legenda mai afirmă că pocalul fost luat ulterior de către Iosif din Arimateea și ascuns. Cei care au plecat cândva în căutarea pocalului denumit Sfântul Graal au fost cavalerii Mesei Rotunde. Aici se termină legenda ce a circulat de-a lungul Evului Mediu în Occidentul Europei.

Legenda face însă confuzie între două pocaluri total diferite. Este vorba despre două obiecte de putere diferite, care au avut caracteristici total opuse. De asemenea, au avut proveniențe diferite. Pocalul ce a aparținut lui Iisus Hristos nu a fost realizat din smaraldul ce a picat de pe fruntea primului Heruvim Ocrotitor, Ethathan. Pocalul care i-a aparținut lui Iisus Hristos era foarte simplu, fiind confecționat din materia primă (lut) extrasă chiar din locul unde Dumnezeu a pus piciorul drept pe pământ când a coborât în palierul cuantic material pentru a vorbi cu Moise. În schimb, al doilea pocal (menționat în legendele despre Sfântul Graal) a fost doar un duplicat - o copie.

Mai mult decât atât: nici smaraldul din care a fost realizat al doilea pocal nu a fost cel original, ci a fost, la

rândul său, doar o copie. Smaraldul original a fost purtat pe frunte, prins într-un fel de colier, de Primul Heruvim Ocrotitor - Ethathan. Smaraldul original a fost dăruit de Dumnezeu Primului Heruvim Ocrotitor pentru ca acesta să-și poată îndeplini atribuțiile funcționale. Smaraldul era reprezentarea (holograma) celor trei Oceane: de sunet, de miros și de lumină. Dimensiunea sa era cam cât gura unui pahar. Datorită acestui smarald, Primul Heruvim Ocrotitor Ethathan a dobândit capacitatea ființială de a se deplasa (translată ca duh) prin cele trei Oceane și prin orice lume din interiorul acestora. După răzvrătire, Ethathan a devenit Lucifer, astfel că a pierdut dreptul de purta acest smarald; de altfel, smaraldul a fost spart.

În acest punct trebuie făcută o scurtă paranteză, întrucât în mintea oricărui cititor poate apărea o întrebare pe deplin justificată: de ce a fost nevoie de astfel de săbii, smaralde și artefacte de proveniență eterică sau materială ?

Răspunsul este următorul: singurul stăpân al cosmosului este Dumnezeu. Dumnezeu a creat tot ce există în cosmos: întocmiri, lumi și ființe (îngeri, spirite ale naturii și oameni). Pentru buna gestionare a cosmosului Său, în marea Sa bunătate, Dumnezeu a permis ca unele dintre ființele pe care El însuși le-a creat, să ocupe anumite funcții de conducere. Se poate folosi o comparație: este la fel ca în cazul regelui unei țări din lumea materială, care domnește dar nu guvernează; regele alge și delegă oameni din regat pentru a îndeplini diferite funcții publice: prim ministru, ministrul trezoreriei etc. Cam același proces s-a produs la nivelul cosmosului. Dumnezeu a delegat mai multe ființe, creații ale Sale, să ocupe diferite funcții în cosmos.

Problema este că nici o ființă creată nu este capabilă, cu de la sine putere, să îndeplinească funcții atât de complexe. Pentru a le îndeplini, Dumnezeu le-a oferit acestora diferite

obiecte de putere: smaralde, săbii, cupe, insigne, medalii, coliere etc. Astfel, Primul Heruvim Ocrotitor nu avea capacitatea ființială - nu avea puterea personală - de a se deplasa prin cele trei Oceane, astfel că a primit smaraldul (printre alte însemne) pentru a-și duce la îndeplinire misiunea. De fapt, Primul Heruvim Ocrotitor nu se putea deplasa prin cele trei Oceane (de sunet, de miros, de lumină) și prin lumile din interiorul acestora oricând dorea, ci doar când primea poruncă de la Dumnezeu (fiind în comuniune permanentă cu Dumnezeu); când primea poruncă își prindea colierul cu smaraldul pe frunte, își lua sabia (prima sabie), și executa porunca.

Revenind la subiect, se poate concluziona că, într-adevăr, smaraldul purtat de Primul Heruvim Ocrotitor Ethathan a existat, dar nu din acest smarald a fost realizat pocalul care i-a aparținut lui Iisus Hristos. De asemenea, pocalul denumit Sfântul Graal în legendele din Evul Mediu nu are nimic de-a face cu smaraldul ce a aparținut Primului Heruvim Ocrotitor Ethathan; după răzvrătirea lui Ethathan (care a devenit Lucifer), smaraldul a fost spart chiar de către Dumnezeu.

Istoria celui de-al doilea pocal este următoarea: fără nici o legătură cu evenimentele descrise anterior, mult timp după răzvrătirea lui Lucifer, undeva pe teritoriul Atlantidei, un om din categoria oamenilor prometeici (constructorii OZN-urilor eterice, care sunt considerați “extraterestri”, dar care sunt mai degrabă “intraterestri” întrucât locul lor de reședință este palierul cuantic eteric) a fost capabil să vadă, printr-o procedură specifică de “spargere a timpului” (un fel de gaură de vierme temporală), cum arăta smaraldul original purtat de Primul Heruvim Ocrotitor Ethathan în timpurile de altădată.

Datorită faptului că orice obiect de putere are o serie de caracteristici de natură energetică-informațională (un anumit

sunet, o anumită luminozitate, o anumită culoare, un anumit miros), caracteristici întrucâtva asemănătoare cu cele ale unui element chimic din timpurile actuale (caracteristicile oricărui element chimic pot fi sintetizate printr-o formulă), acest om prometeic a reprodus sau, mai exact, a “formatat” un smarald identic. Folosind aceeași formulă energetică, omul prometeic a realizat o copie după smaraldul Primului Heruvim Ocrotitor; el a reușit să reproducă în duplicatul smaraldului multe (dar nu toate) din caracteristicile originale. Smaraldul duplicat a fost realizat așadar pe continentul Atlantida cu mult timp înainte de întruparea lui Iisus Hristos.

Dar istoria duplicatului nu se sfârșește în acest punct; după răstignirea lui Iisus Hristos (așadar în era creștină), din smaraldul duplicat oamenii prometeici au realizat un pocal. Pocalul realizat din smaraldul duplicat are o parte din caracteristicile pocalului adevărat al Domnului Iisus Hristos, menționat anterior. Oamenii prometeici credeau în naivitatea lor din acele timpuri, că dacă au fost capabili să realizeze un duplicat după smaraldul Primului Heruvim Ocrotitor Ethathan, cu caracteristici relativ asemănătoare originalului, pot face același lucru cu un obiect care i-a aparținut Domnului Iisus Hristos.

Din analiza compoziției de lumină a pocalului adevărat, oamenii prometeici și-au dat însă seama că pocalul adevărat este impregnat de Puterea lui Dumnezeu; prin analiza pocalului, aceste ființe au înțeles și care este scopul lui Iisus Hristos. Iar scopul lui Iisus Hristos este de a le reaminti tuturor oamenilor - prin redeșteptarea “amintirii a toate” - că **Dumnezeu există**, că El însuși este Ființă din Ființa lui Dumnezeu și că, în continuare, nu mai dorește să lase educarea oamenilor pe mâinile unor semizei, zei, inițiați îndoielnici sau maestri spirituali care nu-și respectă statutul - și care cu toții au eșuat. Totuși, chiar dacă și-au dat seama că

ceea ce fac este o naivitate, oamenii prometeici și-au dus până la capăt intenția, realizând noul pocal din duplicatul smaraldului. Atât samaraldul, cât și pocalul sunt doar copii sau duplicate după cele originale.

Pocalul realizat din smarald este totuși un duplicat foarte reușit, din moment ce a devenit el însuși un obiect de putere (de fapt, oamenii prometeici au realizat de-a lungul timpului multe artefacte foarte reușite - chiar se pricep !).

Pocalul oamenilor prometeici a reușit la un moment dat să-i păcălească chiar și pe îngerii din Ierahia Fiilor Lumunii. Într-un dialog cu Eugen, unul dintre îngerii din ierarhia Fiilor Lumunii, îngerul Shaffa, cercetând pocalul, și-a dat seama în cele din urmă de faptul că este vorba despre un fals. **“M-am uitat înapoi - povestește Îngerul Shaffa - și am văzut lumea de unde venea zgomotul de pași. M-am uitat înapoi și am văzut oameni care mergeau în apă, iar apa nu s-a mai văzut și în locul ei s-au continuat alte lumi de care nu aveam cunoștință”**.

Formularea “m-am uitat înapoi” se referă la modul de percepție îngerească. Când un înger din ierarhia Fiilor Lumunii dorește să cunoască originea unui obiect își comută percepția îngerească (care este foarte extinsă) asupra timpului; având obiectul respectiv în fața ochilor, îngerul are capacitatea de a se întoarce pe firul timpului până în momentul în care acel obiect a fost creat, văzându-l totodată pe creatorul acelui obiect și lumea în care se afla acesta. Cu alte cuvinte, urmărește “zgomotul pașilor”.

Lumea “din ape” este Atlantida, locul în care a fost realizat acel duplicat de smarald. După ce Atlantida a dispărut în ape, în locul ei au apărut “alte lumi”. Formularea “nu am avut cunoștință” se referă la faptul că Atlantida, ca enclavă a oamenilor prometeici, nu a fost constituită cu binecuvântarea lui Dumnezeu, astfel că îngerii din ierarhia

Fiilor Luminii nu aveau ce să caute acolo, deci spun că “nu au avut cunoștință” cu privire la ceea ce s-a petrecut în acea lume. Amintirea Atlantidei nu figurează în memoria Fiilor Luminii, ci doar în cea a oamenilor prometeici.

Ca obiect de putere, pocalul din smarald are o vibrație energetică foarte mare, care a fost folosită de oamenii prometeici în lumea materială. Oricât de uimitor ar fi, cu ajutorul pocalului realizat din smarald, oamenii prometeici au adus în lumea materială dezvoltarea științei și tehnologiei. În consecință, dezvoltarea științei și tehnologiei în lumea materială se datorează nu unei “legități” istorice sau economice, nici modificării modurilor de producție, ci pur și simplu folosirii de oamenii prometeici a pocalului.

Oamenii prometeici au procedat cu pocalul precum au procedat Fiii Întunericului cu lancea. Pentru a porni un război, Fiii Întunericului au nevoie doar de un ritual care trebuie completat prin înfigerea lăncii în sol; tot astfel, oamenii prometeici au nevoie ca pocalul realizat din smarald să fie așezat, în cadrul altui tip de ritual, în anumite locuri din lumea materială (sau din lumea eterică, cu corespondențe fixe la nivelul lumii materiale), pentru ca în arealul circumscris de acesta să fie realizat un progres tehnologic. Departe de a fi prea complicat, procesul este următorul: dacă este activat prin ritualul respectiv, pocalul emite o energie modulată informațional care radiază într-un areal (de exemplu într-un oraș, cartier sau într-un campus universitar din ziua de astăzi). Orice om cu potențialități în domeniu, care vibrează în sintonie cu energia modulată informațional emisă de pocal, poate deveni un descoperitor, un inovator sau un savant în lumea materială.

Una din denumirile Atlantidei de odinioară, fiiful oamenilor prometeici, era *Altaagen*, în traducere aproximativă: “fără minciună”. De altfel, la baza constituirii

Atlantidei a stat concepția care poate fi denumită tot *altaagen*: “fără minciună” (oamenii care promovau această concepție se numeau la fel). Sensul acestei expresii este următorul: inițial, oamenii prometeici au dorit să arate oamenilor deveniți sclavi ai Fiilor întunericului că “Dumnezeu există” și că “omul nu este un Dumnezeu”.

Prima expresie, “Dumnezeu există”, a fost comunicată oamenilor de către oamenii prometeici în momentul apogeei ofensivei răului - implicat a Fiilor întunericului - în lumea materială. În acea perioadă, oamenii obișnuiți nu știau nimic despre existența Adevăratului Dumnezeu. A doua formulare, că “omul nu este Dumnezeu” se opune, evident, concepției contrare, care afirmă că “omul este Dumnezeu”. Această formulare aparține celor care au lansat teza că omul poate ajunge la stadiul de dumnezeu fără Dumnezeu, prin diferite tehnici inițiatice sau ritualuri (ceea ce se urmărește astăzi prin intermediul tehnicilor yoga).

După dispariția Atlantidei, oamenii prometeici au dus mai departe concepția “fără minciună”. Pentru aceasta, oamenii prometeici au provocat dezvoltarea științei, tehnicii și avântul tehnologiei. Perioada de avânt maxim s-a produs după secolul al V-lea al erei creștine, când au folosit de multe ori pocalul din smarald pentru a grăbi progresul tehnologic; acest proces continuă și în prezent. Oamenii prometeici doresc prin progresul tehnologic ca oamenii întrupați să spargă barierele specifice materiei; prin intermediul tehnologiei, ei doresc ca oamenii întrupați să poată domina spațiul și timpul. Cu alte cuvinte, doresc ca oamenii întrupați să dobândească “puteri” tehnologice care să înlocuiască puterile ființiale.

Ceea ce de fapt au reușit, căci ce altceva sunt mașinile rapide de transport decât prelungiri ale ființei umane cu care oamenii întrupați se pot deplasa foarte rapid și pot comprima

timpul ! Ce sunt computerele, telescoapele, radiotelescoapele și celelalte invenții moderne decât prelungiri ale ființei umane, prin care oamenii se pot manifesta în lumea materială într-un mod oarecum asemănător duhurilor în lumea de dincolo !

În acest context trebuie constatat că apariția unor obiecte zburătoare neidentificate pe cerul planetei, coroborate cu răpirile de persoane și mutilările de animale au un rol bine definit: ființele prometeice sparg planurile cuantice, pătrund neautorizat în lumea materială și prelevează mostre după diferite întocmiri, pentru a le reproduce în laboratoarele din lumea eterică; apoi, prin folosirea pocalului din smarald, aduc noile descoperiri în lumea materială.

Oamenii prometeici sunt cei mai mari dușmani ai Fiilor Întunericului, pe care au promis cândva că îi vor distruge și se pare că se vor ține de cuvânt. Cu toate acestea, oamenii prometeici n-au nimic de-a face cu Fiii Luminii sau cu Iisus Hristos; în opinia lor, activitatea Fiilor Luminii este prea lentă pentru a stopa în mod eficient acțiunea Fiilor Întunericului. Principiul întoarcerii și celuilalt obraz, promovat de Iisus Hristos, este total inacceptabil pentru oamenii prometeici, care consideră că la fiecare acțiune josnică a Fiilor Întunericului trebuie un răspuns pe măsură. Acesta este principiul reacției la rău cu un rău și mai mare.

Această expunere a avut rolul de a evidenția, într-o măsură mai mare ori mai mică, activitatea tuturor forțelor implicate în istoria spirituală a lumii. Pe de-o parte, activitatea lui Iisus Hristos și a Fiilor Luminii, care este îndreptată doar în direcția dezvoltării spirituale a oamenilor. Pe de altă parte, activitatea Fiilor Întunericului care este îndreptată spre ispitirea oamenilor; scopul final al Fiilor Întunericului este de a-i devalida energetic, auric și spiritual pe oameni și, după moarte, de a-i face sclavi ai iadului.

Uneori, pentru a-și atinge scopurile, Fiii întunericului pot aduce războaie în lumea materială prin folosirea lancei și a altor obiecte de putere de acest tip. În acest context se inserează poziția oamenilor prometeici care doresc tehnologizarea tuturor aspectelor vieții oamenilor din lumea materială; dezvoltarea tehnologiei este susținută, ori de câte ori este nevoie, de folosirea pocalului din smarald.

Într-un context apropiat se înscriu și eforturile realizate de urmașii celorlalte Centre de Putere secundare, de a convinge oamenii că “evoluția spirituală” este posibilă doar prin intermediul unor tehnici inițiate “neutre”, în absența lui Dumnezeu. Datorită concepțiilor promovate de Centrele de Putere de acest tip s-a coagulat o falsă spiritualitate, bazată în bună măsură pe filosofia Extremului Orient - India, China, Japonia -, în care, pe lângă unele adevăruri (și acelea prezentate cu jumătăți sau sferturi de măsură; de exemplu informațiile despre aură, corpuri aurice, chakre, cicluri cosmice denumite “ronduri”, planuri cuantice etc.), prezintă și multe “gulgute”; astfel, istoria cosmosului este prezentată dintr-un punct de vedere unilateral și neutru, iar Dumnezeu este înlocuit prin concepte gen “Marele Arhitect al Lumii”, “Energia supremă” (care, invariabil, este definită drept impersonală, fără formă și neutră) sau “Universal Mind”.

De asemenea, segmentul de cunoaștere definit drept “esoteric”, care este promovat prin canalele media în prezent, este invadat de producții total îndoielnice ale unor presupuse revelații la fel de îndoielnice ale unor personaje cu denumiri exotice gen Tobias și altele de aceeași factură, în care nu se suflă o vorbă despre Dumnezeu, despre Iisus Hristos, despre Maica Domnului sau despre Fiii Lumii; după cum nu se suflă o vorbă despre necesitatea respectării Legilor cosmosului ori despre rugăciunea personală adresată direct Domnului Iisus Hristos.

PARTEA A DOUA
KARMA, SOARTA SAU DESTINUL

PARADOXURILE SORTII

☞ Crucea de om ☞

Scopul lui Dumnezeu a fost crearea unor ființe, oamenii, după Chipul și Asemănarea Sa, care să-I devină Preoți. Evenimentele dramatice petrecute de-a lungul istoriei cosmosului au blocat însă acest proces.

În mod firesc, începând cu prima ființă omenească apărută în primul ciclu al cosmosului, oamenii trebuiau să parcurgă un proces de maturizare spirituală denumit “munca de dreaptă învățătură”, pentru a atinge dezideratul suprem - pentru a deveni Preoți ai lui Dumnezeu. Doar urmând, pas cu pas, “munca de dreaptă învățătură”, oamenii pot ajunge să înțeleagă și să respecte Legile divine ale cosmosului - Ordinea cosmosului - și Planul lui Dumnezeu.

Primul om care s-a poticnit a fost chiar Adam primordial (din primul ciclu al cosmosului). Adam primordial nu a reușit să parcurgă mai mult de 30% din procesul de maturizare spirituală denumit “munca de dreaptă învățătură”. Nici primul om al celei de-a doua generații, al doilea Adam (din ciclul al doilea), nu a depășit mai mult de 40 % din munca de dreaptă învățătură. Al treilea Adam (din ciclul al treilea), care “a umblat” cel mai mult cu Domnul Dumnezeu în Grădina Edenului, a ajuns până aproape de 65 % din munca de dreaptă învățătură. Totuși, în cele din urmă, s-a

poticnit și el. Misiunea tuturor oamenilor din categoria *icon hlisa* este să refacă procesul de reîntoarcere la Dumnezeu. Pentru a putea refăce procesul, oamenii trebuie să parcurgă două etape. Prima etapă constă în reîntoarcerea în punctul în care s-a poticnit cel de-al treilea Adam, adică să atingă acel prag de 65 % din “munca de dreaptă învățatură”. A doua etapă constă în continuarea “muncii de dreaptă învățatură” începând cu punctul în care s-a poticnit Adam (a cărei poticnire, ca “păcat orginar”, este înscrisă în structura spirituală, mentală și genetică a tuturor urmașilor săi), adică de la nivelul de 65 % până la finalul “muncii de dreaptă învățatură”.

În prezent, procesul de dreaptă învățatură se desfășoară sub supravegherea directă a Domnului Iisus Hristos. Pentru a deveni Preoți ai lui Dumnezeu, fiecare om trebuie, în decursul întrupării în lumea materială, să respecte Legile divine, integrându-se totodată în Firea lucrurilor, pentru a deveni o *Cruce de om*. *Crucea de om* este omul luminat care, sub directa îndrumare a Domnului Iisus Hristos, își poartă crucea și devine una cu ea. *Crucea de om* este omul care se răstignește de bună voie pe Crucea vieții și devine un om luminat.

Procesul palingeneziei oamenilor din categoria *icon hlisa* este un proces cu dublu sens: de coborâre în materie și de urcare spre spirit; urcarea spre spirit se realizează doar în urma “muncii de dreaptă învățatură”. Prima etapă a urcării spre spirit este obținerea unui corp duh alb, așa cum se prezenta la Adam înaintea răzvrătirii; abia după obținerea unui corp duh alb, nevirusat, în cea de-a doua etapă, oamenii trebuie să continue “procesul de dreaptă învățatură” de la acel prag de 65 % în care s-a poticnit Adam. Problema este că, de-a lungul existenței în lumea materială, oamenii acumulează neîncetat karma, adică destin sau soartă. Ceea ce poartă

numele de karma, de destin sau de soartă, este diferența de potențial dintre ceea ce fac oamenii și Legile divine. Dacă nu respectă Legile divine, oamenii acumulează karma.

Deși, în general, oamenii cred că există o multitudine de păcate, Îngerii Veghetori din lumea eterică afirmă că există un număr limitat de păcate, care se tot repetă la nesfârșit; un număr limitat de păcate generează mereu alte și alte forme de manifestare. Ceea ce se modifică este însă poziția omului față de păcate. Cu cât se dezvoltă spiritual datorită “muncii de dreaptă învățătură”, oamenii își modifică comportamentul față de evenimentele în care sunt implicați.

Chestionați de către Eugen cu privire la acest subiect, Îngerii Veghetori din lumea eterică afirmă că păcatele oamenilor pot fi împărțite în cinci mari categorii.

Prima categorie este formată din ceea ce în lumea noastră s-ar numi gândul și sunetul (vorbirea) rele.

A doua categorie este formată din ceea ce în lumea noastră s-ar numi adulter, din desfrânare, necurăție și destrăbălare.

A treia categorie este formată din idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășie, ceartă și război.

A patra categorie este formată din gelozie, mânie, dezbinare și neînțelegere.

A cincea categorie este formată din invidie, beție, orgie, ucidere.

Prin încălcarea celor cinci categorii de păcate, oamenii generează karma. Sub formă de ispite, cele cinci categorii principale de păcate se manifestă deopotrivă la toți oamenii. Totuși, în funcție de nivelul de maturitate spirituală, oamenii cad sau nu cad pradă ispitelor. De exemplu, un om cu un corp duh mai slab calitativ cade ușor pradă gândului și vorbirii rele față de alții, în timp ce un om cu un corp duh elevat se gândește de două ori înainte de a deschide gura pentru a-l

jigni pe cel de lângă el. Un bărbat sau o femeie cu un corp duh slab calitativ se dedau lesne la desfrâu, în timp ce un bărbat sau o femeie cu un corp duh mai elevat pleacă repede din locurile rău famate și evită anturajele care îi pot duce spre astfel de fapte. Același lucru se poate afirma și despre comportamentul oamenilor în ceea ce privește celelalte categorii de păcate.

Karma se reflectă la nivelul structurii auri umane - la nivelul individualității (la nivelul corpului duh), la nivelul personalității (la nivelul corpului sufletului), la nivelul trupului material și la nivelul corpurilor aurice derivate: corpul astral, corpul emoțional, corpul mental inferior.

Precum a fost menționat, la nivelul corpului duh există trei pete karmice: pata karmică a relației cu Dumnezeu, pata karmică a relației cu semenii și pata karmică a relației cu familia. Fiecare pată karmică este alcătuită dintr-o energie modulată informațional cu anumite caracteristici - are o anumită formă, o anumită mărime, o anumită luminozitate, o anumită culoare, un anumit sunet și un anumit miros. Energia modulată informațional situată la nivelul petelor karmice ale corpului duh reprezintă zestrea acumulată de un om în existențele anterioare.

Și la nivelul corpului sufletului există trei pete karmice, configurate după același principiu. Cele trei pete de la nivelul corpului sufletului reflectă karma acumulată de un om în actuala existență.

La baza formării karmei stau, evident, faptele în dezacord cu Legile cosmosului și în acord cu cele cinci categorii de păcate. Nu trebuie totuși uitat că toate faptele unui om sunt rezultatul manifestării liberului său arbitru. Omul este suveran; el este cel care alege, dar tot el suportă consecințele ce decurg din exercitarea dreptului suprem. Alegerea omului determină un anumit mod de comportament.

Fiecare faptă are propria sa vibrație energeticoinformațională, iar suma tuturor faptelor generează o rezultantă după principiul descompunerii vectorilor din fizică. Această rezultantă formează karma. Rezultanta vectorială a tuturor faptelor unui om provoacă efecte la nivelul tuturor structurilor aurice - la nivelul corpului astral, la nivelul corpului sufletului și la nivelul corpului duh -, iar aceasta este ceea ce numim karma.

Prima structură afectată de săvârșirea uneia dintre cele cinci categorii de păcate este corpul astral. Corpul astral, care se întinde jur împrejurul omului ca un ovoid luminos de până la aproximativ 80-100 de centimetri, este format dintr-o complicată rețea de energii. Aceste energii atrag “zgura” sau noxele provenite din comportamentul defectuos al omului.

Noxele se manifestă sub forma energiilor închise la culoare ce pătează, la un moment dat, corpul astral. Omul, în stadiul actual al procesului de dreaptă învățătură, nu este încă apt pentru a întoarce și celălalt obraz când i se face răul, și reacționează la rău prin rău. În momentul în care provoacă la rândul său răul, omul cade în capcană: corpul astral se acoperă cu noxe.

De la nivelul corpului astral, noxele provenite din actele comportamentale se transferă apoi la nivelul corpului sufletului, în regiunea pieptului, în cele trei pete karmice.

❧ Paradoxurile Sortii ❧

Karma nu înseamnă doar petele karmice. Ca energie modulată informațional, karma este difuzată în întreaga structură aurică, și, în cele din urmă, este difuzată la nivelul corpului material.

În consecință, la nivelul corpului material se poate vorbi despre o karma cristalizată. Bolile fizice sunt efectul

karmic provenit din acele fapte aflate în dezacord cu Legile cosmosului. De asemenea, evenimentele cotidiene prin care trece omul sunt karma exteriorizată. În funcție de modul de comportare, karma este atenuată sau amplificată.

Totuși, karma nu se reduce doar la procesele aurice descrise anterior. Dacă lucrurile ar sta doar în acest fel, totul ar fi bine. Omul ar putea progresa spiritual foarte mult de-a lungul unei singure vieți; doar în câteva existențe, omul ar atinge capătul “muncii de dreaptă învățătură” și ar deveni o *Cruce de om* cu un corp duh alb, care corespunde stării adamice. În numai câteva existențe în lumea materială, scopul palingeneziei omului prin Terra aurica ar fi împlinit.

O scurtă privire aruncată asupra a ceea ce se petrece în existența cotidiană indică faptul că mai există și altceva decât procesul auric descris anterior; totodată, arată că lucrurile sunt ceva mai complicate decât apar la prima vedere. Evenimentele importante ale vieții unui om în lumea materială - nașterea, evenimentele de zi cu zi, legarea unei prietenii, alegerea unui loc de muncă, căsătoria, decesul - oferă câteva răspunsuri cu privire la ceea ce înseamnă karma.

Evident, primul eveniment important ce trebuie analizat din acest punct de vedere este nașterea în lumea materială. Înainte de toate, trebuie precizat că nașterea survine doar în cazul în care sunt întrunite condițiile energetico-informaționale și spirituale pentru ca un om să se întrupeze în palierul material. Pentru ca o individualitate, un spirit învăluit într-un corp duh, să poată pătrunde prin naștere în lumea materială, trebuie îndeplinite anumite condiții care să asigure penetrarea planurilor cuantice din lumea duhurilor în lumea materială. Apoi, trebuie precizat că un copil se naște într-o familie datorită faptului că are o afinitate energetică cu unul dintre părinți. Astfel, datorită rezonanței energetice între corpul duh al copilului și unul dintre corpurile aurice ale

părinților - de exemplu rezonanța de suflet cu mama sau rezonanța de corp duh cu tatăl -, nașterea se poate produce în condiții normale.

De asemenea, nașterea unui copil trebuie pusă în relație cu calitatea energetică a actului sexual din momentul procreației. Calitatea energetică a actului sexual din momentul procreației face conexiunea, prin sintonie, dintre părinți și un duh de om din palierele transfizice ale cosmosului - fie din lumea duhurilor (astrală), fie din iad, fie din haos, fie din lumile luciferice (acolo unde se află multe duhuri omenești din "sămânța cea rea"). Contactul sexual desfășurat corect din punctul de vedere al respectării Ordinii cosmice atrage la întrupare un duh din palierele lumii astrale, în timp ce contactul sexual realizat în păcat atrage ființe umane din iad sau chiar din haos.

La nașterea unui om în lumea materială există o mare diferență de vibrație energetică între cele două elemente componente ale sufletului: steaua sufletului și corpul sufletului. Scopul unei existențe din lumea materială constă în egalizarea de vibrație între corpul sufletului și steaua sufletului. De asemenea, trebuie avut în vedere faptul că moartea naturală survine doar în cazul în care există o rezonanță energetică între steaua sufletului și corpul sufletului. Pentru a se întruni condițiile ca un om să moară în mod natural, deci pentru ca duhul său să poată penetra planurile cuantice în sens invers celui din momentul nașterii, steaua sufletului și corpul sufletului trebuie să aibă aceeași vibrație energetică.

În cazul morții, trebuie făcută distincția absolut necesară între moartea prematură produsă prin accident ori boală, și moartea naturală care se produce la bătrânețe. Moartea naturală presupune apariția, cu șase zile înainte, a unui semn auric distinctiv denumit *pecetea morții*, precum și

rezonanța energetică între steaua sufletului și corpul sufletului. Pecetea morții, de forma unui mic bănuț, este pusă pe corpul sufletului de Îngerul morții, în prezența Îngerilor Veghetori personali ai omului respectiv, cu aproximativ șase zile înaintea decesului. În schimb, moartea produsă prin accident ori boală nu presupune apariția, cu șase zile înainte, a peceteii morții, după cum nu presupune rezonanță energetică între steaua sufletului și corpul sufletului. De aceea, se poate spune că, din punctul de vedere al Ordinii cosmice, scopul vieții unui om trebuie să fie moartea naturală.

Analiza va începe, așa cum este și firesc, cu nașterea unui om în lumea materială. Pentru scopul propus, vom lua ca exemplu cazul particular al unui nou născut. Cele afirmate anterior ca principii generale sunt valabile și pentru nou-născutul din exemplul nostru. Evident, precum la orice alt nou-născut, la cel din exemplul nostru există o mare diferență de vibrație energetică între cele două elemente componente: steaua sufletului și corpul sufletului. Diferența mare de rezonanță energetică dintre steaua sufletului și corpul sufletului indică faptul că nou-născutul va avea - cel puțin potențial - o existență îndelungată în lumea materială. Duhul ce se întrupează va avea nevoie de mult timp și de multe experiențe pentru ca cele două structuri aurice - steaua sufletului și corpul sufletului - să fie în rezonanță vibratorie, astfel încât să se producă moartea naturală; concluzia se impune de la sine: copilul respectiv are în față cel puțin șaptezeci de ani de viață.

De asemenea, petele karmice reflectate la nivelul corpului duh sunt destul de mici și de palide, astfel că indică aspecte pozitive. Astfel, pata karmică a relațiilor cu Dumnezeu indică faptul că, la maturitate, cel puțin potențial, copilul este deschis adoptării unor principii religioase. Tot astfel, pata karmică a relațiilor de familie indică faptul că

relațiile viitoare cu părinții și cu partenerul de viață vor intra pe o turnantă favorabilă; la rândul ei, pata karmică a relațiilor cu semenii indică faptul că, la maturitate, respectivul copil va fi un bun cetățean. Mai mult decât atât, structura corpului sufletului pe cale de a se forma indică și faptul că copilul este un potențial “intelectual”, care se va feri în decursul vieții de acte comportamentale violente; în concluzie, copilul are toate șansele de a deveni un cetățean și un partener de viață care se va integra în limitele normale, unanim acceptate.

Acum vine însă surpriza. Cu toate că are o zestre karmică bună la nivelul corpului duh și nu există absolut nici un semn auric care să indice un eveniment nedorit, la scurt timp după naștere, copilul moare. În lumea eterică este forfotă mare: ființele îngerești sunt vizibil supărate de ceea ce se întâmplă.

Acesta nu este însă un caz singular. Dimpotrivă; astfel de evenimente se produc des. Evident, nu în toate cazurile de moarte prematură antecedentele karmice sunt favorabile, precum în cel descris anterior. De multe ori, antecedentele karmice reflectate la nivelul duhului pot fi nefavorabile. Unii copii pot avea în destin moartea iminentă, dar aceste cazuri nu sunt dese. Oricum, în cazul unui deces, ar trebui să existe o rezonanță energetică între steaua sufletului și corpul sufletului, ceea ce ar indica faptul că, din cauze ce depășesc înțelegerea omenească, moartea nou-născutului era iminentă. Mai mult decât atât: în toate cazurile de decese naturale trebuie să apară la nivelul structurii aurice pecetea morții. Ceea ce evident nu a fost cazul la copilul din exemplul anterior. Dintre toate cazurile de decese infantile, nici 3% nu pot fi atribuite unor astfel de cauze.

Un alt caz: un copil, a cărui karma reflectată la nivelul corpului duh indică o viitoare existență trupească normală, este abandonat la două zile după naștere într-un orfelinat (sau

într-un tomberon, așa cum se întâmplă tot mai des în ultima perioadă de timp, unde este găsit de o persoană care trecea întâmplător pe acolo și dus într-un orfelinat), iar viața sa va căpăta o turnură dramatică. Și în acest caz, aceste evenimente dramatice se datorează unor factori ce nu țin de zestrea karmică a copilului. În momentul procreației copilului din acest exemplu, totul era bun și frumos: părinții se înțelegeau perfect, aveau locuri de muncă asigurate etc. În răstimpul celor nouă luni scurse între momentul procreației și momentul nașterii copilului s-au produs însă mai multe evenimente aparent banale și fără legătură între ele: tatăl a fost sedus de o altă femeie și a părăsit familia, iar mama a pierdut locul de muncă; în momentul nașterii copilului, mama și-a dat seama că nu-l poate crește, astfel că l-a abandonat.

Rezultatul acestor evenimente nu poate fi decât dramatic: copilul - în cel mai bun caz - ajunge la orfelinat, iar potențialitățile sale deosebite, reflectate la nivelul corpului duh, nu mai pot găsi un teren fertil pentru a se manifesta plenar. Stupefiant este faptul că niciunul dintre protagoniștii principali ai acestei ecuații de viață nu avea, în bagajul său karmic, reflectat la nivelul corpului sufletului, astfel de întorsături dramatice ale destinului. Cu atât mai puțin, copilul.

Astfel de “accidente” au loc în mod frecvent și nu sunt chiar atât de rare. Ele se produc nu doar în cazul nașterilor, ci și de-a lungul vieții, în diferite etape ale existenței unui om, sfidând, pur și simplu, orice logică.

Mulți copii se întrupează cu un corp duh evoluat și cu tendințe karmice diluate. Petele lor karmice sunt destul de mici, iar culorile emise de acestea sunt palide. Din punct de vedere auric, ar fi normal ca, de-a lungul vieții, să-și amplifice trăsăturile de caracter pozitive, să devină buni cetățeni, buni soți, buni prieteni etc. Datorită unor evenimente

petrecute de-a lungul vieții - poate datorită faptului că unul dintre părinți are un accident și moare, că cineva s-a comportat urât cu el, că este părăsit de iubită -, totul este dat peste cap; cel care, anterior, era un model pentru toți devine alcoolic, tâlhărește sau violează. Cel a cărui structură aurică indica faptul că are toate șansele de a deveni un bun cetățean ajunge astfel în spatele grătilor.

Să luăm și cazul unui adolescent. Adolescentul în cauză are un “bagaj” karmic și auric acceptabil, nașterea s-a produs în condiții favorabile, iar copilăria a petrecut-o în condiții bune. De asemenea, adolescentul în cauză are o familie în care totul se desfășoară potrivit standardelor unei frumoase conviețuiri. Deodată, peste noapte, totul se prăbușește: adolescentul se sinucide fără ca vreun semn auric să prefigureze acest fapt. În urma dispariției sale premature, totul devine o ruină. Familia, părinții, colegii și prietenii sunt bulversați sufletește, iar cei apropiați nu-și mai pot reveni întreaga viață.

Nu altfel stau lucrurile în cazul căsătoriei. Cercetarea petelor karmice a doi miri, precum și analiza structurii lor aurice indică faptul că mariajul lor va dura cel puțin treizeci de ani. La unele cupluri de proaspeți căsătoriți se formează conexiuni aurice durabile. Iubirea lor este atât de mare încât pare că nimic nu-i poate despărți. Există și cupluri la care se formează conexiuni aurice atât de puternice la nivelul corpului duh, la nivelul sufletului sau la nivelul aurei exterioare, încât împărtășesc aceleași idei, aceleași gusturi și aceleași convingeri. Și totuși, relația se rupe în mod dramatic după o perioadă de timp variabilă, iar cei care păreau uniți pe vecie devin dușmani neîmpăcați, se urăsc de moarte sau chiar se omoară. Nici unul dintre ei nu avea, ca zestre karmică, la nivelul aurei sau la nivelul petelor karmice, astfel de porniri. Dimpotrivă.

Și la cuplurile căsătorite de mai mult timp, lucrurile pot lua o întorsătură dramatică parcă peste noapte - chiar și după treizeci de ani de conviețuire. Subit, soții devin ca doi străini, se urăsc și nu se mai pot suporta. Nici în aceste cazuri, nu există vreun indiciu karmic reflectat la nivelul aurei care să prefigureze un astfel de eveniment. Același lucru se petrece și în cadrul relațiilor de prietenie sau în cadrul locului de muncă. După douăzeci de ani petrecuți într-un loc oarecare de muncă sau într-o anumită activitate, ca la un semnal, un om renunță la tot, pentru a se aventura nebunește într-un demers ce poate duce la faliment total, la sărăcie, cu repercusiuni grave, aproape imposibil de suportat, în viitor. Un gând subit, o mică ispită și totul se duce pe râpă. Nici de această dată nu existau tendințe sau impulsuri karmice care să predisună sau să prefigureze un astfel de eveniment.

Un alt exemplu: sunt multe cupluri în care o lungă perioadă de timp totul merge perfect, în care partenerii se iubesc, au copii sănătoși, au locuri de muncă care le asigură un trai decent și în care totul se desfășoară normal; totuși, dintr-o dată, fără nici un semn prevestitor, se produce o nenorocire: unul dintre parteneri moare subit într-un accident, iar echilibrul format între cei rămași în viață se rupe brusc: soțul rămas în viață devine alcoolic, copiii o apucă pe căi greșite. La nici trei luni după nenorocire, totul se spulberă, astfel că te întrebi dacă a fost într-adevăr karma rezultată dintr-o viață anterioară sau “mâna lui Dumnezeu”, cum spun unii “cunoscători”.

În cazul morții, lucrurile sunt însă și mai încurcate. Așa cum a fost menționat, ca regulă generală, moartea survine în momentul rezonanței energetice dintre sămânța sufletului și corpul sufletului. De asemenea, cu șase zile înaintea decesului trebuie să apară pecetea morții la nivelul corpului sufletului celui în cauză.

Cu toate că par întrucâtva asemănătoare, întrucât au aceeași finalitate, există o mare diferență între moartea produsă prin accidente și moartea naturală, ce apare la bătrânețe. Din punct de vedere karmic, de cele mai multe ori, moartea produsă prin accidente este legată de pata karmică a relațiilor sociale sau de pata karmică a relațiilor de familie. În multe cazuri, moartea rezultată în urma unor accidente (de circulație, de muncă etc.) survine în condițiile în care petele karmice ale corpului sufletului sunt mari și emit culori întunecate, sunete ascuțite și mirosuri grele. Cu toate acestea, în suficient de multe cazuri, moartea survine și în condițiile în care petele karmice sunt mici; ceea ce înseamnă că, din punct de vedere al karmei, oamenii în cauză nu ar fi trebuit să moară.

Evident - și trebuie accentuat acest aspect -, nu trebuie înțeles că toate cazurile de naștere prematură, de divorț, de viol, de despărțire, de sinucidere, de accident sau de moarte prematură pot fi încadrate în această categorie.

Ca regulă generală, înaintea oricărui eveniment de o astfel de factură apar indiciile menționate anterior, care prefigurează producerea sa. Ceea ce frapează sunt tocmai acele evenimente în care nu existau indiciile aurice care să prefigureze producerea lor.

❧ Totul este karma ? ❧

Ce se întâmplă totuși și de ce există atâtea nenorociri, care nu au nici un fel de logică ? Să fie oare mâna destinului atât de lungă și căile Domnului atât de neștiute, încât oamenii să nu mai înțeleagă nimic din ceea ce se petrece ?

Sau există și alte evenimente ce par să scape cunoașterii imediate și care nu pot fi încadrate sau explicate prin simpla aplicare mecanică a legii karmei ?

Este firesc ca oamenii să se întrebe ce se petrece cu ei și să-și pună întrebări legate de soarta lor și a celor din jur. Este totuși destul de ușor de remarcat că noi, oamenii, cu înțelegerea și mintea noastră limitată - care poate sau nu poate fi considerată “mintea cea de pe urmă” - ne dăm înapoi înfricoșați din fața întorsăturilor cumplite ale destinului, convinși fiind, în sinea noastră, de faptul că, de cele mai multe ori, ceea ce se întâmplă sfidează orice logică și orice normalitate.

Prima explicație ce se dă unor astfel de evenimente dramatice, și anume că aceasta este “Voia lui Dumnezeu”, trebuie exclusă de la bun început, întrucât este un neadevăr flagrant atribuirea unor nenorociri lui Dumnezeu. De altfel, o nenorocire este considerată ca atare atât în lumea oamenilor, cât și în lumea îngerilor, întrucât, din acest punct de vedere, logica lumii de dincolo nu este atât de diferită de logica lumii de aici. Opinia oamenilor care deplâng moartea prematură a unui om și o consideră o nenorocire este împărtășită și de îngeri, iar durerea pentru cele petrecute este atât a oamenilor, cât și a îngerilor. De asemenea, a doua explicație ce se dă unor astfel de evenimente dramatice, că este vorba despre brațul lung al... karmei care acționează orb și neștiut de la o existență la alta, nu este chiar atât de corectă.

În ultima perioadă de timp, datorită unor concepții orientale insuficient asimilate, unii “specialiști” atribuie karmei provenită din existențele anterioare toate relele posibile și toate evenimentele dramatice din existența cotidiană. “Totul este karma”, totul este “plata” pentru faptele dintr-o viață anterioară - acesta ar fi motto-ul teoriilor pseudospiritualiste cu tente orientale.

Explicația sau, mai precis, pretextul “karmei” este des folosit și în cărțile ce tratează acest subiect, generând impresia că explică totul, dar nu explică, de fapt, nimic (în

nici o carte apărută până în acest moment, nu au fost date explicații suficiente cu privire la ceea ce este cu adevărat karma). Pe de altă parte, aplicarea pretextului karmei provenită din existențele anterioare la toate evenimentele dramatice ale vieții actuale denotă mai degrabă neasumarea responsabilității proprii cu privire la deciziile luate, decât o explicație coerentă. Prin aplicarea defectuoasă a unei astfel de teorii pseudospiritualiste, responsabilitatea a ceea ce se petrece de-a lungul vieții unui om nu mai ține strict de faptele și de deciziile luate de persoana în cauză, ci de încărcătura remanentă a unor ipotetice evenimente petrecute într-un trecut incert, într-o existență anterioară.

Evident, există întotdeauna o legătură între trecutul (mai depărtat ori mai apropiat) și evenimentele din prezent. Într-adevăr, karma - ce are la bază legea cauzalității universale - este legea fundamentală ce ordonează destinul omului pe pământ, dar a reduce totul la impulsurile karmice formate în existențele anterioare este total nejustificat, întrucât orice formă de karma provenită din existențele anterioare trebuie să se manifeste în mod concret la nivelul aerei prin particularități distincte.

Fiecare om se încarnează în lumea materială cu un bagaj karmic acumulat în existențele anterioare. Fiecare om este o hartă vie, iar structura sa aurică indică cu precizie ce a făcut de-a lungul existențelor anterioare. Bagajul karmic al unui om, imprimat în structura sa aurică (a corpului duh), se exteriorizează ulterior în evenimentele în care este implicat. Cu toate acestea, în cazurile din exemplele anterioare (care reflectă o largă categorie de oameni), nu apare nici unul dintre semnele ce implică catastrofă, nenorocire sau moarte. Ceea ce înseamnă că niciunul dintre evenimentele dramatice din exemplele menționate nu a fost generat de karma anterioară. Iar aceasta face ca lucrurile să fie cu adevărat

înfricoșătoare și extrem de complicate. Reducerea karmei la impulsurile provenite din existențele anterioare mai are un viciu de fond: cel puțin în cazul persoanelor botezate într-unul dintre riturile creștine, prin însuși actul botezului, karma din existențele trecute este în bună măsură blocată de Cel ce a învins moartea, Iisus Hristos. Acesta a fost chiar unul din scopurile fundamentale ale lui Iisus Hristos: în fiecare existență trupească, oamenii trebuie să aibă o nouă șansă de a progresa spiritual, fără mai fi influențați de karma anterioară, precum în perioada antecreștină. S-au schimbat timpurile, s-a schimbat lumea, s-a schimbat structura aurică a ființei umane, iar oamenii care au astfel de concepții cu privire la karma nici n-au remarcat acest fapt.

Mai mult decât atât: de 2000 de ani, înaintea încarnării oricărui om în lumea materială, Cineva structurează bagajul karmic al respectivului în așa fel încât acesta să poată progresa corespunzător. Cercetarea structurii auri umane indică ca o evidență faptul că acel Cineva a pregătit noua viață a unui om în așa fel încât acesta să tragă maximum de foloase. La fel de evident este și faptul că acel Cineva a organizat totul în mod drept, înțelept și transparent, spre binele omului și al cosmosului.

Însă în cazul în care evenimentele nu se desfășoară în acest mod și are loc o catastrofă existențială, în condițiile în care totul trebuia, potrivit karmei reflectată la nivelul auri, să se înscrie în limitele normalului, este la fel de logic să se înțeleagă că în afară de acest Cineva care vrea binele oamenilor, mai există și Altcineva care dorește contrariul.

Când astfel de evenimente dramatice se produc mereu pe pielea omului și în “ograda” sa, există toate motivele să credem cu toții că acest Altcineva nu iubește deloc oamenii, ba din contră. Concluzia este evidentă: asupra karmei unui om se exercită două feluri de acțiuni exterioare: o acțiune

benefică, care caută să-i ducă la îndeplinire destinul, pentru ca omul să-și dilueze karma anterioară, reminiscență a întrupărilor anterioare, și să se alinieze Ordinii Divine - Firea Lucrurilor - și o acțiune potrivnică, care încearcă să împiedice totul. Aceasta indică faptul că legea cauzalității universale, karma, nu se desfășoară în mod mecanic.

Într-un fel, se poate spune că majoritatea concepțiilor pseudospiritualiste cu tente orientale atât de răspândite în ziua de astăzi tratează karma la fel cum fizica newtoniană tratează mișcarea. Ele analizează karma unui om precum fizica newtoniană analizează, de exemplu, o bilă aruncată într-un spațiu vid. După fizica newtoniană, bila aruncată într-un spațiu vid se mișcă până își epuizează forța inițială.

Totuși, o astfel de analiză nu ține cont de factorul frecare sau de posibilele forțe contrare. Evident, bila nu se mișcă doar în funcție de forța cu care a fost aruncată inițial; în drumul ei, bila este aproape instantaneu contracarată de factorul frecare. În fond, bila se mișcă într-un spațiu cu nenumărate impurități. Uneori, pe traiectoria bilei se interpun diverse particule materiale, unele mai mici, altele mai mari. Tot astfel se întâmplă în cazul karmei. Există, într-adevăr, bagajul karmic cu care omul a plecat la drum, care este impulsul inițial. Acest impuls nu persistă însă prea mult, fiind perturbat de mai mulți factori. Imediat după naștere apar o serie de probleme existențiale, care nu implică numai forța cu care omul a fost "ejectat" pe orbită în lumea materială, iar acest aspect indică faptul că bagajului karmic inițial i se opun forțe contrare.

Astfel, se poate concluziona că impulsul karmic inițial, provenit într-adevăr din existențele anterioare, suferă două acțiuni directe și de sens contrar: prima acțiune aparține unei forțe care are tot interesul ca omul să-și epuizeze cât mai repede bagajul karmic, iar a doua acțiune, de fapt o contra-

acțiune, aparține unei forțe care are tendința de a bloca acest proces. Cele două acțiuni pot fi denumite **Jocuri ale Sorții**. Îngerii Veghetori din lumea eterică le denumesc **Jocuri ale Vieții și Jocuri ale morții** (cuvântul “joc” nu este folosit în sensul peiorativ acordat jocurilor de copii în curtea blocului; de altfel și șahul este un joc, iar **Jocurile Sorții** sunt întrucâtva asemănătoare jocului de șah). Forța care vrea binele oamenilor acționează doar prin **Jocuri ale Vieții**, adică prin jocuri care generează viața, iar forța care se opune acționează prin **Jocuri ale morții**, adică prin jocuri care generează moartea.

Prima forță - acel “Cineva” -, este alcătuită din Fiii Lumunii, începând de la Domnii Karmei la Îngerii Veghetori personali ai fiecărui om. A doua forță - “Altcineva” - este alcătuită din Fiii întunericului - denumire generică ce-i înglobează pe îngerii căzuți (dracii), spiritele întunecate ale naturii (demonii) și, firește, pe oamenii întunecați. Fiii întunericului doresc batjocorirea, umilirea și auto-distrugerea Chipului Domnesc care este omul. Este vorba despre o auto-distrugere și nu despre o distrugere directă, întrucât acțiunea Fiilor Întunericului are ca scop aducerea omului în situația de a se distruge singur.

Analizele moderne și teoriile pseudospiritualiste cu tentă orientală ce privesc karma și destinul omului nu țin cont de existența Fiilor întunericului. Faptul că, în ultima perioadă de timp, oamenii au fost “învățați” să uite de Fiii întunericului, de diavol sau de “dracu”, este, fără nici o îndoială, o mare victorie a acestora, căci astfel oamenii nu mai știu cine le sunt aliații și cine le sunt dușmanii, nu mai știu cine-i iubește cu adevărat și cine-i urăște de moarte, lucrând neîncetat pentru ieșirea lor definitivă din circuitul palingeneziei. Astfel, atât la nivelul auri, cât și la nivelul destinului (karmei), atât la nivelul macrocosmosului, cât și la

nivelul microcosmosului, în “ograda” oamenilor și pe propria lor piele, are loc înfruntarea eternă dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului: Forță contra Forță.

Jocurile sorții se desfășoară neîncetat, atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv, la nivelul teritoriului unui cvartal de blocuri, la nivelul unui cartier, la nivelul unui sat sau comună, după cum se desfășoară la nivelul unei țări. Fără nici o îndoială, cu cât sunt incluși mai mulți oameni într-un Joc, complexitatea acestuia sporește.

JOCURILE MORȚII

♣ Jokerii ♣

De-a lungul existenței trupești, oamenii sunt ajutați neîncetat, auric și spiritual, de Marile Tării (Sfânta Treime), de Marile Orânduiri (Marii Arhangheli: Mihail, Gabriel, Rafael), de îngerii din ierarhia Fiilor Luminii.

Un rol important în existența trupească a oamenilor îl au Domnii karmei (Bătrânii), care organizează karma în funcție de Ordinea cosmosului.

Doar astfel oamenii pot obține maximum de beneficiu în urma existenței în lumea materială (trebuie reiterat faptul că existența oamenilor în lumea materială nu este pentru distracții și chefuri, așa cum se consideră adesea în ziua de astăzi). Împreună, toate aceste ființe transfizice formează acel “Cineva” care ajută oamenii să-și elimine karma și să devină o *Cruce de om*.

În schimb, Fiii întunericului încearcă să pună bețe în roate acestui proces. Ei încearcă să-i distrugă pe oameni - mai precis, încearcă să-i determine să se autodistrugă. Fiii întunericului nu se pot conecta în mod direct la aura oamenilor, pentru a o influența în mod direct. De aceea, Fiii întunericului acționează prin “scenarii karmice” denumite “Jocuri ale morții” - Jocuri care aduc moartea. Fiii întunericului sunt jucători foarte abili pe eșichierul destinului

omenesc, iar activitatea lor este foarte subtilă - și, în același timp, simplă, dar eficientă. Înaintea răzvrătirii împotriva Planului lui Dumnezeu, Fiii întunericului aveau atribuțiuni identice cu cele pe care, astăzi, le au Fiii Luminei; ei erau îngeri păzitori, îngeri veghetori, îngeri ocrotitori etc. După răzvrătire, Fiii întunericului și-au pierdut atribuțiunile, astfel că au rămas fără serviciu în folosul cosmosului; cu alte cuvinte au fost “concediați”. Deși au fost concediați, ei încă au aceeași “meserie”, astfel că știu, cât se poate de bine, ce proceduri să pună în aplicare pentru a-și atinge scopurile. Din momentul răzvrătirii, starea mentală și afectivă a Fiilor întunericului a rămas aceeași. Pentru ei, timpul nu există, astfel încât ei au rămas “înghețați” în starea de supărare pe care au experimentat-o imediat după răzvrătire. Ei sunt supărați pentru ceea ce li s-a întâmplat. O ființă îngerească supărată procedează la fel ca un om: vrea să se răzbune.

Fiii întunericului nu pot acționa în mod direct asupra aurei oamenilor, întrucât, în actuala stare a cosmosului, ei nu mai vibrează în consonanță cu aceasta. Între Fiii întunericului și oameni există o mare diferență de potențial. De aceea, Fiii întunericului caută să coboare nivelul energetic al oamenilor, pentru a-l armoniza cu propriul lor nivel. Prin inducerea unor Jocuri ale morții, oamenii sunt coborâți energetic și determinați să vibreze în consonanță cu ceea ce sunt Fiii întunericului. Dacă oamenii ar fi drepti și ar respecta Legile cosmosului, Fiii întunericului nici măcar nu i-ar putea vedea; nici n-ar fi conștienți de prezența lor. Oamenii drepti scapă percepției Fiilor întunericului. La nivelul karmic, acțiunile Fiilor întunericului sunt extrem de complicate și, uneori, sunt mai mult decât derutante, astfel că, în cele ce urmează, va fi indicat doar în linii generale modul în care Fiii întunericului împiedică “munca de dreaptă învățatură” a oamenilor și pun în aplicare Jocurile morții.

Raportând întregul proces la un singur om și la un singur Joc al morții, protagoniștii înfruntării nu sunt chiar atât de mulți. Fiecare forță acționează prin reprezentanți.

Fiii Luminii se manifestă prin intermediul acelor ființe îngerești care au ca misiune ocrotirea directă a omului în cauză: Îngerii Veghetori și Îngerii Păzitori. Fiecare om are trei Îngeri Veghetori și trei Îngeri Păzitori.

La rândul lor, Fiii întunericului se manifestă în cadrul Jocurilor morții prin reprezentanți, iar acești reprezentanți sunt ființe “specializate” care pot fi denumite **Jokeri**, **Amăgitori** sau **Ispititori**.

În cadrul unui Joc al morții, primele ființe din ierarhia Fiilor Luminii care se autosizează sunt **Îngerii Veghetori** personali ai omului în cauză. În afara faptului că se exprimă uneori la nivelul lumii materiale prin anumite semne - pe care oamenii, adesea, nu știu cum să le interpreteze - sau prin inducerea unor premoniții scurte, Îngerii Veghetori se exprimă cel mai bine prin ființele umane cele mai apropiate de persoana în cauză: părinții. Îngerii Veghetori îi sfătuiesc pe oameni, prin intermediul părinților, ce este mai bine să facă, ce lecție de viață să învețe pentru a putea progresa, cu ce prieten trebuie să iasă în oraș și cu ce prieten nu trebuie, ce loc de muncă să aleagă din două sau din mai multe oferte care, paradoxal, după o lungă perioadă de așteptare, se ivesc “miraculos” etc. În lipsa părinților, Îngerii Veghetori se pot exprima uneori prin intermediul rudelor apropiate, iar dacă nici acest lucru nu este posibil într-o situație dată, se exprimă prin cunoscuți sau chiar prin necunoscuți - ori chiar prin cuvinte auzite “întâmplător”. Tot astfel, în cazul Jocurilor morții, **Îngerii păzitori** încearcă să ajute oamenii prin mijloacele de care dispun. Ei se exprimă mai cu seamă mental, prin senzații, sentimente, predispoziții, intuiții etc. Omul este însă suveran. El este cel care alege.

În cadrul Jocurilor morții, în afara Îngerilor Veghetori și a Îngerilor Păzitori personali, oamenii sunt ajutați în mod direct și de o altă ființă îngerească importantă: **Îngerul Ocrotitor**. Îngerul Ocrotitor este o ființă îngerească din categoria Fiilor Luminii situată ierarhic pe o treaptă mai înaltă decât Îngerii Veghetori. Îngerii Ocrotitori sunt subordonați direct Domnilor Karmei: Bătrânii. De fapt, Îngerii Ocrotitori sunt prezenți și la Judecata de după moarte a fiecărui om. Îngerii Ocrotitori sunt ființe îngerești cu aspect bărbătesc; au părul argintiu, ochii argintii, fără iris, depășesc doi metri înălțime și au o atitudine binevoitoare și pașnică. Sunt înveșmântați în robe strălucitoare, încinse cu un brâu lat. Poartă în picioare sandale asemănătoare cu cele romane, dar infinit mai frumos lucrate. Între sandalele lor și sol se nasc neîncetat flame și fulgere strălucitoare, ce interacționează cu aura oamenilor.

În timp ce Îngerii Veghetori sunt repartizați unui singur om, Îngerii Ocrotitori au un perimetru de acțiune foarte bine delimitat, astfel că activitatea lor nu se raportează la un număr limitat de oameni, ci la o zonă geografică. Această zonă are întinderea unui cvartal de blocuri, a unui cartier mediu în marile orașe, a unei mici așezări rurale etc. Îngerii Ocrotitori se manifestă în cadrul perimetrului stabilit, îngrijindu-se de toți oamenii care trăiesc acolo. Îngerii Ocrotitori se exprimă în funcție de încărcătura energetică a pământului în care își desfășoară activitatea. Rolul principal al Îngerilor Ocrotitori este de a constitui o contra-forță la acțiunile Jokerilor.

Alături de îndrumările primite de la Îngerii Veghetori, multe din îndrumările pe care le primește un om de-a lungul vieții provin de la Îngerii Ocrotitori - în funcție de împrejurări. În timp ce Îngerii Veghetori îndrumă un singur om în mod direct prin intuiții sau senzații, ori în mod indirect

prin intermediul părinților, Îngerii Ocrotitori îndrumă oamenii din perimetrul pe care-l ocrotesc prin intermediul evenimentelor cotidiene. De fapt, Îngerii Ocrotitori potrivesc temporal și spațial, după o știință înaltă, evenimentele ce se produc în perimetrul propriu. În general, oamenii spun că este o “coincidență” faptul că se întâlnesc cu o cunoștință oarecare atunci când au nevoie de un sprijin material sau moral, dar aceasta este rodul activității Îngerului Ocrotitor care are în primire locul respectiv. Din punct de vedere statistic-probabilistic este aproape imposibil ca un om să întâlnească o cunoștință oarecare pe stradă chiar în momentele în care are nevoie de ea.

În timp ce Îngerii Veghetori ai unui om țin cont de interesele imediate ale protejatului lor, Îngerii Ocrotitori, ca reprezentanți direcți ai Domnilor karmei, se îngrijesc ca evenimentele să se desfășoare potrivit Ordinii cosmic-divine și Firii Lucrurilor. Îngerii Ocrotitori ajută în mod direct oamenii la cererea expresă a Îngerilor Veghetori.

Uneori, în cadrul unor evenimente dramatice, Îngerii Ocrotitori pot induce unui om o stare specială, astfel că omul în cauză - de exemplu, în cazul unui accident de mașină - acționează într-o fracțiune de secundă pentru a se salva. În aceste cazuri, Îngerii Ocrotitori colaborează îndeaproape cu Îngerii Veghetori ai omului respectiv, fiind cei care cunosc cel mai bine caracteristicile pământului din acel areal. Este evident că nu se poate ști cu precizie dacă cei care acționează în mod direct în astfel de situații-limită sunt Îngerii Veghetori personali ai omului în cauză ori dacă sunt Îngerii Ocrotitori. După ce un om este salvat prin acțiunea directă a Îngerilor Ocrotitori, cei din jur pot percepe o aromă pregnantă de tămâie.

Contrapartea întunecată a Îngerilor Ocrotitori este formată din reprezentanții Fiilor întunericului: Jokerii

(Ispititorii sau Amăgitorii). Jokerii sunt acele ființe întunecate care aduc oamenilor, în mod direct și nemijlocit, ispitele. Ei sunt acei reprezentanți ai Fiilor întunericului care pornesc roata Jocurilor, făcând prima mutare pe eșichierul destinului unui om.

Jokerii sunt de două feluri: unii sunt îngeri căzuți (draci), iar ceilalți sunt spirite întunecate ale naturii (demoni). Jokerii-draci influențează cu predilecție corpul astral, corpul mental și, prin derivație, sufletul oamenilor; la rândul lor, Jokerii-demoni influențează corpul emoțional și corpul eteric. Ca înfățișare sub care se manifestă, Jokerii-draci sunt ființe de formă umanoidă cu statură impozantă - majoritatea depășesc doi metri. Au ochii complet negri, lucioși, fără iris, și părul negru, foarte drept, precum un arici, aranjat oarecum ca punk-iștii de astăzi, care par a-i avea ca model în mod inconștient. Jokerii au un fel de tic: după ce realizează cu succes un Joc al morții, își dau cu mâna, pe spate, cu un gest rapid, părul țepos și drept, rânjind satisfăcuți. Pe cap, Jokerii-draci poartă mici coronițe din lumină, ce reprezintă însemnele aurice ale poziției ierarhice. Din coronițele de lumină ale Jokerilor-draci, care au de regulă culoarea galbenă sau roz, se formează fulgere multicolore, ca niște limbi de foc, care afectează aura oamenilor.

Dacă Jokerii-draci au fizionomii relativ acceptabile, Jokerii-demoni au înfățișări înspăimântătoare - combinații imposibil de descris între forma umană și forme animaliere. Precum Jokerii-draci, Jokerii-demoni au ochii complet negri, lucioși, fără iris. Jokerii-demoni au ca obiect de activitate activitatea sexuală a oamenilor. Orice adulter, orice viol, orice perversiune sexuală, orice act sexual realizat în grup (cu mai mulți parteneri simultan) are în spate un Joker-demon. Atunci când apar crime pasionale, torturi sau sinucideri este vorba tot despre influențele Jokerilor-demoni.

În schimb, Jokerii-draci sunt prea demni pentru a se coborî la un astfel de nivel. Ei caută să pună oamenii în situații imposibile, chiar și prin ridicarea temporară pe culmile succesului, pentru a le distruge sufletul. De aceea, domeniul lor de acțiune este corpul astral și corpul mental. Jokerii-draci acționează în așa fel încât un om să se autodistrugă.

☞ **Pharismah** ☜

Activitatea Jokerilor este destul de simplă. De fapt, tot ceea ce fac ființele întunecate este extrem de simplu. Fiind atât de simplu, este și foarte eficient. Activitatea lor are efecte devastatoare asupra oamenilor.

Jokerii profită de trăsăturile de caracter negative ale oamenilor și îi ispitesc. Totuși, nu Fiii întunericului, prin Jokeri, sunt cei care declanșează un Joc, ci oamenii înșiși. Oamenii sunt cei care declanșează Jocurile morții prin liberul arbitru - prin alegere. Fiecare Joc se desfășoară în funcție de valoarea energetică a acțiunii omului. Fiecare acțiune a unui om, rezultată în urma unei deliberări interioare, neinfluențată de nici o ființă transfizică, are o anumită încărcătură sau valoare energetico-informațională.

În momentul efectiv al alegerii, nici o ființă omenească nu este influențată de vreo ființă transfizică - fie luminoasă, fie întunecată. În momentul alegerii, oamenii emit o energie de intenție - *pharismah*. Energia *pharismah* se propagă instantaneu în tot cosmosul; dacă energia *pharismah* este pozitivă, intră în rezonanță cu Fiii Luminii, dar dacă este întunecată - are la bază mânia, furtul, adulterul etc. - intră în simfonie cu Fiii întunericului.

Energia *pharismah* întunecată este cea care-l face atent pe un Joker de intențiile aceluia om. Abia după ce un om a

ales să se comporte într-un anumit mod, prin liberul său arbitru și, implicit, prin emiterea unei energii *pharismah*, începe un Joc al morții.

Jokerii nu acționează decât după ce oamenii aleg, făcând uz de liberul arbitru și acționează într-un sens sau în altul. De aceea, ar fi o eroare foarte mare atribuirea tuturor nenorocirilor de pe lume Jokerilor; doar oamenii sunt responsabili de ceea ce se petrece, întrucât prin actele lor în dezacord cu Firea Lucrurilor, permit Jokerilor să acționeze asupra lor. În momentul în care, într-o împrejurare oarecare a vieții, un om manifestă în mod concret o tendință negativă - de exemplu, mânia, ura, dorința de a-și însuși bunul altuia -, Jokerul vibrează instantaneu cu acea caracteristică negativă și se înființează la “datorie”, ca de nicăieri, alături de omul respectiv. Este, desigur, vorba despre o relație energeticoinformațională realizată prin rezonanță.

Jocurile morții au ca scop final despărțirea totală a omului de Dumnezeu. Ființele din lumea eterică menționează trei feluri de moarte ce rezultă în urma Jocurilor morții. Primul fel de moarte este “moartea fizică”, al doilea fel de moarte este “moartea sufletului” - termen care desemnează, de fapt, furarea sufletului, imediat după momentul morții, de către Fiii întunericului -, iar al treilea fel de moarte este “despărțirea de Dumnezeu”. Al treilea fel de moarte se produce în condițiile în care sufletul unui om este furat, imediat după moarte, două încarnări la rând. În momentul în care se produce despărțirea de Dumnezeu, dispăre linia divină a omului în cauză. Totuși, cel puțin teoretic, oamenii care-și pierd linia divină, deci suferă al treilea fel de moarte, mai au o șansă. Această șansă presupune activarea chakrei inimii. Activarea chakrei inimii - chakra iubirii - rămâne o posibilitate prin care, teoretic, orice om poate fi salvat de cel de-al treilea fel de moarte.

În primul rând, un Joc al morții este început de Jokeri în funcție de alegerea omului. Omul mai întâi alege prin exercitarea liberului arbitru și abia după aceea se manifestă Jokerii. Nici un Joker nu poate începe un Joc al morții decât dacă omul își dă acceptul. Omul își dă sau nu acceptul prin intermediul acțiunilor sale, rezultate în urma exercitării liberului arbitru. Dacă omul n-ar alege nedreptatea, ura, mânia, violența și nu ar răspunde la rău cu rău, dacă omul ar respecta principiul fundamental după care trebuie să se ghideze, acela de a se comporta cu alții doar în modul în care dorește să se comporte alții cu el, n-ar exista nici un fel de acțiune potrivnică a vreunui Joker. În asemenea condiții, Jokerii ar rămâne fără activitate. Ar fi eliminați din joc - ar primi “cartonașul roșu”.

În al doilea rând, un Joc al morții este pus în aplicare de Jokeri în funcție de nivelul evolutiv al omului. Cele mai mari ispite se pun în fața oamenilor cu un corp duh evoluat.

În al treilea rând, un Joc al morții este pus în aplicare de Jokeri în funcție de tendințele karmice - fie manifestate, fie aflate doar la nivel subliminal -, ce rezidă la nivelul subconștientului omului în cauză. Tendințele karmice sunt abil exploatate de Jokeri, care mută primii pe eșichierul Jocului morții.

În al patrulea rând, un Joc al morții este pus în aplicare de Jokeri în funcție de nivelul corpului astral al omului. Corpul astral reflectă felul în care, de-a lungul vieții, omul a primit ceea ce avea nevoie de la viață și de la semenii: iubirea, atenția sau aprecierea celor din jur, începând de la soție sau copii, de la părinți la colegii de joacă, de școală sau de muncă.

În fine, în al cincelea rând, un Joc al morții este pus în aplicare de Jokeri în funcție de nivelul general al karmei omului în cauză.

Omul, ca persoană supusă sorții, are un nivel energetic format din suma tuturor faptelor sale, dar și a tuturor Jocurilor în care s-a implicat. Fiecare acțiune a unui om are o anumită valoare energetică-informațională. Soarta generală - karma propriu-zisă - este suma tuturor energiilor rezultate din actele pe care omul însuși le-a săvârșit. După modelul descompunerii vectorilor din fizică, soarta este formată din rezultanta tuturor forțelor vectoriale. De la naștere la moarte, fiecare om dobândește o rezultantă energetică a tuturor acțiunilor sale - ceea ce, de fapt, poartă numele de karma.

Rezultanta vectorială a karmei unui om se formează, de fapt, chiar înaintea nașterii, la câteva săptămâni după momentul concepției, când spiritul aceluia om ocupă trupul mamei. Dacă procesul nașterii s-ar desfășura fără a exista forțe potrivnice, un om ar trebui să aibă karma în funcție de nivelul de dezvoltare al corpului său duh și în conformitate cu impulsurile karmice ale acestuia (conform petelor karmice ale corpului duh). Dacă omul ar păstra nealterată karma cu care s-a încarnat, evenimentele vieții ar trebui să aibă o anumită continuitate și să se desfășoare lin.

Mai mult decât atât: dacă un om ar păstra nealterată karma cu care s-a încarnat, soarta ar trebui să îi ofere bogăție, putere, sănătate, prieteni, relații sociale ori de familie în funcție de nivelul său energetic global. Evenimentele vieții unui om nu sunt întâmplătoare, ci trebuie să fie în concordanță cu bagajul său karmic și cu nivelul de evoluție al corpului duh. Trebuie să existe o rezonanță perfectă între caracteristicile karmei omului și cele ale evenimentelor pe care viața le pune înaintea sa; sau, altcumva exprimat, trebuie să existe o rezonanță perfectă între nivelul energetică-informațional global al omului și ceea ce i se întâmplă. Omul singur atrage soarta, în consonanță cu ceea ce este. Totuși, acest proces nu se produce datorită faptului că forța

potrivnică reprezentată de Jokeri încearcă, prin orice mijloace, să împiedice procesul natural al desfășurării destinului individual. Din acest punct de vedere, se poate spune că omul este un circuit oscilant deschis care atrage din mediu, după principiul diapazonului, evenimentele, Jokerii și Jocurile cu care este în rezonanță. În funcție de nivelul său energetic rezultat din suma actelor sale, omul este atras în Jocurile morții cu care este compatibil.

Un om poate fi asemănat cu un magnet care atrage tot ce este asemănător ca vibrație energetică. Fiecare acțiune eronată a unui om deschide posibilitatea intervenției unui Joker compatibil. Rezultatul imediat al unui Joc început de Jokeri este coborârea omului de pe nivelul energetic al karmei cu care s-a întrupat pe un nivel inferior. În acest caz, omul nu mai poate primi ceea ce avea capacitatea de a primi. Prin coborârea nivelului energetic, omul pierde ceea ce avea înainte și, în loc de a se dezvolta spiritual sau de a se propăși material, cade în situații defavorabile. În acest ultim caz, schimbarea aduce nefericire și evenimente neplăcute.

Fiecare dintre noi, oamenii, am avut, de multe ori, de-a lungul vieții, senzația difuză că un eveniment la care am participat și la care am luat o anumită decizie ne-a schimbat existența într-un mod radical. De fapt, decizia luată a condus la o nouă situație existențială - la un nou nivel energetic general - diferită de cel anterior. Noul nivel energetic general a atras, din acel moment, evenimente de viață corespunzătoare.

Exemplificarea modului în care acționează Jokerii în cadrul Jocurilor morții va începe, firește, prin analiza nașterii unui om. Astfel, la nașterea unui om în lumea materială, în funcție de nivelul corpului duh al acestuia (căci cu cât este mai elevat un corp duh ce se întrupează, cu atât acțiunile Jokerilor sunt mai brutale), Jokerii caută să împiedice

desfășurarea firească a evenimentelor, așa cum au fost programate inițial de Domnii karmei. Profitând de tendințele karmice ale persoanelor din anturaj, Jokerii acționează indirect prin “scenarii” existențiale asupra noului născut, a cărui karma nu indică decât viață lungă și dezvoltare spirituală, precum în exemplul din capitolul anterior. Datorită faptului că Jokerii nu pot acționa în mod direct asupra noului născut, cele mai puternice lovituri sunt aplicate celor din jur: părinților și personalului medical care asistă nașterea: asistente, doctori, moașe etc.

De regulă, se consideră că cei care se nasc cu handicapuri serioase au de plătit o karma foarte grea, dar nu întotdeauna este valabilă o asemenea presupuziție. De fapt, este foarte rară o astfel de presupuziție. Cel mai adesea, copiii care se nasc cu defecte își datorează handicapul unor cauze nonkarmice (care nu provin din karma acumulată în existența anterioară). O bună parte din handicapurile unui copil - cu excepția cazurilor în care karma anterioară cere acest lucru și, oricum, astfel de cazuri sunt rare - sunt efectul direct al unor factori exteriori karmei copilului: tensiuni mari produse în perioada sarcinii la mamă, medicație defectuoasă, efort fizic intens, erori de comportament.

Dar, de departe, cele mai dese handicapuri se datorează contactelor sexuale întreținute de mamă în perioada sarcinii. Excese sexuale ale mamei din perioada prenatală pot genera, la nivelul structurilor aurice ale copilului care sunt pe cale de constituire, o tensiune foarte mare - mai precis, pot genera o explozie de energie. Această tensiune poate “arde” structurile aurice ale copilului exact în acele locuri în care, la nivelul corpului mamei, a avut loc explozia de energie.

De exemplu, o mamă care comite adulter în perioada dintre cununia religioasă și actul sexual ce a generat conceperea copilului periclitizează destinul acestuia într-o

proporție foarte mare. Prin adulter se realizează o disfuncție la nivel de corpuri aurice între mamă și copilul ce este pe cale de a se încarna; copilul nu mai este capabil să-și structureze corpurile aurice pentru a se naște în mod normal. Rezultatul poate fi o naștere prematură ori un handicap fizic. În cazul în care copilul se naște cu un handicap motor, iar structura sa aurică este curată, cauza trebuie căutată în contactele sexuale dese ale mamei din timpul sarcinii, care necesită emisia unei energii sexuale foarte înalte pentru a atinge orgasmul.

Este la fel de evident faptul că, până în acest punct, nu a fost vorba despre vreo intervenție a Fiilor întunericului. Aceasta nu înseamnă că această intervenție nu s-a produs, ci doar că nu a fost vizibilă. Deocamdată, trebuie reținut faptul că cea mai răspândită modalitate prin care se poate perturba structura aurică a unui nou născut, cu efecte importante asupra karmei viitoare, este activitatea sexuală a mamei din timpul sarcinii și, mai ales, adulterul.

Dacă cineva ar urmări, pas cu pas, evenimentele care se desfășoară în perioada dintre procreație și nașterea copilului ar putea remarca un eveniment aparent banal: femeia care urmează să devină mamă cunoaște întâmplător un bărbat, altul decât soțul, și nu rezistă “tentației”. A doua zi, probabil femeia a și uitat evenimentul - a fost doar o “aventură trecătoare” -, dar, din păcate, dacă oamenii uită atât de repede, sunt alții care nu uită. Iar aceștia nu doresc deloc binele omului și nici nu se arată iertători. De fapt, nici nu cunosc și nu au în vocabular cuvântul iertare.

Să spunem, deocamdată, că nu întâmplător bărbatul care a declanșat “tentația” trecea prin acel loc pentru a fi observat de femeia în cauză, căci totul este efectul unei acțiuni premeditate - unei “lucrături ca la carte” - a unui Joker. Uimitor este faptul că o astfel de acțiune este facilitată de soț, care le rândul său, printr-o dialectică foarte subtilă a

evenimentelor, cade în aceeași capcană: soțul cunoaște și el o altă femeie și nu rezistă “tentației”. De fapt, bărbatul este cel care greșește primul, deschizând calea spre pierzanie. Dacă bărbatul ar păstra “patul curat”, soția sa nu ar avea astfel de probleme.

Evident, nașterile ratate nu pot fi imputate doar soților. Ele pot fi imputate, în egală măsură, medicilor care vin la serviciu obosiți, plictisiți sau chiar după o noapte de beție, asistentelor neatente care participă la naștere sau moașelor neglijente. Cauzele unor evenimente nedorite sau dramatice trebuie căutate astfel în cu totul alt loc decât sunt ele căutate de obicei, astfel că trebuie analizat ce a făcut personalul medical în prețuia în care a asistat nașterea.

Persoana din vina căreia un copil nu se naște într-un mod corespunzător sau moare imediat după naștere - care poate fi, de exemplu, unul dintre soți, una dintre moașe, asistentele sau medicii - rămâne în “ceață” câteva zile: o zi sau două. Mai mult decât atât, corpul astral al persoanei respective se contopește oarecum cu structura aurică a fătului, ambele fiind acoperite cu un abur energetic care creează omului respectiv impresia că se află în “ceață”. Structura aurică rezultată are aceeași culoare, sunet și miros ca a ființei întunecate care a pus la cale “lucrătura”. Între făt și persoana prin care s-a realizat “lucrătura” se produc schimburi energetice ample, de tipul cordoanelor de lumină, care persistă câteva zile.

Un alt moment important din viața oamenilor în care se produc acțiuni brutale ale Jokerilor este stabilirea unor relații de cuplu durabile și căsătoria. În cazul unor căsătorii ratate, cel mai important aspect care trebuie luat în seamă este tot adulterul. De altfel, ființele din lumea eterică și, în special, Îngerii Veghetori, pun un accent deosebit pe păstrarea “patului curat”. Deși, pentru mulți dintre oameni adulterul a

devenit un fapt aproape cotidian, pentru Îngerii Veghetori el este primul pas al decăderii. Adulterul - chiar și cel realizat din curiozitate -, este evenimentul cel mai răspândit prin care se produce modificarea nefastă a destinului celor implicați.

Căsătoria adevărată este cea care are la bază cununia religioasă - “Taina Sfântă a Căsătoriei”. Căsătoria este un act sacru, familia este sacră, iar actul sexual, la rândul său, trebuie să se înscrie pe aceleași coordonate ale sacralității - acestea sunt Poruncile lui Dumnezeu, pe care este bazată Ordinea cosmosului sau Firea Lucrurilor. Orice căsătorie și, implicit, bunăstarea cuplului este întreruptă în momentul primului adulter al oricărui dintre cei doi soți, fără a mai putea fi reparată. Adulterul - dincolo de aspectele psihologice evidente -, care implică, în primul rând, emiterea unor energii de intenție *pharismah* întunecate de către cei implicați - are la bază o “lucrătură” bazată pe un scenariu existențial pus la cale de un Joker, iar persoana care a săvârșit adulterul rămâne în “ceață” câteva zile.

Între bărbatul și femeia care s-au împreunat prin adulter se formează cordoane de energie întunecate cu un luciu rece, nefiresc; la ambii parteneri cordoanele de energie unesc părțile trupului care au interacționat în timpul actului sexual.

SCENARIUL UNUI JOC AL MORȚII

☞ Ispitirea ☜

Pentru înțelegerea mecanismului de punere în aplicare a unui Joc al morții și a schemei de principiu a activității unui Joker, vor fi analizate două cazuri: furia și adulterul.

Atunci când omul are un puseu de furie este ca și cum ar forma pe telefonul său mobil numărul Jokerului responsabil cu acest tip de caracteristică și l-ar invita la el. Fericit că a fost chemat, Jokerul se prezintă alături de omul respectiv, mândru și orbit de puterea propriei sale ființe întunecate, cu un zâmbet larg și cu ochii negri, lipsiți de iris, strălucind de satisfacție, de parcă ar spune: “Ia să vedem ce avem noi aici.... Ce face mititelul de om: are un puseu de furie ? Daaaaa !!! Să vedem ce putem face pentru el....!!!”

Și, într-adevăr, Jokerul face tot ce-i stă în putință pentru a-i exacerba omului - “mititelului” - sentimentele și caracteristicile negative. Omul, “mititelul”, are doar un scurt puseu de furie - poate îndreptățit din punct de vedere omenesc -, fiind provocat, să spunem, de un alt om care i-a luat ceea ce-i aparținea.

De fapt, totul se petrece atât de repede, încât omul nici măcar nu a conștientizat cu adevărat sentimentul de furie că Jokerul este alături de el. Evident, Jokerul se manifestă la nivelul lumii eterice, invizibil percepției obișnuite.

Instantaneu, între aura omului în cauză și coronița Jokerului se formează fulgere multicolore; aceste fulgere au caracteristicile energetico-informaționale ale sentimentului respectiv - în cazul nostru, furia. Prin aportul energetico-informațional emis de Joker, corpul emoțional și corpul astral al omului dobândesc o culoare, un sunet și un miros aflate în rezonanță cu cea a sentimentului negativ. Noi spunem că omul se umple de furie, mânie sau de ură. Simultan, corpurile astral și emoțional ale omului respectiv sunt învăluite în radiația energetică emisă de Joker; ele cresc subit în mărime, ca și cum s-ar umfla.

Când un om cedează impulsurilor primare ale furiei, Jokerii pot face un lucru uimitor: aruncă omul într-o “ceață” extrem de deasă, iar omul se pierde complet. În acel moment, omul este ca și paralizat, iar Jokerul se manifestă direct prin intermediul său, prin posedare, mergând până la crimă. Evident, nu Jokerul este cel ce i-a determinat omului puseul de furie, ci omul l-a provocat singur, prin liberul arbitru și, implicit, prin emiterea unei energii *pharismah*.

Mai întâi acționează omul și abia apoi apare Jokerul. Apoi se naște un cerc vicios și păgubitor, în care Jokerul dobândește o anumită stăpânire asupra omului. Totuși, Jokerul nu are ce face cu mânia unui singur om, astfel că efortul său cel mai mare este îndreptat spre aducerea în același loc a două persoane care manifestă acest sentiment.

Aici se impune un nou exemplu: când doi oameni stau, față în față, plini de furie și de ură unul la adresa celuilalt, pot să fie convinși că au, fiecare, în spate/alături câte o ființă întunecată, periculoasă și nocivă, care, prin influx energetico-informațional, încearcă să-i distrugă pe amândoi. Prin influxurile induse de Jokeri, ura celor doi oameni poate crește la paroxism, astfel încât nu se mai știe - și nici nu mai are importanță - de la ce a început. Totul pare a se întuneca în jur,

iar cei doi oameni se pregătesc de înfruntare fizică: semen contra semen, forță contra forță. În cazul unei înfruntări ce are la bază furia, cei doi oameni văd în fața ochilor negru sau roșu, după specificul fiecăruia; nu mai aud nimic și nu bagă de seamă la ceea ce se petrece atât în exteriorul lor - acei oameni care încearcă să-i tempereze - cât și în interiorul lor: acele voci interioare, care sunt ale Îngerilor Vegehitori, Păzitori sau Ocrotitori, care vor să-i oprească de la acte necugetate.

Ca particularitate esențială, când printr-un om se manifestă în mod direct un Joker, adversarul său simte o groază imensă, care nu poate fi resimțită în fața vreunei ființe umane, oricât de puternică ar fi aceasta. Aflat în fața unui semen de-al său posedat de un Joker, unui om obișnuit îi îngheață corpul emoțional, precum îngheață apa la temperaturi scăzute (acesta este de fapt motivul pentru care oamenii cât de cât curați la suflet resimt o spaimă ce le îngheață sufletul în compania unor persoane agresive; aici nu este vorba despre "lașitate" în sensul clasic ce se acordă acestui cuvânt, ci despre un fenomen auric absolut firesc - la fel de firesc ca și cel al înghețării apei la temperaturi scăzute). În culmea paroxismului, aprinse de mânie, cele două forțe umane se înfruntă fizic spre satisfacția - am putea spune spre fericirea, dar aceste ființe nu cunosc un astfel de sentiment - Jokerilor. Să spunem că unul dintre oameni, mai puternic sau mai antrenat, îl lovește pe celălalt cu pumnul în bărbie, îl face knock-out cu un upercut năucitor, iar acesta se lovește la cap și moare. Jokerii sunt satisfăcuți, iar Îngerii Veghetori se retrag neputincioși, în ciuda eforturilor disperate pe care le-au făcut.

În condițiile în care unul dintre oameni este ucis, destinele ambilor participanți sunt frânte, iar explicațiile curente care se dau unui astfel de eveniment nefericit - de

exemplu, “karma”, “puterea unui blestem”, “ceasul rău” -, nu au nici un fel de temeii. Din punct de vedere auric se poate remarca faptul că nu exista nici un fel de blestem. De asemenea, fatalitatea oarbă - sau karma - este doar un pretext facil, întrucât nu exista nici un fel de semn care să-i indice prezența. Karma - legea cauzalității universale - presupune existența unor fapte anterioare de aceeași natură; de exemplu, cel care a ucis cândva va fi ucis în prezenta existență, în același mod.

Totuși, în acest caz, din punctul de vedere al analizei auriu nu există nici un fel de dovadă că poate fi vorba despre o predestinare a unui astfel de eveniment dramatic. În primul rând, între cele două ființe umane care s-au înfruntat nu exista nici un fel de conexiune aurică între corpurile duh - cordon de lumină, de sunet sau de miros -, care să indice faptul că s-au întâlnit în existențele anterioare. În al doilea rând, petele karmice de la nivelul corpului sufletului nu indicau posibilitatea morții violente la vreunul dintre participanți. În fine, în al treilea rând, atunci când se decide o plată karmică pentru o faptă dintr-o existență anterioară - de exemplu, atunci când un om trebuie să fie ucis în urma unei înfruntări sau chiar în cazul unui accident de automobil, cutremur, inundație, calamitate naturală - trebuie să apară, cu cel puțin șase zile înainte, pecetea morții.

Mai mult decât atât, în cazul analizat nu exista o rezonanță energetică între sămânța sufletului și corpul sufletului la cel ucis, iar analiza karmei înscrisă la nivelul petelor karmice indică, fără nici un fel de îndoială, că avea multe lucruri de realizat și o cantitate apreciabilă de karma - de tendințe karmice - de “ars” în prezenta existență. Doar Jocurile morții provocate de Jokeri au făcut în așa fel încât să se producă această catastrofă, iar programarea inițială a Domnilor Karmei să fie dată peste cap.

În locul evoluției spirituale sau a “arderii” unei părți a karmei, traiectoria destinului celor doi oameni a suferit o deviație, care nu a rezultat din karma anterioară. Unul dintre ei a murit, fiind ucis, poate, într-un moment prielnic al existenței sale - acasă îl aștepta iubita, copilul sau părinții. Celălalt, care ar fi putut deveni un bun avocat, un bun medic sau un bun profesor, va rămâne mult timp în spatele grațiilor, chinându-se ani de-a rândul, precum Raskolnikov, eroul lui Dostoievski din cartea “Crimă și pedeapsă”, să înțeleagă ce s-a întâmplat în acel moment fatidic, ce anume a generat acea crimă odioasă de care se face responsabil atât în fața instanțelor omenești, cât și în fața instanțelor divine, cărora va trebui să le răspundă după moarte pentru încălcarea poruncii sacre: să nu ucizi.

Desigur, sunt cazuri și cazuri, iar acest exemplu nu are menirea de a scoate din culpă pe cineva - căci acest act ar fi la fel de “luciferic” -, ci doar de a indica o direcție de cercetare și de analiză a karmei. De fapt, trebuie reamintit în mod foarte clar că, în exemplul de mai sus, cei doi oameni au acționat prin exercitarea liberului arbitru.

❧ Poarta Inimii ❧

Al doilea exemplu prin intermediul căruia poate fi elucidat mecanismul de punere în aplicare a unui Joc al morții și a schemei de principiu a activității unui Joker, este cel al adulterului.

După cum se poate remarca, de-a lungul cărții a fost pus un accent deosebit asupra aspectelor sexuale pentru simplul motiv că ele constituie nivelul primar, fundamental, pe care se construiește eșafodajul multor Jocuri ale morții.

De fapt, marea majoritate a Jocurilor morții pornesc de la aspectele sexuale. Astfel, dincolo de ipocrizia și minciuna

cu care, de multe ori, este învăluit subiectul, trebuie remarcat cu luciditate faptul că, din moment ce aspectele sexuale reprezintă temelia pe care este clădit tot restul, este de la sine înțeles că trebuie să li se acorde locul și rolul pe care le merită în ecuația vieții. Actul sexual este un act sacru - iar acest aspect este foarte clar stipulat în Legile cosmosului. Dacă sexualitatea reprezintă temelia existenței omului în lumea materială, adulterul reprezintă baza de pornire a tuturor Jocurilor morții și a tuturor nefericirilor omenești.

Subiectul principal al exemplului ce are menirea de a evidenția consecințele unui adulter este un bărbat. Să ne imaginăm așadar că avem în fața ochilor minții un bărbat oarecare, de condiție medie: nici frumos, dar nici urât, căsătorit de câțiva ani, răstimp în care nu și-a înșelat soția. Să ne imaginăm că respectivul bărbat are un copil în vârstă de cinci ani, că are o slujbă cât de cât sigură, care-i asigură un trai relativ decent. Bărbatul în cauză nu are defecte foarte mari, este om de casă, își iubește soția și are grijă de ea. La rândul ei, soția își iubește soțul și nu l-a înșelat de-a lungul căsătoriei. Totuși, la fel ca în orice altă căsnicie din ziua de astăzi, nu totul este perfect, astfel că soția se simte uneori neglijată, căci soțul muncește mult și vine seara obosit de la locul de muncă. În sinea ei, soția acceptă faptul că orice confort trebuie să aibă un preț, astfel că este preocupată mai mult de treburile cotidiene și de menaj, decât de a-și arunca ochii în “ograda” vecinilor.

Pe fundalul tendințelor karmice subconștiente ale bărbatului în cauză, tendințe datorate în mare parte “binefacerilor” societății de consum din ziua de astăzi și prezentării pe toate canalele media a fel de fel de vampe cu titulatura de “vedete” sau “dive”, mai mult sau mai puțin apetisante, mai mult sau mai puțin îmbrăcate, dar care în fond nu sunt decât niște târfe ordinare virusate până în măduva

oaselor (majoritatea posedate aproape total de Jokeri-demoni de orientare sexuală), Jokerul din exemplul nostru începe un Joc al morții, prin ceea ce s-ar putea numi - și, de fapt, așa se numește - o “bătaie la poartă” (este vorba despre “poarta inimii”). “Bătaia la poartă” este consecința unei “cercetări a inimii”, în urma căreia omul în cauză emite o energie de intenție *pharismah* negativă.

“Bătaia la poartă” este semnalul că Jokerul vrea pierzania bărbatului și, în același timp, constituie prima mutare într-un Joc al morții. În cazul de față, “bătaia la poartă” a Jokerului reprezintă preludiul unui adulter, preludiu materializat prin prezentarea “obiectului” dorinței.

Să ne imaginăm acum că, într-o călduroasă după-amiază de vară, bărbatul respectiv observă pe stradă o femeie care are o zestre de sex-appeal destul de modestă; datorită faptului că este vară, iar costumația femeii se reduce la o rochie sumară, în bărbat se aprinde ceva ce ar semăna cu comportamentul ancestral al vânătorului din timpurile de odinioară. Auric, totul se rezumă la o străfulgerare rapidă la nivelul corpului emoțional și astral și la o strălucire intensă, dar de scurtă durată, a câmpului eteric ce învăluie aparatul sexual.

Mintea bărbatului este străfulgerată de un gând care, tradus într-un limbaj decent, ar suna astfel: “ce experiență interesantă ar fi o noapte alături de femeia aceasta”. Prudent, bărbatul se uită în stânga, se uită în dreapta, dar își continuă drumul, fără să încerce ceva în acest sens.

Comportarea bărbatului este, pentru Joker, un răspuns: nici nu, nici da, întrucât bărbatul respectiv este, desigur, doar “căldicel” (cei “reci” sunt capabili să se înfrâneze, cei “fierbinți” se înfrânează cu greu, iar cei “căldicei” sunt nehotărâți, oscilând mereu între cei doi poli). Comportamentul bărbatului este totuși un răspuns pentru

Joker. După câteva zile, într-o altă împrejurare, în anturajul în care se învâрте acest bărbat apare, ca din senin, o altă femeie. De această dată, scopul venirii ei în acel anturaj este precis. De condiție modestă, dar cu o doză apreciabilă de frustrare, rezultată în urma unei căsătorii nereușite, o astfel de femeie este un pericol public. Dispusă să privească în tavan în compania oricui are dispoziția de a-i asculta păsul, dar cu dorința inconștientă de a le distruge și altora mariajul, femeia își întinde tentaculele energetice prin prezentarea propriei oferte: un sex-appeal debordant.

Deja “aprius” de evenimentul petrecut cu doar trei zile în urmă, pe care nici măcar nu și-l amintește, bărbatul este încă nehotărât (poate că unii cititori se întrebă de ce se trage atât de mult de situație, care în fond se poate rezolva foarte rapid; răspunsul este că, la urma urmei, este doar un exemplu derulat cu încetinitorul). Jokerul nu se neliniștește doar dintr-un motiv atât de banal, ci așteaptă răbdător.

În tot acest timp, Îngerii Veghetori, Îngerii Păzitori și Îngerul Ocrotitor lucrează febril. Când bărbatul se apropie de noua cunoștință feminină, cu scopul vădit de a lega un dialog, sună telefonul celular. Este chiar soția, care-i amintește să nu uite să facă cumpărăturile. În acel moment, “întâmplător”, peste imaginea vizuală a femeii din fața sa, a formelor suplă și apetisante, bărbatului i se suprapune imaginea vizuală a soției. Câteva fracțiuni de secundă, bărbatul poate avea un moment de “visare”, în care corpul conștiinței se mută la marginea corpului astral - ceea ce aduce în conștiința bărbatului imagini de la cununie sau din momentele intime ale conviețuirii cu soția.

Bărbatul își poate aminti, printr-un flash de memorie, cum a fost îngrijit, bolnav fiind, de soție, cum își plimba copilul de mână sau cum îl învăța să meargă. Totuși, bărbatul se decide să continue avansurile, dar în momentul în care își

scoate cartea de vizită pentru a o înmâna femeii din fața lui, îi pică “întâmplător” poza soției și a copilului din portmoneu. Un moment desigur delicat pentru bărbatul în cauză, dar câtor bărbați nu li s-a întâmplat ceva de acest gen de-a lungul existenței ? Ghinion, spun unii, dar poate că evenimentul cu pricina a avut alt rol. Mai mult decât atât, în chiar această perioadă de timp, acasă, soția are un presentiment ciudat și devine neliniștită.

Toate aceste evenimente, care se petrec la nivel fizic, reflectă ceea ce se petrece dincolo de spațiu, dincolo de timp și dincolo de oameni - la un nivel subtil. Totul reprezintă o punere în scenă, printr-un scenariu existențial de tipul unui Joc al morții, de un regizor nevăzut: Jokerul. Chiar și femeia s-a prezentat la “datorie” în fața bărbatului, fiind abil manipulată de Joker; de altfel, femeile de acest gen sunt cel mai adesea sub stăpânirea unui Joker, care le trimite ca pe niște muște fără cap acolo unde se impune prezența lor: în locurile unde se strică căsniciile.

Evident, Jokerul nu avea de ce să intervină dacă bărbatul nu prezenta “simptomele” - tendințele karmice - ce predispun la adulter. Nu Jokerul a declanșat acțiunea, ci bărbatului căruia i s-au aprins ochii (și nu doar ochii) după ceea ce nu-i aparține. Jokerul a fost doar “sunat” pe firul scurt de bărbatul în cauză și s-a înființat la datorie, punând totul în scenă. Un Joker nu acționează decât după ce omul însuși, prin liberul său arbitru, decide.

În mod firesc, ființele îngerești care protejează bărbatul se manifestă, la rândul lor, prin atenționări subtile. Totuși, niciunul dintre avertismentele Îngerilor Veghetori - apelul soției prin telefon, căderea pozei din portmoneu etc. - nu are efectul scontat întrucât, chiar în acel moment, Jokerul scoate asul din mânecă - ceea ce constituie următoarea etapă a Jocului: îmbrăcată într-o rochie scurtă și vaporosă de vară,

femeia respectivă se apleacă, face o mișcare bruscă sau face un semn cu degetul într-un anumit mod, arătându-și disponibilitatea.

Următoarea etapă a Jocului morții inițiat de Joker - sau următoarea mutare pe tabla de șah a Jocului - reprezintă, practic, “prinderea” bărbatului: pe fondul imaginii pe care o are în față, o femeie care se apleacă, arătându-și disponibilitatea, bărbatul își amintește de toate eșecurile sale, de toate momentele în care, până la căsătorie sau chiar după, a fost respins de o femeie. Paralel, are presentimentul unor experiențe sexuale incitante.

Urmează, firește, alegerea finală: bărbatul trebuie să decidă. De regulă, pentru bărbat există un timp de meditat asupra subiectului. În acest timp, Îngerii Veghetori trimit o mulțime de semne: pasaje citite într-un ziar pe care bărbatul își aruncă ochii din întâmplare, sfaturi primite de la alții, discuții auzite pe stradă despre boli venerice sau despre familii care se destramă etc. Dar în momentul în care alegerea a fost făcută, bărbatul nu mai este deranjat de nimeni: nu mai primește avertismente din partea Îngerilor Veghetori. Doar cei cu un corp duh mai elevat au de întâmpinat anumite dificultăți. Aceștia au senzația că ceva nu merge; apare mereu ceva care împiedică realizarea a ceea ce și-au propus. Când să meargă la întâlnire, bărbatul pierde tramvaiul, face pană de cauciuc la automobil, este chemat de urgență la serviciu, trimis într-o misiune ori într-o delegație sau, într-un caz extrem, se îmbolnăvește copilul sau soția.

Trecând și peste aceste impedimente, cu un buchet de flori și o sticlă de vin în mână, bărbatul se prezintă totuși la ușa femeii. Firește, este așteptat în pragul ușii, iar parfumul ce se insinuează în aer, precum și ținuta lejeră a femeii - preludiul unei ... aventuri - au darul de a-i risipi ultimele ezitări și de a amorți presentimentele.

În acest răstimp scurt se consumă următoarea etapă a Jocului. Pentru evitarea căderii în plasa întinsă de Joker, Îngerii Veghetori ai bărbatului se roagă - ei înșiși - către Dumnezeu. Acest eveniment se numește în limbajul Îngerilor Veghetori “întâia rugăciune pentru suflet”.

Datorită rugăciunii Îngerilor Veghetori, - aceasta se produce numai în cazul în care bărbatul are un corp duh mai elevat - între aura bărbatului și aura acestora se formează o diferență de potențial. La bărbații cu un corp duh mai elevat se formează, de altfel, și o diferență de potențial între nivelul energetic propriu și nivelul energetic al Jocului.

În momentul rugăciunii Îngerilor Veghetori se produce o perturbare serioasă a auri bărbatului, care se manifestă, cel mai adesea, printr-o senzație de greață sau chiar de vomă - care pot fi atribuite unei eventuale și banale indigestii. În consecință, bărbatului “i se taie”, adică îi dispare erecția în perioada respectivă. Pe deasupra, imaginea formată foarte subtil de Joker începe să se strice: bărbatul își dă seama că femeia din fața sa nu este atât de de apetisantă precum părea la început. Bărbatul începe să-i descopere femeii diferite defecte: nasul prea mare, gura ușor strâmbă, picioarele prea groase, sânii plați, celulita evidentă etc. În sinea sa, bărbatul se întreabă cum de nu observase toate acestea mai devreme.

De multe ori însă nici rugăciunile Îngerilor Veghetori, nici efortul celorlalte ființe îngerești, nu pot întoarce bărbatul de la scopul propus, iar în noua etapă a Jocului are loc împreunarea sexuală - adulterul.

Imediat după finalizarea adulterului, pentru bărbatul în cauză se deschid noi uși, porți și ferestre, dincolo de care se află o lume pe care nici nu o bănuia: o lume care, aparent, oferă promisiunea unor plăceri îndelungate; o lume care, la o privire atentă, ascunde totuși o amenințare surdă. În cazul în care, intrând total în ceață, nu se îndrăgostește cu adevărat de

femeia respectivă - ceea ce este periculos și este echivalent cu aruncarea mărgăritarelor cui nu trebuie -, bărbatul își formează un nivel energetic nefast. Acest nou nivel energetic nu mai corespunde cu statutul de soț.

Acum trebuie să deschisă o scurtă paranteză pentru a remarca faptul, destul de evident, că fiecare individualitate umană este un actor care îndeplinește o funcție în ansamblul cosmosului. Cum funcția creează organul, omul - ca organ al ansamblului cosmic - îndeplinește o anumită funcție. Astfel, prin căsătorie, un bărbat îndeplinește funcția de soț, apoi de tată; o femeie îndeplinește funcția de soție, apoi de mamă și așa mai departe. Fiecare ipostază a unui om în lumea materială înseamnă asumarea conștientă și voluntară a unui rol și ocuparea unei anumite funcții.

Până în acel moment, bărbatul din acest caz era înscris, chiar cu limitele inerente, în Firea Lucrurilor, în Ordinea cosmic-spirituală a lumii oamenilor. Bărbatul a fost un soț model, un bun angajat sau un bun patron, un bun prieten sau un părinte ireproșabil. Bărbatul a fost, așadar, situat pe un nivel energetic bine definit. Până în momentul adulterului, datorită nivelului energetic global, totul a funcționat foarte bine: serviciul zilnic îi asigura traiul decent, copilul era sănătos și iubitor, soția se îngrijea de casă și de familie.

Calitatea de soț are propriul său nivel energetic, iar calitatea de persoană care comite un adulter un altul. Pentru exemplificare, să spunem că, înaintea aventurii, în cadrul unei scale imaginare de la 1 la 10, bărbatul-soț era situat pe un nivel energetic situat la +8; după comiterea adulterului, bărbatul a coborât brusc sub 0 (și de acolo spre minus infinit), situându-se în afara Ordinii cosmic-spirituale a lumii oamenilor și a Firii Lucrurilor.

În momentul în care se formează nivelul energetic al adulterului, bărbatului i se închid posibilitățile avute anterior.

În schimb, i se deschid alte posibilități. Nivelul energetic avut anterior, cel de soț (+8), dispare, iar în locul său apare altul. Aparent, în lumea materială nu se întâmplă nimic deosebit o bucată de timp. Familia are încă o anumită stabilitate, locul de muncă nu pune probleme, copilul este sănătos, iar soția pare iubitoare. Totuși, lucrurile capătă destul de repede o altă turnură, căci la bărbatul în cauză se produce scăderea totală a nivelului energetic.

După adulter, bărbatul din exemplul nostru nu mai este în consonanță cu calitatea de soț, nici cu cea de tată, dar nici cu nivelul energetic al funcției sociale deținută anterior. Din această cauză, în jurul bărbatului încep să se petreacă evenimente aflate în concordanță cu noul său nivel energetic, iar aceste evenimente se înscriu, sub atenta supraveghere a Jokerului, într-un nou Joc al morții, cu care bărbatul începe să devină compatibil. Datorită faptului că evenimentele sunt în interconexiune, deși a călcat strâmb doar în domeniul karmic al relațiilor de familie, totul se prăbușește, iar bărbatul respectiv nu se mai simte la locul potrivit: afacerea sau serviciul se năruie, prietenii îl părăsesc deși nu cunosc nimic despre relațiile sale amoroase.

La rândul ei, soția - cu toate că doar bănuiește sau deja s-a împăcat cu ideea -, s-a distanțat apreciabil. Și relația cu Dumnezeu are de suferit, căci bărbatul în cauză nu se mai înscrie în Ordinea cosmică - Firea Lucrurilor. Toate aceste aspecte se reflectă negativ la nivelul petelor karmice de la nivelul corpului sufletului: la nivelul petei karmice a relațiilor de familie, la nivelul petei karmice a relațiilor sociale și la nivelul petei karmice ce indică relațiile cu Dumnezeu.

În primă instanță, salvarea poate veni de la Îngerul Ocrotitor, care are ca spațiu de ocrotit un loc bine determinat - în acest caz, cartierul în care locuiește bărbatul din acest exemplu. Rugat de Îngerii Veghetori personali, Îngerul

Ocrotitor pune în fața bărbatului un cerșetor care-i cere bani, o femeie care îi cere ajutorul, prieteni sau cunoștințe întâmplătoare care cer un sfat. Salvarea pusă în scenă de către Îngerul Ocrotitor este o salvare energetică. În momentul în care oferă bani cerșetorului, bărbatul se reconectează la nivelul energetic de rezonanță avut anterior, rezultat în urma binelui făcut de-a lungul timpului - cumulul faptelor bune -, căci fiecare faptă, vorbă sau gând are propria sa vibrație energetică-informațională.

În momentul în care bărbatul oferă bani sau oferă sprijin cuiva aflat la nevoie, revine automat la caracteristicile - culoarea, sunetul și mirosul - inițiale. Dar, ca regulă obligatorie a Jocului morții, nu mult după aceea, se repetă ispita: bărbatul se întâlnește “întâmplător” cu aceeași femeie sau cu o femeie de același gen. Întotdeauna, ispita se repetă când omul a fost salvat prin activitatea Îngerilor Veghetori sau Ocrotitori. Dacă bărbatul se lasă antrenat într-o nouă aventură, lucrurile iau o întorsătură mai periculoasă decât în primul caz. De data aceasta, ispita este mult mai puternică și poate duce la perversiuni sexuale, iar din acel moment bărbatul se prăbușește total ca nivel energetic general. Jokerul obține astfel un cumul de energie preluată din faptele greșite ale bărbatului. Astfel, bărbatul intră într-un nou Joc al morții.

Se schimbă atât Jocul morții, cât și Jokerul. Noul Joker va fi mult mai puternic decât primul, iar Jocurile morții în care va fi târât bărbatul din acest exemplu vor fi din ce în ce mai degradante. Bărbatul va cunoaște din ce în ce mai multe femei, iar totul în jurul lui, pe nesimțite, începe să se schimbe. Primul semn că ceva s-a schimbat în mod radical constă în faptul, destul de surprinzător pentru bărbatul în cauză, că alte femei din preajmă, ca la un semnal, îi pică în brațe - una câte una. Chiar și cele la care nu se aștepta și îi păreau intangibile îi pică în brațe.

Foarte grav este faptul că bărbatul, care a coborât ca nivel energetic, devine un focar de infecție și își “virusează” auric soția, cu care continuă, ca un soț “bun” ce este, să întrețină raporturi sexuale - așa, din când în când. Fiind virusată energetic de propriul bărbat (prin intermediul cordoanelor aurice deja formate la căsătorie), soția cade în același Joc al morții în care se află și bărbatul, scăzând la rândul ei în ceea ce privește nivelul energetic personal.

Bărbații care comit adulter își virusează întotdeauna soțiile. Fiind, la rândul lor, virusate, soțiile recurg și ele, cel mai adesea din răzbunare (așa cred ele, dar impulsul energetic a fost dat de bărbat prin intermediul cordoanelor aurice formate la căsătorie), la adulter.

Treptat, din Joc în Joc, sub atenta manipulare a Jokerului, ambii soți coboară ca nivel energetic, iar ceea ce cu numai câteva luni în urmă părea a fi un mariaj fericit, generator al unei situații sociale și financiare stabile, începe să se spulbere. Pentru soți, încep neînțelegerile cu părinții sau cu prietenii. Evenimentele se precipită: locul stabil de muncă pare a nu se potrivi cu noile conjuncturi și dorințe, copilul pare a fi din ce în ce mai bolnav sau mai nefericit, aparent fără nici un fel de motiv. În general, copiii, care sunt nevinovați, sunt influențați, la rândul lor, de Jocurile în care sunt incluși părinții. Copiii sunt influențați auric în mod dramatic de nou formatul nivel energetic scăzut al părinților.

Totodată, copiii sunt influențați în mod negativ datorită distorsiunilor energetice ale cordoanelor de legătură ce-i leagă de părinți.

PREȚUL UNUI JOC AL MORȚII

Factorul de poticnire

Procesul desfășurării unui Joc al morții este extrem de subtil și poate fi cu greu conștientizat de oameni. Așa cum a fost menționat, orice Joc al morții începe cu “cercetarea inimii” și cu “bătaia la poarta inimii”.

În faza inițială, denumită “cercetarea inimii”, omului în cauză îi apare instantaneu un gând, ca și cum s-ar gândi el însuși, dar de fapt i se pune o întrebare: cum s-ar comporta dacă, de exemplu (precum bărbatul din exemplul nostru), o femeie ar veni la el, manifestând disponibilitatea de a întreține relații sexuale oricând, oriunde și oricum. Mai mult decât atât, omului în cauză îi apare cu destulă claritate imaginea unei femei pe care a văzut-o cel puțin o dată în decursul ultimelor trei zile.

Ca răspuns la această punere în scenă extrem de subtilă, în mod automat, inima omului în cauză - prin inimă se manifestă spiritul în mod direct - emite răspunsul: “da, doresc femeia respectivă” sau “nu, nu mă interesează”. În cazul în care este “da”, răspunsul emis automat de spirit prin intermediul unei energii de intenție *pharismah* este receptat ca atare de Jokerul care începe să pună în aplicare dorința omului în cauză, pregătindu-i un Joc al morții prin care să se întâlnească cu femeia respectivă, iar dacă nu se va putea,

atunci măcar cu una asemănătoare. Prin “una asemănătoare” se înțelege substitutul primei femei. Oare câți bărbați au plecat de acasă să se întâlnească cu o femeie anume și, în cele din urmă, pe parcurs, fiind furați de “peisaj”, s-au întâlnit cu alta ? Și, nu de puține ori, au rămas cu aceasta din urmă o perioadă lungă de timp, semn că s-au mulțumit cu un substitut (cele afirmate se referă deopotrivă la bărbați și la femei).

Cât privește cele trei zile menționate, acest interval are următoarea explicație: este nevoie de trei zile pentru ca un om să înmagazineze complet o tensiune musculară și nervoasă. Omul este, din punct de vedere fizic, un organism care se încarcă muscular în termen de trei zile. Această tensiune se cere eliminată. Așadar, la capătul celor trei zile scurse de la ivirea unui eveniment-stimul oarecare (care, în acest caz, este o ispită), se desfășoară “cercetarea inimii” și “bătaia la poarta inimii”, iar acest aspect se repetă fără oprire de-a lungul existenței oricărei ființe umane.

În acel moment subtil de după “bătaia la poartă inimii” se produce intervenția Îngerului Veghetor al omului în cauză, care încearcă să-l protejeze de intrarea într-un Joc păgubitor. În acțiunea sa, Îngerul Veghetor se bazează pe energia benefică acumulată de acesta în ultimile trei zile; această energie provine din faptele bune ale omului: dacă a sprijinit pe cineva financiar sau material, dacă a ajutat prin vorbire un semen, dacă a dat de mâncare animalelor din curtea blocului, dacă s-a rugat la Dumnezeu. De obicei, la mai toți oamenii energia benefică acumulată în răstimpul ultimilor trei zile este prea mică pentru a contracara acțiunile Jokerilor; este nevoie de multe fapte bune pentru a contracara acțiunile unui Joker. Totuși, deși, mică, această energie este suficientă pentru Îngerul Veghetor al omului respectiv, care cere cu acest prilej și ajutorul spiritelor bune ale naturii. Îngerul

Veghetor recurge, în acest caz, la tehnica “îmbrățișării omului”, mai exact a îmbrățișării corpului sufletului omului pe care-l are întru ocrotire. La rândul lor, spiritele naturii țin omul de mâini, de coate (îl ating între umeri și coate), sau participă la îmbrățișare.

Îmbrățișarea Îngerului Veghetor are rolul de a amplifica energia benefică mică obținută de omul în cauză în urma acumulării faptelor bune săvârșite în răstimpul celor trei zile (acesta este și un răspuns dat acelor contemporani care nu pot înțelege ce fac îngerii de-a lungul existenței oamenilor în lumea materială, îngerii pe care îi reprezintă imagistic în mod naiv deasupra vreunui nor pufos). Îmbrățișarea îngerească, care se realizează după o știință înaltă ce presupune și alegerea momentului potrivit, are rolul de a include omul într-un fel de bulă de protecție energetică și de non-timp (este ca și cum omul părăsește timpul lumii materiale pentru a pătrunde în timpul Îngerului - *prezentul continuu*), pentru a nu cădea pradă Jokerului. Dacă însă omul nu are suficientă energie rezultată din cuvintele, gândurile și fapte bune din ultimele trei zile, Jokerul începe Jocul morții.

În acest punct ar putea apărea o nelămurire: de ce Îngerul Veghetor nu transferă omului, pur și simplu, în mod direct, o părticică din puterea sa îngerească, pentru ca acesta să scape dintr-un Joc al morții sau dintr-o situație nefavorabilă. Răspunsul este unul singur: nu are voie. Îngerul Veghetor trebuie să lucreze, cum se spune, cu materialul clientului. Nici un înger nu are permisiunea de a introduce în cosmos o energie suplimentară sau un surplus de lumină. Dacă, de exemplu, un Înger al Luminii ar pătrunde neautorizat în lumea materială sau ar introduce un excedent de lumină, sistemul lumii materiale ar suferi distorsiuni destul de mari. Dacă un Înger al Luminii ar pătrunde neautorizat în lumea materială, aceasta ar suferi o expansiune cuantică.

În răstimpul de câteva secunde în care omul se află în acea bulă de protecție, resimte pe de-o parte o toropeală musculară foarte plăcută, iar de altă parte devine conștient de diferența dintre bine și rău. Simultan, spiritul omului dă semne de trezire, devenind conștient de faptul că o prelungire din sine, trupul material, se află într-o lume extrem de ostilă, din care ar vrea să scape cât se poate de repede; același lucru îl face și corpul duh. Îngerii Veghetori au și misiunea de a bloca trezirea spiritului sau a corpului duh. În cazul în care ar deveni conștiente de lumea în care se află o prelungire a ființei lor, spiritul și corpul duh ar lua imediat decizia de a rupe legăturile cu această lume și de a se reîntoarce, fiecare, în propriul său plan cuantic.

Sentimentul pe care-l au spiritul și corpul duh în acele momente se transferă și conștiinței trupești, care înțelege, ca printr-o revelație, că este singur și neputincios într-o lume în care nu dorește să fie; în urma acestui sentiment, omul se întrebă în acele momente ce caută în lumea asta.

Procesul psihologic ce urmează acestei stări de fapt este extrem de important (de fapt, este esențial): negăsind cu adevărat sprijin în lumea materială ostilă, conștiința trupească a omului îl caută instinctiv pe Dumnezeu. Atunci, tot într-un mod instinctiv, omul îi cere ajutorul lui Dumnezeu. Această cerere de ajutor este însoțită de emiterea unei energii *pharismah* care, de această dată, este luminoasă. Cererea de ajutor instinctivă către Dumnezeu este de fapt originea a ceea ce poartă numele de **credință**.

Cererea de ajutor instinctivă către Dumnezeu este punctul de pornire al **Jocurilor Vieții** - Jocurile care-i ridică pe oameni din mlaștina păcatului spre mântuire (**Jocurile Vieții** sunt opuse **Jocurilor morții** desfășurate de Jokerii întunecați). În acest punct intervine însă unul dintre cei mai importanți factori de poticnire din existența întrupată a unui

om. În mod firesc, omul trebuie să ceară **imediat** ajutorul lui Dumnezeu, dar acest fapt nu se produce datorită mândriei. Într-o fracțiune de secundă după ce a avut sentimentul neputinței absolute și, instinctiv, s-a gândit la Dumnezeu, omul mândru decide că nu este cazul să se roage ori să-i ceară ajutorul lui Dumnezeu, considerând că se poate descurca singur.

După ce a emis energia *pharismah* luminoasă când a cerut sprijinul lui Dumnezeu, omul care vrea să se descurce singur emite o nouă energie *pharismah* și anulează întregul proces. Iar acesta este **marele factor de poticnire**, dincolo de care începe nefericirea omenească. În condițiile în care omul nu dorește să-i ceară ajutorul lui Dumnezeu, Îngerul Veghetor nu mai are ce face, întrucât trebuie să respecte liberul arbitru al omului. De aceea, Îngerul Veghetor încetează îmbrățișarea aurică. Omul a emis deja energia *pharismah* corespunzătoare faptului că vrea să se descurce singur, iar aceasta este imediat preluată de Joker care, începând din acest punct, îi va arăta omului în cauză “cum să se descurce singur”.

Exemplul cu bărbatul infidel este, desigur, doar un caz în care au fost analizate doar etapele inițiale - și întrucâtva preliminară - ale unui Joc al morții. Ceea ce s-a petrecut până la acest punct cu bărbatul din exemplul nostru poate fi încadrat în **prima etapă** a Jocurilor morții.

Ca orice alt exemplu cu caracter general, acest exemplu nu poate fi aplicat decât în sistemul său de referință. Este evident și faptul că, deși inițial, mulți oameni au încercat marea cu degetul, nu au parcurs toate etapele descrise mai sus. Au existat, la un moment dat, blocaje materializate prin evenimente “întâmplătoare”, prin boli sau prin conștientizarea erorilor.

În cazul în care n-au depășit prima etapă a unui Joc al morții, treptat, sub influența Îngerilor Veghetori personali sau

a Îngerilor Ocrotitori, oamenii respectivi s-au redresat energetic într-o măsură mai mare sau mai mică - se spune că s-au "liniștit". Însă, în cazul în care au depășit prima etapă a unui Joc al morții, redresarea este extrem de dificilă.

Fără nici o îndoială, chiar și oamenii care nu au depășit prima etapă a unui Joc au fost păgubiți într-un mod grav. Sub influența Jokerilor, ei au acumulat karma negativă, căci orice săvârșește omul devine automat karma. Din acest punct de vedere, orice Joc al morții este câștigat de Joker. Indiferent care este rezultatul final, Jokerul își atinge țelul: coborârea nivelului energetic al unui om, paralel cu acumularea de karma negativă. Prin urmare, are loc o întârziere considerabilă a omului în efortul său de cucerire a caracteristicilor specifice unui corp duh alb. Într-adevăr, cel puțin până la acest nivel, nu s-au produs moartea dintâi, moartea a doua sau moartea a treia, dar Jokerii sunt foarte răbdători.

Dacă poarta ce i s-a deschis bărbatului din exemplul nostru ține de domeniul sexual - care a început printr-o "banală" relație adulteră, care se constituie a fi **prima etapă** a unui Joc al morții -, acum începe ceea ce am putea denumi "magie sexuală". Magia sexuală - **a doua etapă** a unui Joc al morții -, care se bazează pe o fascinație nesănătoasă exercitată de sexualitate, începe în momentul în care bărbatul recurge la perversiuni. Magia sexuală începe în momentul în care s-a produs un contact sexual oral sau anal, care murdăresc extrem de mult aura. De fapt, sexul oral este batjocorirea cruntă a Chipului Domnesc al ființei umane, căci ființa umană este creat după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu.

Revenind la subiect, se poate spune că, din acest moment, bărbatul din exemplul nostru pare a fi rupt total de ceea ce era înainte, intrând sub influența unor Jokeri din ce în

ce mai decăzuți și mai puternici. Fiecare etapă a unui Joc este supervizată de câte un Joker. Exacerbarea nesănătoasă a sexualității este domeniul de activitate al Jokerilor-demoni - spiritele întunecate ale naturii numite cândva succubi sau incubi - care sunt extrem de periculoase.

Următorul pas al bărbatului care a pășit pe o pășit pe o pantă este pătrunderea în Jocuri din ce în ce mai ample, în care sunt implicate grupuri de oameni. Apar sexul în grup, orgia, prostituția, beția, drogurile. Bărbatul ajunge astfel în Jocuri de grup, cu ramificații foarte largi, care degenerază în furturi, răpiri sau sechestrări de femei.

În Jocurile de grup un loc principal îl ocupă batjocorirea a ceea ce este mai pur: copilele, fetele tinere (“puștoaicel”), mamele (femeile căsătorite), femeile gravide.

❧ Povața iubirii ❧

Jocurile de grup reprezintă **a treia etapă** a Jocurilor morții. Primele două etape se raportează doar la un singur individ. Din prima etapă a unui Joc al morții se poate scăpa relativ ușor, dar din următoarele este mult mai greu.

A patra etapă a Jocurilor morții se realizează în cadrul Jocurilor de grup în care intervine, ca supliment, tortura și crima; a patra etapă se realizează sub influența directă a lui Lucifer și are drept scop batjocorirea totală a omului, Chipul Domnesc.

Ultima etapă a unui Joc al morții, **a cincea**, presupune sacrificii umane și declararea apartenenței pe față, prin sunet, adică prin vorbire, la Prințul întunericului.

Cele afirmate anterior cu privire la bărbați sunt valabile, cu unele variațiuni, și pentru femei. Totuși, trebuie ținut cont de faptul că există o diferență foarte importantă între bărbați și femei. Datorită constituției aurice, bărbații pot

beneficia de unele posibilități de redresare - de exemplu, oferirea de bani unor cerșetori, realizarea unor acte caritabile etc. - în timp ce femeile nu pot beneficia cu aceeași eficiență de ele. Există însă o cale de salvare și pentru femei, dar această cale trece prin bărbați.

La femei, după primul adulter, apare o imposibilitate de redresare energetică. Femeia, orice ar face, nu mai poate reveni la nivelul energetic inițial, de dinaintea Jocului care a provocat adulterul. Primul adulter îl cheamă pe al doilea și așa mai departe, într-o continuă cădere. Femeile, prin însăși constituția lor aurică, pot fi virusate foarte ușor și devin foarte rapid focare de infecție.

Ceea ce este cu adevărat grav este faptul că femeile nu pot cădea decât cu "ajutorul" bărbaților. Din punct de vedere auric, bărbații sunt responsabili într-o foarte mare proporție de decăderea femeilor. De altfel, femeia care l-a ispitit în etapa întâi a Jocului morții pe bărbatul din exemplul nostru face parte din această categorie: a fost odinioară soție, poate chiar și mamă, apoi soțul a părăsit-o pentru alta, după care "s-a răzbunat pe viață" întreținând relații sexuale cu toți bărbații care i-au ieșit în cale. În cele din urmă, a ajuns la un asemenea nivel de decădere încât Jokerul a început să o manipuleze ca pe o frunză bătută de vânt pentru a distruge și alte căsnicii. Uneori, Jokerii-demoni de natură sexuală (de care este greu să se rupă) ajung să se caleze auric pe astfel de femei în timpul contactului sexual, motiv pentru care acestea pot auzi "în gând" șoapte, cuvinte obscene și altele asemenea.

Singurul care, în primă instanță, se roagă pentru femei este Îngerul Veghetor personal al acesteia. Îngerul Veghetor atrage treptat, în planul infraeteric, un fel de norișor energetico-informațional rezultat din caracteristicile energetice ale fiecărui Joc al morții la care a participat femeia. Aceasta se produce până când femeia ajunge la cel

mai jos Joc în care poate fi implicată și dincolo de care nu mai poate merge. În momentul în care femeia se află în punctul cel mai de jos al căderii sale, se manifestă un fulger energetic intens (un scurt-circuit) între bulgărele auric format de către Îngerul Veghetor, ca rezultat al Jocurilor la care a participat femeia, și contrapartea eterică a organului ei sexual. Atunci femeia se îmbolnăvește fizic, continuând să rămână la nivelul energetic al ultimului Joc la care a participat.

Rezultatul fizic al unui astfel de proces este, de regulă, frigiditatea, sterilitatea sau boli ce țin de aparatul sexual (afecțiuni ale uterului, ovarelor, colului uterin etc.). Ulterior, femeia simte greață la orice tentativă de contact sexual. Însănătoșirea aurică și fizică a femeii se realizează apoi, pas cu pas, urmând în sens invers toate etapele Jocurilor morții la care a participat; este ca și cum femeia, fiind încă în viață, trece prin Purgatoriu.

Când femeia ajunge la punctul inițial, de unde s-a implicat în primul Joc - când redobândește caracteristicile energetice de atunci - i se poate întâmpla un “eveniment minunat”: întâlnește un bărbat mai puternic decât ea ca nivel energetic, care o iubește și o compătimizește sincer, capabil să o ridice prin echilibrarea energetică “putere mare-putere mică”. Abia în acel moment, femeia se simte interior eliberată, iar de atunci nu mai cade sub influența Jokerilor.

Prima modalitate de redresare a unui om care a picat într-un Joc al morții, bărbat sau femeie, care are însă un efect pe termen scurt, este compasiunea acordată celor din jur: ființe umane - cerșetori, copii ai străzii, drogați, persoane aflate în dificultate -, animale, mediu natural.

Animalele sunt canale foarte bune pentru eliberarea noxelor aurice. Oamenii transferă noxele aurice animalelor din jur. Într-un fel, acesta este motivul pentru care, astăzi,

foarte mulți oameni au animale în casă - câini sau pisici. În afara faptului că, prin structura lor aurică, pot deveni "elemente de împământare" foarte bune prin care se pot scurge noxele aurice, animalele de casă pot deveni și obiect al compasiunii oamenilor.

A doua modalitate - de fapt, singura modalitate eficientă - de redresare energetică în urma unui Joc al morții este cererea de ajutor directă, prin voce (cu voce tare, nu în gând), către Iisus Hristos. Cererea de iertare și, implicit, de acordare a ajutorului, adresate prin voce, direct lui Iisus Hristos, este cea mai eficientă modalitate de redresare pentru un om - bărbat ori femeie. Rostirea numelui lui Iisus Hristos provoacă manifestarea corpului haric al plaselor mesianice și intrarea în rezonanță cu Ființa Sa, care se manifestă în *prezentul continuu*. Influența lui Iisus Hristos spulberă orice Joc al morții în curs de desfășurare. De asemenea, influența lui Iisus Hristos provoacă omului în cauză conștientizarea erorilor. Femeile este bine să se roage Maicii Domnului.

De fapt, înainte de intrarea într-un Joc al morții, oamenii cu un corp duh elevat sunt avertizați prin două modalități distincte: o atenționare directă din partea lui Iisus Hristos - mai ales în cazul persoanelor care au obiceiul de a se ruga sau de a repeta des Numele Său - și o atenționare din partea Îngerilor Veghetori. Avertismentele Îngerilor Veghetori par extrem de dure, aproape cutremurătoare. În fond, ele nu sunt dure, ci așa le percepe omul în cauză. Reacția Îngerilor Veghetori poate fi comparată cu cea a unui antrenor de box, care a muncit foarte mult cu elevul său și are surpriza neplăcută să constate că, în noaptea dinaintea finalei, acesta a consumat alcool din belșug și a petrecut o noapte în compania unei prostituate.

Avertismentul direct din partea lui Iisus Hristos se realizează însă prin intermediul corpului haric al plaselor

mesianice. Avertismentul din partea lui Iisus Hristos este foarte blând, lipsit de orice reproș; este ceea ce poartă numele de **Povața Iubirii** - pe care omul o percepe fără cea mai mică teamă. După ce primește Povața iubirii, orice om are tendința de a face imediat baie sau de a sta cât mai mult timp sub duș.

De fiecare dată când un om cere ajutorul lui Iisus Hristos, Jocul pus în scenă de un Joker se spulberă, dar ispita se repetă la un interval de cel mult trei zile. Omul în cauză trebuie să nu cadă în aceeași eroare, întrucât ecuația vieții se complică, iar efectele karmice devin și mai ample.

În momentul în care omul cade de pe nivelul energetic propriu datorită unui Joc, trebuie să plătească un **preț**. Acest preț se plătește Jokerului. Mai există, desigur, prețul plătit după moarte, dar pentru simplificare vom face, deocamdată, abstracție de el. În cazul analizat anterior, bărbatul care s-a aventurat într-o relație de adulter achită prețul; acesta constă în izolarea de familie - de soție și copil - de prieteni și de anturaj, adică de cei care-i asigurau iubirea de care avea nevoie. Izolarea înseamnă accentuarea relației cu Jokerul.

Într-un mod asemănător, persoanele care comit relații sexuale neortodoxe (perversiuni) plătesc prețul izolării. Ele nu vor mai fi capabile să fie pe aceeași lungime de undă decât cu persoanele care au o rezonanță asemănătoare cu a lor. De exemplu, cei care au coborât, într-un moment al existenței lor, pe un nivel energetic inferior rămân o perioadă de timp izolați în starea respectivă. Aceasta se datorează faptului că nu mai sunt acordați energetic cu partenerii de sex opus cu care erau compatibili. De altfel perversiunile au rolul de a bloca iubirea; cei care recurg la perversiuni sexuale nu mai sunt capabili să iubească deoarece sunt orbiți de activitatea senzorială intensă ce apare în acest caz.

În marea lor majoritate, burlacii sau femeile singure sunt, în fond, acele persoane care, într-un moment al vieții, au

pătruns într-un Joc al morții care le-a blocat traseul normal și care nu mai pot face conexiunea, la nivel de sunet ori de miros, cu sufletul persoanelor de sex opus cu care, în mod firesc, s-ar acorda sau ar fi trebuit să se acordeze din punct de vedere energetic. Ei nu mai pot întâlni decât parteneri ocazionali aflați pe același nivel energetic scăzut.

De regulă, partenerii ocazionali reprezintă o poartă spre un Joc și mai scăzut, care-i poate duce într-o fundătură. În consecință, aceste persoane simt în sinea lor că nu pot avea un viitor prea reușit împreună cu astfel de parteneri. Astfel că evită pe bandă rulantă mariajul, fiind mereu în căutarea unui partener mai bun.

Ca o paranteză, pentru a evita orice neînțelegere a subiectului, există și o altă categorie de oameni, care rămân singuri o lungă perioadă de timp și care nu-și pot găsi perechea potrivită. Acest fapt nu se datorează în mod direct implicării în Jocuri ale morții. Această categorie de oameni au de obicei un corp duh elevat. Datorită complementarității “putere mică-putere mare”, oamenii din această categorie pot deveni, în orice relație, factorul de stabilitate. Fiind “putere mare”, ei nu se pot alia decât cu persoane “putere mică”, deci cu persoane inferioare ca nivel energetic. În general, persoanele “putere mică” au multe noxe aurice, iar canalul prin care pot elimina aceste noxe este tocmai partenerul care îndeplinește funcția de “putere mare”. Prin “puterea mare”, noxele karmice ale “puterii mici” sunt treptat eliminate, dar uneori acest fapt poate deveni insuportabil pentru “puterea mare”.

Se întâmplă uneori, cel mai adesea până în momentul căsătoriei, ca “puterea mare” să schimbe cam des partenerii, fără a remarca faptul, extrem de simplu, că nu se schimbă nimic: parcă ar avea același partener multiplicat. De fapt, lucrurile sunt simple: “puterea mare” nu poate avea ca

partener decât persoane complementare, cu o anumită vibrație de sunet la nivelul sufletului. Astfel de oameni au senzația că repetă mereu aceleași evenimente, fără a înțelege de ce.

❧ Prețul final ❧

Prețul primei etape a unui Joc al morții este plătit individual. Primul preț este plătit doar ca individ izolat. Dar, întrucât etapa a doua a unui Joc presupune existența a cel puțin trei oameni (soțul, soția, amanta) și, mai departe, a unor grupuri, lucrurile se complică.

Căzând în etapa a treia a unui Joc, omul în cauză intră în contact auric direct cu Jokerul. În momentele în care trebuie să ia o decizie, Jokerul este alături de acel om, manifestându-se prin intermediul său. Omul capătă cu timpul anumite ticuri - mentale, verbale, mimice, gestice și, până la un punct, fizionomice - identice cu ale Jokerului, ceea ce denotă virusarea unei porțiuni apreciabile din corpul sufletului.

Jokerii fac în așa fel încât oamenii să descopere “artele” manipulării: “arta” minciunii, “arta” războiului, “arta” înfrumusețării false, “arta” cuceririi, “arta” bătăii, “arta” batjocoririi semenilor. Iar pe deasupra, prin intermediul Jocurilor morții, Jokerul asigură oamenilor condițiile necesare pentru a le duce la îndeplinire. Omul în cauză are impresia că este “ajutat”, dar de fapt este adus într-o arenă unde este învățat cum să se lupte, cum să reziste la concurență, cum să fie șemecher și să câștige cât mai mulți bani, cum să se îmbogățească prin tunuri financiare sau de altă natură, cum să-și asuprească subordonații pentru ca el să o ducă bine, cum să cucerească amante din ce în ce mai “tari” (prin care să-și etaleze “fala”), căci “vechile” neveste nu mai

corespund, cum să-și etaleze bogăția prin mașini de lux, haine de firmă și altele asemenea. Cei mai duri și necruțători dintre oameni sunt ridicați din ce în ce mai sus pe această iluzorie scară a căpătuirii sociale: devin afaceriști de succes, miliardari (de “carton”) vestiți, politicieni versați; unii apar chiar și la posturile de televiziune (de fapt, majoritatea celor care tot apar pe la posturile de televiziune fac parte din această categorie).

În etapa a treia a Jocurilor morții, oamenii pot fi catalogați în funcție de o scală convențională. La unul dintre poli pot fi situați cei denumiți “bolnavi psihic”, care sunt considerați iresponsabili pentru faptele lor, iar la celălalt capăt pot fi situați oamenii care provoacă daune mari celor din jur: tâlharii, bătașii, violatorii, proxeneții sau, cel mai rău, oamenii care se dedau la torturi și crime. Majoritatea acestora lucrează în grup, având alături un anturaj format din oameni la fel de virusați. Din acest moment, lucrurile devin atât de complicate încât par în ochii celor din jur diabolice sau malefice. De fapt, chiar sunt, întrucât cei care le provoacă sunt dracii și demonii.

Astfel, în cadrul unui anturaj format din hoți și din tâlhari, prețul este plătit întotdeauna de cel mai decăzut dintre ei - care este, în același timp, cel mai virusat. Cel mai decăzut devine șeful bandei sau al găștii (sau chiar al afacerii; multe afaceri considerate legale sunt, de fapt, tâlhării cu acte în regulă) și, în consecință, beneficiază de femeia cea mai “tare”, de profiturile bănești cele mai substanțiale și de puterea de decizie cea mai mare.

Întotdeauna există și un “pretendent la domnie”, care suflă în ceafa șefului. Cel mai “puternic” - cel mai virusat, adică cel mai rău - învinge, dar plătește și prețul. El rămâne cu toate beneficiile materiale, cu femeia cea mai “tare” și cu puterea de a decide.

În a patra treaptă a unui Joc, omul în cauză plătește al patrulea preț, care este cumplit: omul se manifestă ca și cum ar fi Joker. Cel care, cândva, a început doar prin a-și înșela soția și a avea o amantă “sexy” a coborât încet, dar sigur, treptele decăderii umane, devenind un proxenet sau un violator, care se face vinovat de răpiri de persoane, de tâlhării, torturi sau crime.

Pentru cei care le cunosc de multă vreme, astfel de persoane sunt motiv de stupefacție. Observatorii ocazionali nu pot înțelege nici în ruptul capului cum a coborât atât de jos o persoană care, în trecut, a fost liniștită. Se crede, de obicei, că cei ce fură, violează, tâlhăresc, răpesc sauucid sunt “inferiori din punct de vedere evolutiv” ori că au “moșteniri genetice defectuoase”, dar nu este așa. Din punct de vedere al inteligenței, astfel de persoane pot fi situate pe aceeași treaptă cu un profesor, cu un medic, cu un polițist sau cu un avocat. De fapt, între un polițist și un astfel de specimen, virusat aproape iremediabil de Jokeri, există o echivalență în ceea ce privește inteligența. Există însă o deosebire fundamentală: sunt de semn contrar. Unul este pozitiv, celălalt este negativ.

În fine, etapa a cincea a Jocurilor morții, care corespunde celui de-al cincilea preț, presupune adulația pe față către Fiii întunericului prin ritualuri; ea presupune și influențarea unor mari mase de oameni prin filme, reviste, cărți, picturi, grupuri sau secte (luciferice). Coborârea în a cincea etapă a decăderii presupune derularea unor evenimente “întâmplătoare” în care omul în cauză este pus în situația de a viola, de a tâlhări ori de a distruge un suflet prin crimă.

La cei care au plătit, în decursul vieții, al treilea preț - corespunzător Jocurilor de grup -, imediat după moarte sufletul este furat sau, uneori, este distrus de Fiii întunericului. După ce i-a fost furat sau i-a fost distrus sufletul, omul - corpul său duh - trebuie să coboare în iad, cu

repercusiuni extrem de nefaste. Existența viitoare va fi foarte dificilă, iar eforturile pe care trebuie să le facă omul respectiv pentru a reveni pe linia de plutire vor trebui să fie foarte mari. Având în spate antecedentele transformate deja în impulsuri karmice, într-o nouă încarnare omul respectiv va avea toate șansele de a cădea la fel de rău. Dacă și în existența următoare se va alia cu ființele întunecate, imediat după deces omului îi va fi furat sufletul pentru a doua oară; aceasta conduce la “cea de-a doua moarte”. La “a doua moarte”, posibilitatea mântuirii este practic inexistentă.

Există însă și excepții. Cel care a plătit deja cel de-al treilea preț, dar are o încărcătură karmică bună și o legătură solidă cu ființele îngerești protectoare poate fi întors la starea inițială prin rugăciunea Îngerilor Veghetori personali. Îngerii Veghetori plătesc, ei înșiși, prețul pentru omul respectiv; aceasta înseamnă o stagnare pentru Îngerul Veghetor care renunță de bună voie, din iubire, la urcarea sa pe scara ierarhică îngerească - stagnare pe care Îngerul o face cu multă bucurie. Îngerii, la fel ca și oamenii, urcă treptele desăvârșirii, iar în acest caz creșterea în grad și în funcție este echivalentă cu ceea ce noi, în lumea oamenilor, numim cunoaștere.

În cazul în care este salvat, omul respectiv stagnează la nivelul Jocului în care se afla, astfel că nu mai poate coborî pe scara descendentă. Prețul plătit în acest caz presupune o moarte fizică rapidă a omului, care este, de regulă, violentă.

Moartea violentă este consecința directă a ieșirii de sub tutela Jokerilor, care, în acest mod, se răzbuună. În momentul morții, astfel de oameni cunosc adevărul și chiar îi văd pe Jokeri. Imediat după moarte, în mod paradoxal, pe chipul acestor oameni se remarcă o anumită satisfacție interioară - o anumită pace. În fond, le-a fost salvat sufletul prin efortul direct al Îngerilor Veghetori. În încarnarea viitoare acești oameni vor avea aceiași Îngeri Veghetori.

SĂMÂNȚA DE TATĂ ȘI SĂMÂNȚA DE MAMĂ

✿ Transmiterea Dorului ✿

Orice Joc al morții pornește de la emiterea unei energii *pharismah* (energii de intenție) de către om. O energie *pharismah* este o fulgerare foarte scurtă, ca o rază laser, ce pornește din spiritul omului.

După emiterea energiei de intenție, survine emiterea unui gând (omul se gândește la ceea ce dorește să facă), apoi emiterea unui sunet (când omul se destăinuie altora cu privire la intențiile sale) și, în final, are loc punerea în practică a intenției. Tot ceea ce omul manifestă prin intermediul energiilor *pharismah*, a gândurilor, a sunetelor și a faptelor poartă numele de karma. În funcție de calitatea și de încărcătura energetico-informațională a celor patru tipuri de energii - energia de intenție denumită *pharismah*, energiile de sunet, miros și lumină - karma poate fi pozitivă sau negativă. Calitatea acestor energii este în funcție de respectarea Legilor cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu.

Zilnic, prin emiterea unor energii *pharismah* întunecate, oamenii sunt implicați în trei tipuri de Jocuri ale morții: în ceea ce privește relațiile cu Dumnezeu, în ceea ce privește relațiile cu familia și în ceea ce privește relațiile cu semenii.

Primul tip de Joc al morții este cel care privește relațiile omului cu Dumnezeu. Dumnezeu se manifestă prin Trei Persoane (Sfânta Treime): Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Cea mai gravă boală ce survine în urma unor Jocuri ale morții ce privesc relațiile unui om cu Dumnezeu este ateismul. De asemenea, în ordine descrescătoare ca importanță, următoarea boală este certitudinea pe care o poate avea un om că poate “evolua” de unul singur, fără ajutorul lui Dumnezeu. Această boală se traduce, la nivelul existenței cotidiene, prin absența rugăciunii sau prin întârzierea cererii de ajutor către Dumnezeu.

Al doilea tip de Joc al morții se referă la relațiile cu familia. În cadrul acestui tip de Joc intră relațiile cu familia: cu părinții, cu soția și cu copiii. În această categorie nu intră relațiile cu prietenii, prietena, iubita, concubinul/concubina sau altele asemenea, care intră în categoria relațiilor sociale - a relațiilor karmice cu semenii.

Al treilea tip de Joc al morții se referă la relațiile sociale. Poate părea surprinzător, dar relațiile dintre frați sau dintre rude nu intră în categoria relațiilor de familie, ci în categoria relațiilor sociale.

Baza de formare a unei familii este cununia religioasă, moment în care bărbatul dobândește un standard energetic special, acela de soț și de cap al familiei. La baza dizarmoniei în familie se află incapacitatea bărbatului, capul familiei de a se comporta precum un tată. Marele model este Dumnezeu, care este Tată pentru toate ființele pe care le-a creat. Deasupra bărbatului, în cadrul unei familii, este doar Dumnezeu. Bărbatul - ca tată al familiei - trebuie să păstreze intact, de-a lungul vieții, nivelul (standard) energetic de soț, pentru a asigura continuitatea familiei și, implicit, bunăstarea ei. Tocmai pentru a-i scădea capului familiei nivelul energetic, Jokerii recurg la Jocurile morții.

Acțiunile Jokerilor în cazul Jocurilor morții ce privesc relațiile karmice de familie se produc neîncetat deoarece, uneori, capul familiei emite, prin intermediul unor energii *pharismah* întunecate, diferite intenții aflate în dezacord cu Legile cosmosului: dorința de îmbogățire rapidă prin înșelarea aproapelui, dorința de a-și “îmbogăți experiența sexuală” cu diferite femei, motiv pentru care i se și aduc de către Joker diferite ispite feminine în anturajul în care-și desfășoară activitatea etc.

În cazul decesului capului de familie, femeia preia prerogativele bărbatului, devenind capul familiei. Devenind văduvă, femeia intră sub protecția directă a lui Dumnezeu. Toate văduvele se află sub protecția directă a lui Dumnezeu. La fel și orfanii, al căror Tată unic este Dumnezeu. Să-i ferească Dumnezeu pe cei ce doresc să profite în vreun fel, indiferent din ce punct de vedere - material, financiar, sexual -, de vreo văduvă ori de vreun orfan. În caz de divorț, karma rezultată și răspunderea aparțin doar bărbatului care, indiferent din ce motiv, nu a fost capabil să păstreze continuitatea familiei și nivelul energetic de soț, conferit în momentul cununiei religioase.

Din punctul de vedere al Ordinii cosmice este un mare păcat abandonarea familiei, a soției/soțului sau a copiilor, indiferent din ce motive și indiferent dacă de către mamă ori de către tată. Pentru Ordinea cosmosului, care reflectă Voia lui Dumnezeu, la o femeie nu contează decât primul soț, cel cu care a avut cununia religioasă (Taina Sfântă a Căsătoriei); al doilea sau al treilea soț nu contează.

Familia, din punctul de vedere al structurii auri, și implicit, din punctul de vedere al Ordinii cosmice, implică două aspecte: primul aspect se referă la ceea ce poartă numele de “sămânța de tată”, iar al doilea se referă la ceea ce poartă numele de “sămânța de mamă”.

Primul aspect se referă la **sămânța de tată**. Sămânța tatălui se manifestă printr-o luminiță la nivelul petei karmice a familiei de la nivelul corpului sufletului - acesta este atributul de tată. Steluța de tată sau "sămânța tatălui" se transmite fiului doar la moartea tatălui - adică se transmite doar pe linie masculină. Această transmitere se produce doar în condițiile în care nu au existat certuri, iar comuniunea tată-fiu funcționează în mod continuu - cei doi se întâlnesc cel puțin o dată pe săptămână. Comuniunea aurică dintre tată și fiu trebuie întărită prin întâlniri dese (chiar și după ce fiul se căsătorește), prin masa luată împreună cel puțin o dată pe săptămână. Dacă nu există comuniune aurică, atunci capacitatea potențială de viitor tată se atrofiază la fiu; în consecință fiul nu va fi capabil să ia decizii, adică să aleagă, prin emiterea unor energii *pharismah* în mod corect, la nivelul propriei sale familii.

Atâta timp cât trăiește tatăl, iar relațiile dintre ei sunt bune, fiul nu va avea decât o reflectare a steluței tatălui în pata sa karmică corespondentă. Fiul care devine tată biologic nu preia funcțiile de cap de familie decât după decesul tatălui său. La orice problemă, fiul trebuie să-și întrebe tatăl. În ziua de astăzi, toți fiii reflectă atributul tatălui în mod egal; de 2000 de ani nu mai primează principiul primului născut: toți fiii sunt egali.

Întreruperea relațiilor cu părinții și, în primul rând cu tatăl, induce fiului disfuncții energetice majore la nivelul propriei sale familii. Dacă întrerupe relațiile cu tatăl, fiul întrerupe lanțul succesiunii calității de tată. Dacă relațiile cu tatăl nu sunt bune, dacă nu intră în comuniune aurică cel puțin o dată pe săptămână, fiul va fi, la rândul său, doar un substitut de tată și va avea un substitut de familie, de nevastă și de copil; copilul său nu va putea manifesta atributul respectiv. Dacă va deveni substitut de tată, fiul va avea în

locul pixelului luminos de pe pata karmică doar un vârtej întunecat, iar fiul său îl va moșteni. Fiul, ca nou tată rupt de părinți, va fi la rândul său un tată “orb” - în sensul că nu mai are cunoașterea continuității familiei. Fiii care nu dobândesc steluța de tată nu reușesc să se descurce în viață, sunt moi și nu reușesc să discearnă între bine și rău. Din păcate, în ziua de astăzi, aceste disfuncții majore se perpetuează cu intensitate.

Orfanii, dacă își pierd tatăl înainte de vreme - la fel ca și văduvele care-și pierd soțul - primesc compensatoriu la nivelul petei karmice un nou pixel luminos care este cel al lui Dumnezeu. Văduvele primesc, la moartea soțului, pixelul de cap de familie - de tată - chiar dacă se recăsătoresc. De aceea, orfanii și văduvele sunt permanent sub ocrotirea lui Dumnezeu.

Al doilea aspect se referă la **sămânța de mamă**. Femeia este considerată “strălucirea” bărbatului. Sămânța tatălui nu se transmite la fiică. La căsătorie, bărbatul reflectă în soție pixelul său, care devine atributul sau “sămânța de mamă”. De aceea, femeile au sămânța de mamă care se transmite pe linie feminină de la mamă la fiică. Atunci când se căsătorește, fiica este preluată de soț, iar ca viitoare mamă preia “sămânța de mamă” de la mama ei. Dacă tatăl se desparte de mamă, fiica nu mai poate prelua atributul de mamă și va fi o mamă substituit (la fel ca în cazul fiului).

Relațiile dintre soț și soție se înscriu, din punctul de vedere al aurei, precum și din punctul de vedere al respectării Legilor cosmice - Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor - în același grafic. Sunt considerați soț-soție, din punctul de vedere al Ordinii cosmice, doar cei uniți prin cununia religioasă (“Sfânta Taină a Căsătoriei”). Cei neuniți prin “Sfânta Taină a Căsătoriei” nu sunt familie din punctul de vedere al lui Dumnezeu; sunt doar parteneri - la ei este vorba

despre relații sociale, care se înscriu în categoria karmică a relațiilor sociale. Nici cei căsătoriți doar la “Starea civilă” nu contează ca familie; dacă fac căsătoria religioasă după 10 ani, abia atunci contează ca familie. Ceea ce contează pentru Dumnezeu, Cel care a instituit Ordinea cosmică - este acel “Da” spus de parteneri atunci când se oficiază “Sfânta Taină a Căsătoriei”.

La cununia religioasă se formează o aură comună în formă de inimă; aceasta se formează mai întâi la bărbat, apoi se reflectă la femeie. Bărbatul reflectă atributul de potențial tată (preluat de la tatăl său) în femeie: atributul se închide în femeie când aceasta spune “Da” în cadrul Sfintei Taine a Căsătoriei printr-un “big bang” luminos, din care apoi se formează o aură comună - cupola aurică în formă de inimă.

Este evident că în momentul în care unul dintre parteneri nu păstrează “patul curat” și comite adulter, tot ce a fost afirmat până la acest punct se spulberă. Buna conviețuire în cadrul unei familii se perpetuează doar dacă relațiile sexuale dintre soți sunt normale. Actul sexual trebuie să se facă doar între organele sexuale.

Pe de altă parte, trebuie ținut cont de faptul că bărbatul și femeia sunt două părți ale unui întreg, iar la baza relației lor trebuie să stea iubirea. Din punct de vedere auric, iubirea dintre un bărbat și o femeie se manifestă, înainte de toate, prin ceea ce poartă numele de “transmiterea dorului”. Atunci când iubește sincer o femeie, bărbatul își trimite mai întâi “dorul”. “Dorul” nu este o metaforă, ci o emanație aurică a bărbatului - un fel de imagine a sa. În mod ideal, dorul ar trebui să aibă o formă umanoidă cu un aspect ușor diferit de cel fizic al bărbatului care l-a emis (“strălucirea strălucirii”). Actualmente, bărbații nu mai cunosc știința foarte înaltă prin care își pot forma această imagine numită “dorul”, pe care să o trimită unei femei. De aceea, în ziua de astăzi, în momentul

în care iubește sincer o femeie, bărbații nu mai sunt capabili să trimită decât niște “fumuri” aurice ce învăluie femeia. Fumurile nu trebuie însă confundate cu corzile de lumină ce se stabilesc între chakrele corespondente.

Incapacitatea bărbaților de a-și forma “dorul” și a-l transmite la femei, se datorează intrării în joc a aspectelor legate de sexualitate. În momentul în care atenția bărbatului este atrasă de aspectele sexuale, acesta nu mai este capabil să trimită dorul. Cei care au îndoieli cu privire la aceste aspecte trebuie să mediteze la următoarele versuri populare românești, folosite uneori și în muzica folclorică: “ți-am trimis aseară dorul” sau “dorul tău mă cheamă”. Să fie vorba oare despre vreo metaforă ?

❧ Procreația ilegală ❧

Cea mai mare importanță în cadrul relațiilor dintre un bărbat și o femeie o are calitatea actului sexual ce are ca rezultat nașterea unei progenituri.

Actul sexual dintre un bărbat și o femeie, dincolo de ipocrizia cu care este învăluit acest subiect (și de minciunile cu care este “împachetat” pentru uzul general), este temelia existenței oamenilor în lumea materială. În funcție de calitatea actului sexual dintre un bărbat și o femeie - mai exact spus, în funcție de calitatea energiilor de intenție denumite *pharismah* emise în momentul actului sexual -, se întrupează în lumea materială o progenitură de o calitate ori de alta. Tocmai calitatea energiilor de intenție emise de viitorii părinți în timpul actului sexual atrage la întrupare o ființă omenească.

Principalele categorii de ființe omenești care se întrupează în lumea materială sunt oamenii din categoria *sântem* și oamenii din categoria *icon hlisa*.

Prima categorie este cea a oamenilor din categoria *sâmtem*, care formează actualmente 75 % din totalul populației globului. Oamenii *sâmtem* se nasc o singură dată în lumea materială, căci sufletul lor se formează începând cu momentul procreației, iar la moarte intră în starea de “adormire” până la Judecata de apoi.

A doua categorie este cea a oamenilor *icon hlisa*. În era creștină, spre deosebire de timpurile mai vechi, oamenii *icon hlisa* sunt atrași la întrupare ca duhuri purtătoare de spirit din trei locații diferite: din *Lumea fără formă*, din lumea duhurilor (astrală) și din iad (sau chiar din haos). Din *Lumea fără formă* sunt atrase la întrupare spirite pure, care nu s-au mai întrupat vreodată în lumea materială. Din lumea duhurilor (astrală) sunt atrași la întrupare oameni care urmează procesul palingeneziei. Oamenii care se întrupează din lumea duhurilor (astrală) fac parte din “sămânța cea bună”. În ceea ce privește respectarea Legilor cosmice, oamenii proveniți din lumea duhurilor pot fi împărțiți în funcție de comportament: reci, căldicei sau fierbinți. Din iad sau din haos sunt atrași la întrupare oameni *icon hlisa* din “sămânța cea rea”.

Un spirit pur pot fi atras la întrupare din *Lumea fără formă* doar dacă părinții se iubesc în mod sincer, dacă au fost virgini până în momentul procreației și dacă s-au unit în prealabil prin “Taina Sfântă a Căsătoriei”.

Procesul este următorul: dacă două persoane, un bărbat și o femeie, complet virgine, care se iubesc și care nu au avut până în acel moment nici un fel de experiență sexuală ori cu conotații sexuale se unesc prin “Taina Sfântă a Căsătoriei”, se sărută pentru prima oară chiar în momentul săvârșirii acestei Taine, iar în perioada de trei zile ce urmează acesteia se unesc sexual, pot să aducă la întrupare un spirit pur din *Lumea fără formă*. Pentru a aduce la întrupare un spirit pur

din *Lumea fără formă*, energiile *pharismah* emise de părinți în momentul împreunării trebuie să fie extrem de luminoase, semn că unirea sexuală s-a produs într-o stare spirituală elevată (aproape duhovnicească, dacă este permisă o astfel de comparație). De asemenea, în perioada dintre conceperea copilului și momentul nașterii acestuia, cei doi soți nu mai au voie să se unească sexual, întrucât ar aduce grave prejudicii structurii aurice a copilului. Abia după trecerea celor 40 de zile de după nașterea copilului (perioada de lăuzie), cei doi soți, cel puțin teoretic, au voie să se unească iarăși din punct de vedere sexual. În toată această lungă perioadă, părinții nu numai că nu au voie să se împreuneze sexual, dar nici nu trebuie să emită energii *pharismah* cu conotații sexuale, să gândească ori să vorbească despre activități sexuale. Câți copii se nasc în astfel de condiții stricte, atâtea spirite pure se nasc în lume, iar cu privire la acest subiect orice alt comentariu este de prisos!

Și oamenii care provin din lumea duhurilor (astrală) sunt aduși la întrupare în anumite condiții. Cei mai elevați oameni *icon hlisa*, adică acei oameni de pe nivelurile cele mai înalte ale lumii duhurilor, sunt atrași la întrupare doar în condițiile în care cei doi soți sunt deja uniți prin “Taina Sfântă a Căsătoriei”, iar mama este virgină în momentul procreației.

O altă categorie de oameni *icon hlisa*, dar situați sub nivelul celor menționați anterior, deci proveniți de pe nivelurile inferioare și medii ale lumii duhurilor, sunt cei atrași la întrupare de acei soți care, deși au întreținut relații sexuale înainte de căsătorie, i-au conceput după săvârșirea “Tainei Sfinte a Căsătoriei”. În aceste cazuri, progeniturile provin în proporție de aproximativ 90% de pe nivelurile medii și, mai ales, inferioare ale lumii duhurilor. Asupra acestor duhuri se aplică cele mai multe Jocuri ale morții.

Din punctul de vedere al Legilor cosmosului, orice concepere a unui copil în afara “Sfintei Taine a Căsătoriei”, poartă numele de “procreație ilegală”. Din acest motiv, progeniturile aduse la întrupare fără ca soții să fie uniți prin “Taina Sfântă a Căsătoriei”, provin în marea lor majoritate din haos și din iad (există unele excepții: când între soți există o iubire foarte puternică, chiar dacă nu au fost uniți prin “Taina Căsătoriei”, duhurile progeniturile pot fi atrase din lumea duhurilor). Proporția progeniturilor întrupate în urma “procreației ilegale” este următoarea: aproximativ 90% sunt proveniți din iad, iar restul de 10 % provin de pe nivelurile inferioare ale lumii duhurilor, în funcție de circumstanțe. Progeniturile aduse prin curvie sau, mai rău, prin preacurvie (prin adulter) fac parte din “sămânța cea rea” - mulți dintre ei devin la maturitate reprezentanții direcți ai ființelor întunecate pe pământ.

Așadar, tocmai calitatea energiei *pharismah* emise în momentul procreației și, în special, energia *pharismah* emisă de tată, atrage la întrupare duhuri compatibile. Trupul însuși al copilului este o rezultată a energiei *pharismah* a bărbatului transmutată în materie; factorul determinant este tensiunea musculară acumulată anterior în trupul bărbatului, ce este eliberată în timpul actului sexual care a declanșat procreația.

Actualmente, în lumea duhurilor (astrală) este foarte multă agitație: mulți oameni (duhuri) doresc să se întrupeze în lumea materială, astfel că fac neîncetat calcule complexe - cercetează “cifrele destinului”, cum se spune acolo -, pentru a prognoza felul viitoarei lor întrupări. Din acest motiv sunt extrem de atenți la tipul energiilor *pharismah* emise de părinți în momentul procreației. După cum se poate observa, emisiile *pharismah* emise de oameni în timpul actului sexual sunt atât de “intime”, încât tot cosmosul află instantaneu de ele !

Oamenii din lumea duhurilor (astrală) aşteaptă să se întrupeze, dar datorită faptului că cei care ar putea să le devină părinţi nu reuşesc să-i atragă prin energii *pharismah* corespunzătoare, rămân blocaţi acolo. În schimb, datorită emiterii unor energii întunecate în momentul procreaţiei, aceiaşi părinţi atrag duhuri din iad sau din haos, ceea ce, pentru moment, nu este în interesul nimănui şi, cu atât mai puţin, al părinţilor. Fără nici o îndoială, date fiind condiţiile lumii actuale, nu este nici o problemă să vină la întrupare şi oameni - duhuri - din iaduri. Problemele sunt altele. Pe de-o parte, părinţii respectivi o să aibă mult de furcă cu astfel de progeneruri (aşa cum se poate observa din ce în ce mai des în perioada actuală, a “liberalizării” activităţii sexuale, realizată sub influenţa directă a Fiilor întunericului), iar de cealaltă parte, trebuie asigurat în lumea materială un echilibru stabil în ceea ce priveşte procentul celor proveniţi din iaduri şi procentul celor proveniţi din lumea duhurilor.

Pentru Fiii Luminii, precum şi pentru oamenii din lumea duhurilor, dezideratul principal este ca numărul celor proveniţi din lumea duhurilor să fie mai mare decât al celor proveniţi din iad. Oamenii veniţi la întrupare din lumea duhurilor trebuie să fie mai mulţi tocmai pentru a pregăti terenul pentru duhurile provenite din iad. Aceştia din urmă au nevoie de învăţători competenţi pentru ca, la sfârşitul existenţei în lumea materială, să nu se mai întoarcă în iad.

Oamenii întrupaţi din lumea duhurilor trebuie să se îngrijească de cei proveniţi din iad, să-i educe în mod competent, şi, mai ales să se îngrijească ca aceştia să fie botezaţi în rit creştin - să fie puşi sub protecţia directă a lui Iisus Hristos. Doar astfel, după moarte, oamenii proveniţi din iad pot ajunge, la rândul lor, în lumea duhurilor. Iar în viitoarele întrupări, aceştia vor putea deveni, la rândul lor, învăţători pentru cei ce vor veni din iad.

În schimb, prin Jocuri ale morții precum cele descrise în paginile anterioare (chiar dacă par naive în ochii multor contemporani), Fiii întunericului duc o amplă campanie pentru ca acest deziderat să nu se împlinească. Prin Jokeri, Fiii întunericului doresc să-și trimită pe pământ cât mai mulți reprezentanți umani. Acești reprezentanți au lungi perioade de stat în iad și în haos; mulți dintre ei nu s-au întrupat niciodată în perioada creștină, motiv pentru care nu au fost botezați în vreun rit creștin în nici o întrupare.

Fiii întunericului vor ca reprezentanții lor umani să se înmulțească și stăpânească pământul; vor ca reprezentanții lor să trăiască în lumea materială fără “Taina Botezului” și fără “Taina Căsătoriei”. La maturitate, misiunea acestora este să aducă regulile haosului și ale iadului în lumea materială (acesta este motivul pentru care părinții care procrează în mod “ilegal” vor avea probleme mari cu progeniturile; și deja au, pentru că i-au scăpat din mână, considerând că sunt mult mai importante cariera personală, succesul în afaceri sau obținerea banilor). După moarte, acești reprezentanți umani ai Fiilor întunericului în lumea materială se vor întoarce “victorioși” tot în iad sau haos.

Actualmente, procentajul oamenilor ce se întrupează în lumea materială este următorul: aproximativ 75 % sunt *sântem*, iar 25 % sunt *icon hlisa*. Din procentajul de 25 % de oameni *icon hlisa* care trăiesc actualmente în lumea materială, aproximativ trei sferturi provin din lumea duhurilor, mai cu seamă de pe nivelurile medii și inferioare ale acesteia. Ei formează “sămânța cea bună”. Direct din haos se întrupează destul de puțini oameni: cam 1 %. Tot din procentajul total de 25 % de oameni *icon hlisa* cam un sfert provine direct din iad (mai corect, din iaduri, căci actualmente mai există 12 găuri de vierme numite iaduri). Ei fac parte din “sămânța cea rea”.

FÂNTÂNA LACRIMILOR

♣ Jokerii fizici ♣

Oamenii din “sămânța cea rea” sunt cei care s-au aliat de bună voie cu Fiii întunericului; ei formează, dacă se poate spune astfel, “elita iadului”. Oamenii din “elita iadului” care se întrupează în lumea materială devin răul fizic. O parte dintre acești oameni, nu foarte mulți, dar care se constituie a fi “elita elitelor” întunecimii, devin în lumea materială agenții fizici ai răului, care-i strică pe toți ceilalți.

Agenții fizici ai răului sunt perfect conștienți de ceea ce fac în lumea materială; majoritatea dintre ei și-au dezvoltat “amintirea a toate”; cu alte cuvinte, știu ce și cine sunt, știu de ce s-au întrupat în lumea materială și care este misiunea lor ca ființe întrupate. Important de menționat este că agenții fizici ai răului nu se manifestă niciodată în sens negativ: nu se manifestă violent, nuucid, nu fură, nu comit adulter etc.; pur și simplu stau în banca lor, sunt “simpli cetățeni”, cel mai adesea sunt foarte modești, oameni care-și văd de treaba lor, fiind situați, pe scara socială, undeva în linia a doua. Tocmai datorită faptului că se manifestă în acest fel, lucrurile din lumea materială par încălcite, iar descifrarea lor este anevoioasă.

Deși, cel mai adesea, au studii medii și înalte, fiind profesori, ingineri, persoane din armată, poliție, administrație

sau politică, agenții fizici ai răului stau mereu în umbră, în linia a doua sau chiar a treia, de unde îi influențează pe oamenii potențiali buni din categoria *icon hlisa* să comită fapte rele. De cele mai multe ori, simpla lor prezență într-un loc sau altul este suficientă, iar atunci când nu este suficientă, îi influențează pe ceilalți prin vorbire (prin convingere), prin sprijin material, financiar sau în oricare alt mod. Agenții răului nu făptuiesc în mod direct răul fizic dintr-un motiv foarte simplu: fiind mereu monitorizați în lumea materială de către Fiii Luminii, devin rapid “persona non grata” în cazul în care ar încălca Legile cosmosului și, în consecință, devin pasibili de a suporta efecte punitive severe. De aceea, se mulțumesc să fie “sfătuitoarii din umbră” ai multor oameni “căldicei” din categoria *icon hlisa*, care, picând în plasă, comit răul în lumea materială, iar după moarte ajung în iad. Cea mai înaltă funcție pe care o poate atinge un agent al răului în lumea materială este, poate uimitor, cea de Joker fizic.

Un om din elita întunecimii devenit Joker fizic este contrapartea fizică a unui Joker-drac sau a unui Joker-demon. Într-un fel, se poate spune că Jokerul fizic este o funcție; doar o ființă omenească, un agent al răului care a atins un grad înalt în ierarhia întunecimii, poate ocupa o astfel de funcție. Ca funcție, un Joker fizic are sub supraveghere un areal strict delimitat din lumea materială: un sat, un cartier din marile orașe, un cvartal de blocuri etc.

Un Joker fizic are capacități ființiale foarte mari: are “amintirea a toate”, știe foarte bine cine este, de unde provine, de câte ori s-a întrupat, ce rol are. El este sprijinit în demersul său de toată întunecimea - atât de cea transfizică, cât și de cea fizică. Principala preocupare a unui Joker fizic este controlul strict al nașterilor din arealul său.

Datorită capacităților de care dispune, dar și datorită informațiilor pe care le primește de la întunecimea transfizică

(de la Jokerii-draci și de la Jokerii-demoni), un Joker fizic poate monitoriza întrupările (nașterile) din propriul său areal (să spunem, dintr-un cartier). Un Joker fizic stabilește, în propriul său areal, care sunt potențiali răi (“sămânța cea rea”) și care sunt potențiali buni (“sămânța cea bună”), în funcție de locul de unde provin - din iad sau din lumea duhurilor.

Prin puterile de care dispune, Jokerul fizic deschide celor răi diferite “căi” de propășire materială, iar celor buni le blochează accesul la bunăstare. Potențialii oameni răi trebuie educați într-un fel specific de către Jokerul fizic, pentru a forma mai târziu armata sa personală, prin intermediul căreia își va duce la îndeplinire scopurile întunecate. Evident că potențialii oameni răi nu cunosc aceasta; ei știu doar că au “noroc” în viață, că lucrurile funcționează cum trebuie și sunt cât se poate de mulțumiți; va veni însă un timp în care vor plăti prețul “norocului”. Nici potențialii oameni buni nu știu că sunt vizați într-un asemenea fel, astfel că nu pot să bănuiască de ce nu au “noroc” în viață și de ce li se pun atâtea piedici.

Un alt punct de interes maxim pentru Jokerii fizici sunt femeile, în special acelea care sunt potențiale târfe - sau care pot deveni târfe (datorită absenței sămânței de mamă). Prin astfel de femei (precum femeia din cazul cu adulterul), pot fi aduși la întrupare alți “frați” ai Jokerului fizic, din haos sau din iad. Încă de la început, Jokerii stabilesc, datorită capacităților de care dispun, ce tip de bărbat (de același calibru ca și femeia devenită târfă) se potrivește unei astfel de femei pentru a aduce la întrupare o ființă umană din iad sau din haos. Jokerul fizic acționează pentru ca, la un moment dat, femeia și bărbatul să se întâlnească și să procreze în afara Tainei Căsătoriei.

Uneori, Jokerul alege un bărbat și o femeie cu corpuri duh elevate, pe care-i determină, prin amăgiri și ispite,

evident și cu ajutorul Jokerilor-draci și Jokerilor-demoni, să aducă la întrupare ființe omenești care, la maturitate, să se manifeste după principiile răului. De altminteri, printre țintele vizate de activitatea Jokerilor fizici se numără persoanele cu cele mai elevate corpuri duh din arealul respectiv. Aceștia sunt supuși celor mai mari ispite și amăgiri. În cazul în care se înclină în fața ispitelor, acești oameni - bărbați sau femei - devin instrumente prețioase prin care Jokerii fizici pot declanșa multe acțiuni ale întunecimii. Dacă însă nu cedează ispitelor, acestora li se pun multe piedici. În nici un caz, Jokerii nu-i elimină fizic în mod direct pe cei din această categorie, întrucât și de această dată reacția Fiilor Luminii ar fi necruțătoare.

Uneori, Jokerii fizici fac Jocurile morții în așa fel încât oamenii să fie dezamăgiți în mod profund într-un anumit moment al vieții și să se autodistrugă: să devină alcoolici, drogați, să sărăcească subit etc. Căci, la ce oare poate duce, pentru un om obișnuit, o iubire eșuată, pierderea pe nedrept a unui loc de muncă sau orice altceva de acest gen ? Și ce simplu este, la urma urmei, în condițiile în care Jokerul fizic beneficiază de informații transfizice, să pună în scenă spargerea unei iubiri între doi îndrăgostiți, printr-o ispită strecurată subtil ! Sau să pună în scenă pierderea unui loc de muncă, în condițiile în care un “prieten” îi vântură naivului prin fața nasului mirajul unui loc de muncă mai bine plătit ! Sau să pună în scenă - iar acest procedeu se produce din ce în ce mai des în ultima perioadă -, amăgirea unei “puștoaice” naive prin promisiunea unui loc de muncă bine plătit în străinătate, pentru ca aceasta să ajungă în final prostituată în cine știe ce bordel dintr-o țară “civilizată”.

Trebuie evidențiat în mod foarte clar faptul că la nici una dintre persoanele date ca exemplu în aceste pagini nu a existat vreun semn alment karmic, adică înscris în structura

aurică, la nivelul petelor karmice sau în orice alt loc, care să indice că poate avea în destin astfel de evenimente nedorite. Așadar, în niciunul dintre aceste cazuri nu poate fi vorba despre karma din viețile anterioare. Dimpotrivă, la multe dintre persoanele date ca exemple în aceste pagini (exemple cu caracter generic), structura aurică indica contrariul; majoritatea persoanelor aveau petele karmice destul de mici și, dacă nu se producea acțiunea exterioară a Jokerilor (atât a celor fizici, cât și a celor transfizici), existau toate șansele ca existența lor trupească să se înscrie pe o traiectorie dacă nu mulțumitoare, măcar situată în limite acceptabile.

Genul de persoane din exemplele menționate n-au înțeles niciodată de ce s-a abătut nenorocirea asupra lor. Motivul este unul singur și transcende experiența limitată a unei singure existențe, după cum transcende karma provenită din viețile anterioare: datorită faptului că au corpul duh elevat și petele karmice mici, în condițiile în care continuă să-și dezvolte capacitățile, aceste persoane pot deveni potențiali inamici ai Fiilor Întinericului și ai Jokerilor.

E greu pentru un om din zilele noastre să facă un exercițiu de gândire pentru a înțelege faptul că mulți dintre copiii străzii, multe dintre persoanele fără adăpost, multe dintre prostituatele care împânzesc centurile marilor orașe sau mulți alți nefericiți ai sorții ar fi putut deveni persoane onorabile - profesori, ingineri, medici etc. -, dacă cineva foarte negru la suflet și la nivelul ochilor (Jokerii fizici au ochii negri la nivelul corpului sufletului, precum “frații” lor din iad și din haos) nu ar fi acționat în consecință.

Uneori, singura vină a acestor oameni defavorizați ai sorții a fost emiterea unor energii *pharismah* necorespunzătoare, naivitatea și faptul că s-au născut cu un corp duh elevat ... ca niște mieluși în calea lupilor. Și au fost sfâșiați.

Așadar, nu karma din viețile anterioare sau cine știe ce factor genetic i-a determinat pe acești nefericiți ai sorții să ajungă ceea ce sunt, mai cu seamă că foarte puțini dintre ei au petele karmice care să indice un destin dramatic. De altfel, cum poate cineva să se smintească într-un asemenea hal încât să afirme - sau cum poate să existe vreo teorie care să enunțe -, că o persoană are în destin, datorită “karmei din viețile anterioare”, să devină alcoolic, să devină un copil al străzii, să ajungă sărac lipit pământului, să ajungă prostituată etc. ? Sau cum poate să gândească cineva că Dumnezeu (prin Fiii Lumunii, prin Domnii karmei sau prin oricine altcineva) dorește ca vreo ființă omenească să “plătească” karma anterioară prin astfel de evenimente dramatice. Dumnezeu, care este “continuitatea a toate”, dorește ca fiii și fiicele Sale, pe care i-a creat pentru a-i deveni Preoți, să se desăvârșească. Așa cum a fost afirmat de profeți, Dumnezeu nu dorește moartea păcătoșilor, ci îndreptarea lor.

Doar cei care încearcă să scape de responsabilitatea deciziilor proprii pot arunca vina pe Dumnezeu, pe o ipotetică “karma provenită din viețile anterioare” ori pe preeminența factorului genetic, neînțelegând nimic din ceea ce li se întâmplă în viață. Nu înțeleg nimic nici cei care au ajuns în urma unei manipulări mai mult sau mai puțin subtile la concluzia că răul, manifestat prin ființele întunecate - fie fizice, fie transfizice - nu există, și în concluzie că nu au de ce să se teamă (în această categorie a tembelilor intră mulți dintre părinții din ziua de astăzi care sunt indignați de faptul că, la orele de religie, copiii lor sunt învățați că există iadul și dracii - ceea ce, consideră ei, “îi sperie” pe sărmanii micuți).

Firește, în contextul prefigurat în aceste pagini, nu trebuie dat vina în mod nechibzuit pe Jokeri și pe Fiii întunerului (ceea ce ar însemna iarăși neasumarea responsabilității proprii). Responsabili pentru toate aceste

evenimente dramatice sunt oamenii înșiși, care emit, prin liberul arbitru, energii *pharismah* întunecate, care-i cheamă pe cei răi. Cei răi nu vin niciodată nechemați. Și de altfel, cei răi au mult de muncă în acest veac, după cum se poate observa. La fel de multă treabă au și Fiii Luminii. Doar oamenii întrupați sunt prea ocupați cu distracțiile zilnice pentru a mai observa ceea ce se petrece în jurul lor.

Agenților fizici ai răului, Jokerilor fizici, li se opun, în lumea materială, ființe omenești întrupate, dar acțiunea acestora este destul de limitată, datorită faptului că trebuie să respecte cu strictețe Legile cosmosului. Doar persoanele curate din punct de vedere sufletesc pot deveni, pentru o perioadă de timp, adversari ai Jokerilor fizici și ai celor transfizici. O altă categorie de oameni care sunt capabili să se opună Jokerilor fizici este formată din acei oameni întrupați care, în decursul existenței materiale, cel mai adesea în urma unui accident dramatic, au reușit să manifeste, la nivelul fizic, o parte din caracteristicile corpului duh. Totuși, acțiunile în forță ale diferitelor categorii de oameni întrupați împotriva întunecimii - împotriva Jokerilor fizici și transfizici sau împotriva Jocurilor morții - nu sunt tolerate de instanțele cosmosului spiritual, care consideră că prin astfel de proceduri se încalcă Legile cosmosului. Acesta este motivul pentru care, în lumea materială, au succes foarte multe Jocuri desfășurate atât de Jokerii fizici, cât și de cei transfizici.

Pe măsură ce câștigă un Joc, Jokerii cresc în putere și tărie (întunecată). Mai mult decât atât, uneori, Jokerii câștigă un surplus foarte mare de energie negativă, rezultată în urma făpturii de către oameni a celor cinci categorii de păcate.

Se mai poate consemna și faptul că, atunci când se referă la oameni, Jokerii transfizici vorbesc foarte urât și batjocoritor. Cea mai obișnuită formulare este: "Îl poartă pe X" (numele persoanei manipulate).

❧ Dinspre periferie spre centru ❧

Așa cum a fost menționat, fiecare energie de intenție *pharismah*, fiecare gând, fiecare vorbă și fiecare faptă neconforme cu Legile cosmosului, creează, la nivelul aurei fiecărui om întrupat, o energie remanentă întunecată, care generează la nivelul trupului o tensiune musculară și nervoasă. Această energie întunecată trebuie eliminată. În caz contrar, omul s-ar îmbolnăvi auric și trupește.

Oamenii elimină o parte din noxele energetice întunecate (cam 75%) prin intermediul chakrelor din tălpile picioarelor, care funcționează ca niște supape; acesta este motivul pentru care aceste chakre trebuie să fie mereu în stare de funcțiune, iar picioarele trebuie să fie mereu în stare de curățenie (un alt mod de a elimina rapid noxele energetice remanente constă în umblarea cu picioarele goale pe pământ sau prin iarbă, în special dimineața și seara). În caz contrar, neavând pe unde să se scurgă, noxele energetice pot fi înmagazinate la nivelul structurii aurice și trupului, iar rezultatul este îmbolnăvirea.

Prin intermediul chakrelor din tălpile picioarelor, noxele energetice se scurg, firește, în pământ; cu alte cuvinte se transferă asupra pământului care, la rândul său, se îmbolnăvește. Pământul, Spiritul Pământului, natura întregă se acoperă astfel cu noxele energetice create de oameni.

În cele din urmă, noxele se vor reîntoarce asupra oamenilor dinspre periferie spre centru, prin cutremure, perturbări atmosferice, uragane, tornade, ploi sau ninsori abundente. Concomitent, fiind acoperit de noxe energetice, pământul începe să devină neroditor, să nu mai producă hrană în condiții îndestulătoare. De asemenea, fiind acoperit cu noxe, solul terestru nu mai este capabil să absoarbă apa provenită din ploi, astfel că pot să apară inundații.

Modul concret în care noxele eliminate de chakrele din tălpile picioarelor se transferă pământului este următorul: noxele se scurg în pământ și încep să curgă, precum șuvoaiele de ploaie, de-a lungul unei rețele dense de linii de energie. Aceste linii de energie, care țin de structura constructivă a globului pământesc, se suprapun adesea peste elementele de vegetație. De exemplu, la nivelul unui sat sau cartier, liniile de energie se constituie de-a lungul aleilor cu pomi sau cu gard viu dintre case sau blocuri (de-a lungul acestor linii de energie circulă adesea animalele: câini, pisici, animalele domestice în mediul rural etc.). În cele din urmă, noxele se scurg în punctele nodale situate la confluența mai multor linii de energie, într-un fel de sorb sau de vârtej. Din acele vârtejuri se formează alte linii de energie, mult mai ample, după principiul apelor aluvionare rezultate din ploi și ninsori. În cele din urmă, noxele energetice rezultate într-o perioadă de timp se înmagazinează într-un obiect material: o piatră, o plantă, un pom fructifer, un arbore, o fântână.

Liniile de energie - precum și locul în care se înmagazinează noxele negative - nu sunt fixe, ci se schimbă cam o dată la trei zile. Pentru a afla locul exact în care se înmagazinează noxele energetice negative, în ce plantă, pom fructifer, arbore sau fântână, este nevoie o cunoaștere amănunțită a funcționării naturii.

Evident, se poate pune întrebarea cui folosește o astfel de cunoaștere, iar răspunsul este unul singur: celor interesați. La fel de evident, cei interesați nu sunt alții decât Jokerii fizici, care, pe baza informațiilor primite de la Jokerii transfizici, caută cu disperare acele locuri și elemente materiale în care se acumulează noxele provenite din răutatea oamenilor. De fapt, acesta este unul din scopurile cele mai importante ale activității Jokerilor. Dacă află unde (în ce loc), când (cu precizie, în ce secundă) și în ce element material se

adună energia negativă astfel înmagazinată, Jokerii fizici își pot crește puterea de nenumărate ori. Ceea ce Jokerii trebuie să facă este să meargă la acel loc, să rupă fructul respectiv de pe ram și să-l mănânce sau să meargă la acea fântână și să bea o cană cu apă pentru a beneficia de un surplus de energie ce le va spori puterea și tăria.

Acum trebuie precizat că în fiecare localitate - sat, comună, orașel, oraș etc. - există un astfel de loc. Precum a fost menționat, acest loc nu este fix, ci itinerant. Astăzi este într-o zonă, peste trei zile în alta și așa mai departe; totuși, există un număr limitat de astfel de locuri. De cele mai multe ori, locul în care sunt înmagazinate noxele energetice este o fântână, iar această fântână poartă numele de “Fântâna Lacrimilor”.

Nu numai Jokerii fizici sunt interesați de “Fântâna Lacrimilor”, ci și Jokerii transfizici - Jokerii-draci și Jokerii-demoni. Aceștia au capacitatea de a prelua energetic caracteristicile nefaste ale noxelor aurice și de a construi din ele, la nivel eteric, săbii, sulițe și multe alte obiecte de putere întunecate. Cu aceste arme Jokerii transfizici luptă, față în față, în modul cel mai concret, împotriva Fiilor Luminii sau chiar împotriva oamenilor decorporați.

Până acum 2000 de ani, împotriva Jokerilor transfizici astfel înarmați luptau morții vii, strigoii și oamenii decorporați. În era creștină, oamenii decorporați nu mai sunt lăsați să lupte direct împotriva Jokerilor. Înaintea erei creștine, nu existau Jocuri ale morții, întrucât oamenii erau, oricum, prin intermediul templelor la care erau arondați, sub influența directă a unor ființe întunecate pe care oamenii le considerau zei. Pentru că nu mai au posibilitatea a se mai manifesta precum în timpurile lor “glorioase”, în era creștină, mai precis începând din anii 300-500 ai erei creștine, Jokerii au început să recurgă la Jocurile morții.

Jocurile morții sunt noile modalități prin care, în era creștină, întunecimea luptă împotriva Luminii prin intermediul oamenilor. Pe măsură ce Jokerii și, prin ei, toată întunecimea prosperă, oamenii întrupați mor, iar după moarte sufletele lor devin sclave în iad. Energia preluată de la oameni îi ajută pe Jokerii transfizici - și, prin ei, pe toți Fiii întunericului - să supraviețuiască în condițiile în care nu mai beneficiază de energia vieții de la Dumnezeu.

Dacă Jokerii - și prin ei toată întunecimea - n-ar mai fi alimentați cu energie de oamenii pe care-i ispitesc, îi manipulează și în cele din urmă îi duc la (auto)distrugere, Fiii întunericului ar dispărea din cosmos, căci trupurile lor de formă umanoidă n-ar mai fi alimentate cu energie de viață, iar spiritele lor ar fi resorbite în lumile din care au provenit cândva.

Faptul că au un excedent masiv de energie preluată de la oamenii care încalcă Legile cosmosului, îi determină - poate uimitor - pe Jokerii transfizici să fie în pas cu moda oamenilor din lumea materială. Nici de această dată, această afirmație nu trebuie interpretată metaforic ori simbolic, ci într-un mod cât se poate de real și de concret.

Oricât de uimitoare ar fi o astfel de afirmație, trebuie precizat că Jokerii transfizici chiar sunt în pas cu moda oamenilor din lumea materială. Chiar și frizura lor este adaptată modei din acest timp. Cauza este următoarea: Jokerii transfizici împrumută particularități de vestimentație de la cei pe care-i manipulează (îi “poartă”): o bluză de la unul, un pantalon de la altul, o frizură de la altcineva etc. Ei nu împrumută doar particularități de vestimentație, ci și de înfățișare concretă: pot copia, ca imagine, prin simfonie, elemente fizionomice ale persoanelor pe care le manipulează: ochii de la o persoană, nasul de la altă persoană, bărbia de la o alta și așa mai departe.

Prin aceste procedee ceva mai subtile, Jokerii transfizici se “tunează” la fel ca târfele, vampele, “vedetele” și “divele” din lumea materială. Se poate pune întrebarea, desigur retorică: oare pe cine copiază oamenii naivi care recurg la “tunări” și la alte îmbunătățiri fizionomice, corporale sau vestimentare ? Cu cine vor să semene în mod inconștient ? Cine “îi poartă” ?

Mai trebuie menționat că prin tunarea aspectului fizionomic și prin însușirea unor detalii de vestimentație, Jokerii transfizici își maschează adevăratele lor înfățișări hidoase, căci dacă oamenii le-ar observa (printr-o formă oarecare de clarvedere ce poate să apară în urma unor evenimente dramatice) înfățișările originale, s-ar înspăimânta: sunt dracul gol (nici n-au cum să fie altceva).

Spre deosebire de Jokerii întunecați, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii se prezintă într-o vestimentație realizată din întocmiri de lumini, ce respectă un anumit canon. Fiii Luminii au veșminte alcătuite din lumini ce reproduc hainele ce se purtau în timpul întrupării Domnului Iisus Hristos: togi strălucitoare, brâuri formate din lumini, sandale frumos întocmite etc. (așa cum sunt, de altfel, reprezentați în icoanele din bisericile creștine; nici de această dată nu este vorba despre metafore ori despre vreun simbolism ascuns).

MUNCA DE DREAPTĂ ÎNVĂȚĂTURĂ

☞ Existențe simultane ☞

Oamenii se întrupează în lumea materială pentru a se reîntoarce la Dumnezeu. Reîntoarcerea la Dumnezeu este posibilă doar în condițiile respectării Legilor Sale.

Pentru oamenii din categoria *icon hlisa*, reîntoarcerea la Dumnezeu presupune o îndelungată “muncă de dreaptă învățătură”. La rândul ei, “munca de dreaptă învățătură” presupune reîntruparea periodică în lumea materială (palingenezia). Ceea ce se reîntrupează la oamenii *icon hlisa* este corpul duh purtător de spirit. La nașterea în lumea materială, se formează sufletul (steluța sufletului și corpul sufletului) și corpurile aurice derivate.

Scopul principal al unui existențe (întrupări) în lumea materială este educarea spiritului de a emite energii de intenție - *pharismah* - luminoase. Actualmente, în decursul existenței întrupate a oamenilor din categoria *icon hlisa*, spiritul “doarme” sau, mai exact, nu este conștient. De fapt, spiritul nu este conștient tot timpul. El se trezește în anumite momente, pe parcursul câtorva fracțiuni de secundă, iar aceste momente sunt chiar acelea în care emite energiile *pharismah* - energiile de intenție. Imediat după ce emite acele energii *pharismah*, spiritul “adoarme” la loc. Spiritul se comportă la fel ca un om care este trezit brusc din somn și

întrebat ceva anume. Omul se trezește brusc, iar în acele fracțiuni de secundă încearcă să aproximeze în mod corect natura întrebării și conjuncturile de care trebuie să țină seama pentru a da răspunsul optim. Apoi adoarme la loc.

Dat fiind faptul că spiritul nu este conștient în totalitate de existența trupească, este de la sine înțeles că nu poate lua decizii în mod corect. De fapt, spiritul nu are informațiile trupului pentru a lua decizii în mod corect - pentru a emite energiile *pharismah* în mod competent. De aceea, spiritul emite aceste decizii fără a ști cu exactitate despre ce este vorba. Spiritul își formează impresii cu privire la existența corporală doar în acele fracțiuni de secundă în care se trezește și emite energiile *pharismah*. Cu toate acestea, cu fiecare energie *pharismah* emisă, spiritul învață. La fiecare trezire, spiritul își reglează “tirul” energiilor *pharismah*.

Spiritul, în actualul stadiu, încă nu are maturitatea necesară pentru a emite în mod continuu energii *pharismah* corespunzătoare (luminoase); el nu are decât maturitatea pe care o avea spiritul lui Adam (veterotestamentar), în momentul alungării din Eden, adică aproximativ 65 % din capacitatea plenară. De aceea, în timpul existenței materiale, spiritul omului învață să se comporte în conformitate cu cerințele trupului. Scopul final al acestui proces de maturizare al spiritului (care actualmente are o formă sferică) este de a dobândi formă umanoidă și de a-și construi singur un “corp de diamant”. Spiritul și corpul duh sunt conștiente doar pe propriile lor paliere: spiritul în lumea spiritelor, iar corpul duh în lumea duhurilor. Uneori, pentru scurte momente, ele devin conștiente de faptul că o prelungire a lor, adică trupul fizic, se manifestă la nivelul unei lumi pe care o percep ca fiind extrem de ostilă și de rea (nu se înșală deloc !).

Așadar, dacă se poate vorbi despre **existențe succesive** ale ființei umane, iar acestea sunt reîntrupările în lumea

materială - ceea ce am desemnat prin intermediul termenului de *palingenezie* -, tot astfel se poate vorbi despre **existențe simultane**. Fiecare dintre structurile aurice ale ființei umane, spiritul, corpul duh și trupul material trăiesc simultan pe câte un palier cuantic: spiritul în lumea spiritelor, corpul duh în lumea duhurilor și corpul fizic în lumea materială.

Datorită faptului că nici spiritul, nici duhul nu se manifestă în mod direct la nivelul lumii materiale și nici nu sunt conștiente în totalitate de aceasta, omul fizic nu poate manifesta caracteristicile acestora. Evident, nu poate manifesta nici karma acestora. Cu alte cuvinte, karma acumulată în existențele anterioare ale spiritului și ale duhului nu are cum să se manifeste în această existență.

Pentru a se manifesta la nivelul acestei existențe întrupate ceva din karma provenită din trecut - ce aparține doar spiritului și duhului -, ar trebui să existe o amintire directă a evenimentelor respective. Amintirea directă este singurul element care poate face conexiunea cu trecutul. Un om nu se poate conecta la trecut și implicit la karma formată în existențele anterioare decât în condițiile în care și-ar putea aminti ceva din trecutul duhului sau al spiritului. Ceea ce este imposibil.

În consecință, conexiunea cu trecutul și cu karma din existențele anterioare nu se poate face în mod direct, prin amintire, ci în mod indirect, pe o cale ocolitoare. Această cale ocolitoare se raportează la Legile cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu. Procesul este următorul: există, așa cum a fost menționat, cinci categorii de păcate; fiecare dintre cele cinci categorii de păcate este împărțită în mai multe diviziuni (prima categorie este formată din gândul și sunetul rele; a doua categorie este formată din adulter, din desfrânare, necurăție și destrăbălare; a treia categorie este formată din idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășie, ceartă și război; a patra

categoria este formată din gelozie, mânie, dezbinare și neînțelegere; a cincea categorie este formată din invidie, beție, orgie, ucidere). Cele cinci categorii de păcate sunt, de fapt, încălcări ale Legilor cosmosului, ale Ordinii divine. Dacă omul în existența trecută nu a respectat de exemplu - să spunem - două dintre ele, atunci, în mod sigur nu le va respecta nici în această viață, iar reacția instanțelor cosmosului va fi identică ca și în trecut.

Așadar, karma actuală nu se raportează în mod direct la faptele din existențele anterioare printr-o relație de tip *feedback*, ci se raportează la respectarea Legilor cosmosului, care formează Ordinea cosmosului. În existența prezentă, precum și în oricare dintre existențele anterioare, cosmosul - prin natura sa - are aceeași reacție punitivă față de faptele omului aflate în dezacord cu Legile divine; de aceea, persistă impresia că omul “plătește” faptele din existențele anterioare. De fapt, omul plătește doar faptele aflate în dezacord cu Legile divine, indiferent când au fost făcute. Karma se raportează doar la Ordinea cosmică. Astfel, desfășurarea procesului de manifestare al karmei nu are loc pe orizontală, între karma trecută și karma prezentă (între o cauză veche și un efect nou), ci pe verticală, între fiecare faptă și Legile cosmosului.

Tocmai emiterea de către oameni a energiilor de intenție - *pharismah* - negative și, implicit, făptuirea uneia dintre cele cinci categoriile de păcate, declanșează începerea Jocurilor și activitatea Jokerilor. Dacă în mod teoretic și ideal, un om ar respecta în existența prezentă toate legile cosmosului și n-ar săvârși nici una din cele cinci categorii de păcate, s-ar situa în afara karmei; nici măcar n-ar fi observat de Jokeri. Domnii karmei n-ar avea ce să-i impute, iar la sfârșitul vieții ar fi mântuit. Acesta este, evident, un caz teoretic și ideal.

☞ Sfârșitul Jocurilor morții ☞

Pentru că au rămas restanți în ceea ce privește respectarea Legilor cosmosului, pe care au nesocotit-o atât în existența trecută, cât și în cea prezentă, oamenii trebuie să treacă prin anumite evenimente.

Aceste evenimente au rolul de “plată” pentru faptele lor (reprezintă “prețul” plătit de oameni pentru scăderea nivelului energetic, spiritual și karmic, scădere generată de nerespectarea acelei Legi), dar, totodată, au rolul de a-i determina să respecte Legile cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu care formează Firea Lucrurilor. Din aceste evenimente, oamenii trebuie să învețe să respecte Legile cosmosului; cu alte cuvinte, oamenii se emancipează spiritual și auric - cu alte cuvinte, “evoluează”.

Cei care pun în fața oamenilor evenimentele compatibile cu natura păcatului sunt Domnii karmei. Domnii karmei pun în scenă acele evenimente prin care trebuie să treacă oamenii care au devenit prizonierii păcatului respectiv; scopul este de a-i învăța pe oameni să nu-l mai săvârșească. Acesta este motivul pentru care **viața este suprema formă de inițiere.**

Viața - prin Domnii karmei - pune în fața fiecărui om acele evenimente care-l pot determina să progreseze. Domnii karmei (care trăiesc în *prezentul continuu*, alături de Dumnezeu), se autosizează doar în momentul în care Legile sunt încălcate și este periclitată Ordinea cosmosului. Misiunea lor este de a restabili echilibrul cosmic perturbat de energiile de intenție (*pharismah*), gândurile, vorbele și acțiunile oamenilor care încalcă Legile cosmosului.

Atunci când Fiii Luminii doresc să oprească un Joc al morții aflat în desfășurare pot solicita ajutorul lui Dumnezeu Tatăl. Ajutorul Tatălui Ceresc este solicitat prin intermediul

unor ceremonii desfășurate în lumea eterică (ceremonii ce par să fie echivalentul liturghiilor din lumea materială). Ceremoniile se pot face pentru un om, pentru mai mulți oameni sau pentru un teritoriu.

Răspunsul Tatălui Ceresc se concretizează prin emiterea unui singur cuvânt care reverberează de-a lungul și de-a latul cosmosului spiritual. Cuvântul, transcris în limba oamenilor, este **HAIM**. În momentul în care aud acest cuvânt, Jokerii și toată întunecimea fug de mănâncă pământul.

Jocurile morții, declanșate de Jokeri pot fi, de asemenea, blocate foarte rapid prin activarea de către oameni a corpului haric al plaselor mesianice. Așa cum a fost menționat, formarea plaselor mesianice se produce în urma rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos, cel mai Puternic Nume din Cer și de pe Pământ. Formându-și corpul haric al plaselor mesianice, omul se pune sub protecția directă a lui Iisus Hristos. Prin formarea cât mai des a plaselor mesianice de-a lungul unei zile, crește nivelul energetic general al ființei umane. Omul nu mai poate fi virusat atât de ușor de Jokeri prin Jocuri ale morții. Concomitent, în mod treptat, tendințele karmice, precum și karma acumulată sunt în bună măsură eliminate și, în final, arse din temelii. Acțiunea benefică a plaselor mesianice poate transforma foarte rapid un om.

Prin plasele mesianice, omul primește ceea ce nu avea în momentul în care a făptuit vechile fapte: Iubirea. Karma, Jocurile morții și activitatea Jokerilor au devenit posibile datorită absenței Iubirii. Iubirea este Hrana adevărată a oamenilor. De aceea, Iubirea este temelia pe care trebuie reclădit totul. Datorită absenței Iubirii, viața oamenilor a devenit ceea ce este în prezent. Astfel, prin acțiunea plaselor mesianice, omul intră sub alte auspicii karmice, iar Legea cea

veche - “dinte pentru dinte și ochi pentru ochi” - își încetează efectul. Prin acțiunea plaselor mesianice, omul intră într-o altă etapă evolutivă, punând singur în funcțiune un nou resort care elimină karma cea veche.

În actuala etapă evolutivă oamenii intră încet, dar sigur, sub influența Noii Legi. Noua Lege sau Karma sub Iisus Hristos, ce are la temelie Iubirea, poartă numele de PHARAT.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI DIN TAINILE CREAȚIEI

TERRA AURICA / 11

☞ Timpul, ultima frontieră ☞

☞ Izgonirea din Eden ☞

PREZENTUL CONTINUU / 23

☞ Urma lui Dumnezeu ☞

☞ Ordinea cosmosului sau Firea Lucrurilor ☞

CENTRELE DE PUTERE / 33

☞ Materia fără păcat ☞

☞ Regatele spiritelor naturii ☞

☞ Stăpânul Timpului ☞

MATRIOȘKA, PARADIGMA FIINȚEI OMULUI / 45

☞ Categori de oameni ☞

☞ Individualitatea ☞

☞ Sufletul - Personalitatea ☞

☞ Corpurile aurice derivate ☞

SPIRITUL ȘI LUMEA / 65

☞ Punctul de întâlnire ☞

☞ Trupul de diamant ☞

VIAȚA

SUPREMA FORMĂ DE INIȚIERE / 79

☞ Spargerile de timpan ☞

☞ Evenimentul-stimul ☞

☞ Cele șapte Raze ☞

OBIECTELE DE PUTERE / 98

☞ Cei 300 de pași ☞

☞ Cele trei săbii ☞

☞ Pocalul realizat din smarald ☞

PARTEA A DOUA
KARMA, SOARTA SAU DESTINUL

PARADOXURILE SORTII / 121

- ☞ Crucea de om ☹
- ☞ Paradoxurile Sortii ☹
- ☞ Totul este karma ? ☹

JOCURILE MORȚII / 140

- ☞ Jokerii ☹
- ☞ Pharismah ☹

SCENARIUL UNUI JOC AL MORȚII / 155

- ☞ Ispitirea ☹
- ☞ Poarta Inimii ☹

PREȚUL UNUI JOC AL MORȚII / 170

- ☞ Factorul de poticnire ☹
- ☞ Povața iubirii ☹
- ☞ Prețul final ☹

SĂMÂNȚA DE TATĂ ȘI SĂMÂNȚA DE MAMĂ / 186

- ☞ Transmiterea Dorului ☹
- ☞ Procreația ilegală ☹
- ☞ Jokerii fizici ☹
- ☞ Fântâna Lacrimilor ☹

FÂNTÂNA LACRIMILOR / 198

- ☞ Jokerii fizici ☹
- ☞ Dinspre periferie spre centru ☹

MUNCA DE DREAPTĂ ÎNVĂȚĂTURĂ / 210

- ☞ Existențe simultane ☹
- ☞ Sfârșitul Jocurilor morții ☹

CRISTIAN GĂNESCU UN ALT FEL DE CURRICULUM VITAE

Consider expresia “**experiență de cunoaștere**” cât se poate de potrivită pentru a desemna ansamblul de trăiri și de cunoștințe asimilate și metabolizate de conștiința unui om. Nu este o

noutate pentru nimeni faptul că prin asimilarea și metabolizarea unor trăiri și informații noi, proces ce presupune mai mult decât o simplă acumulare, orice ființă omenească se modifică din punct de vedere psiho-mental, sufletesc și spiritual.

În contextul dat, termeni precum *asimilare* și *metabolizare* au același sens ca în biologie, deși sunt aplicați la nivelul psiho-mental, sufletesc și spiritual. Schema modificării este destul de simplă:

trăirile și experiențele noi penetrează conștientul, fiind refulate în ceea ce putem desemna prin termenul de subconștient, adică în suflet (de fapt, strict

vorbind, ceea ce poartă numele de subconștient este doar o mică parte a sufletului). În subconștient are loc un proces de asimilare și de metabolizare a trăirilor, experiențelor,

informațiilor. Firește, nu toate experiențele pot fi asimilate și metabolizate rapid în suflet. Uneori procesul este rapid, alteori este lent. După asimilare și metabolizare are loc o defulare: experiențele și informațiile revin la nivelul conștientului, manifestându-se apoi în viața de

zi cu zi, atât în actele comportamentale, cât și în realizarea unor producții materiale și spirituale - de exemplu, în realizarea unor cărți etc. În cazul producătorilor de bunuri materiale și spirituale, asimilarea unor noi experiențe de cunoaștere se reflectă în calitate. O dată cu sporirea experienței de cunoaștere, bunurile materiale și cele spirituale cresc calitativ - devin din ce în ce mai bune. Creșterea

calității are, firește, o limită și, dacă ar fi să dăm crezare celebrelor legi ale lui Murphy, fiecare om crește calitativ până ce atinge "nivelul optim de incompetență".

"Nivelul optim de incompetență" este, în opinia lui Murphy, punctul maxim până la care poate crește calitativ un om (atât din punct de vedere psiho-mental, cât și social). Este totuși mai confortabil să credem că nici un om nu poate atinge, de-a lungul vieții sale, un "nivel optim de incompetență" decât în

cazul în care se complăce în stagnare. Procesul creșterii calității poate fi urmărit în cazul scriitorilor, la fel ca în cel al muzicienilor, al pictorilor etc.

Dacă în cazul unui scriitor nu se observă o creștere de calitate de la o carte la alta, care să indice asimilarea și metabolizarea experiențelor de

viață, înseamnă că respectivul are o problemă serioasă: nu este capabil să învețe din experiențele vieții. Se spune adesea că, oricât de prolific ar fi, un scriitor nu scrie decât o singură carte - cel mai adesea, pe prima. În restul cărților, nu face altceva decât să repete, sub o altă formă, ceea ce deja a spus.

Există însă și excepții de la regulă: scriitori - este drept, destul de puțini -, care reușesc să nu se repete și să aducă ceva nou în fiecare carte. Același lucru se poate spune - poate surprinzător - și despre cititori. Foarte mulți cititori au citit în esență doar o singură carte, deși în mod

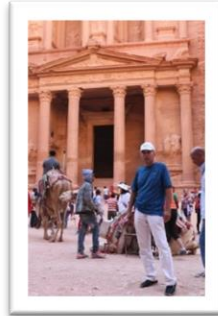
real au citit zeci sau chiar sute. În cazul cititorilor, procesul este similar celui din cazul scriitorilor. Cândva, încă din perioada copilăriei sau a adolescenței, fiecare cititor a descoperit “cartea” și, firește, subiectul cu care este în rezonanță. Cărțile citite ulterior nu fac altceva decât să repete ceea ce cititorul a găsit în prima carte; subiectul este cam același, diferă doar gradul de complexitate al prezentării, al elucidării sau, adeseori, al mistificării sale. Toate cărțile citite ulterior sunt variațiuni pe aceeași temă. Excepțiile de la regulă, ce apar atât în cazul scriitorilor cât și în cel al cititorilor, apar doar în urma efortului fiecăruia de a metaboliza experiențele de cunoaștere. Întotdeauna, o

experiență nouă de cunoaștere presupune o “ruptură de nivel”. Orice ruptură de nivel presupune producerea unui eveniment dramatic. Un exemplu elocvent: o lungă perioadă de timp,

un om citește doar lucrări științifice (de popularizare a științei) ce reflectă concepția materialistă. La un moment dat, omul în cauză are o criză existențială, indiferent de ce natură - criza existențială poate să fie generată de o boală, de un deces al unui membru al familiei, de o decepție etc. După

o anumită perioadă de timp scursă de la acel eveniment dramatic, omul se schimbă: începe să citească și alt tip de lucrări, iar cele ce-i hrăniseră ființa interioară până în acel moment nu mai prezintă nici un interes. Le consideră, dintr-o dată, puerile. Același fenomen se petrece, dar la un nivel mult mai profund, la persoanele care trec prin accidente ce presupun moartea clinică.

Dacă, anterior, au fost materialiste convinse, după producerea accidentului astfel de persoane încep, dintr-o dată, să fie interesate de religie, de parapsihologie, de aspectele spirituale ale vieții etc. În acest context, poate că ar fi util pentru orice cititor să-și reamintească ce evenimente din existența sa l-au determinat să fie interesat de anumite subiecte sau, eventual, ce evenimente

I-au determinat să schimbe subiectul preferat de lectură (aceiași lucru poate fi spus despre emisiunile TV, despre filme, despre ziare etc). Va remarca, poate nu fără surprindere, că nu cu mult timp înaintea schimbării subiectului preferat s-a produs un eveniment atipic – uneori, un eveniment dramatic. Evident, va remarca și faptul că experiența de cunoaștere generată de evenimentul respectiv a fost refulată, asimilată și metabolizată la nivelul sufletului - sau al subconștientului. Ulterior, după o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, rezultatul asimilării și al metabolizării a defulat la nivelul conștientului, manifestându-se în existența cotidiană prin schimbarea comportamentului, a subiectului preferat de lectură.

Sucesiunea, de-a lungul vieții unui om, a tuturor experiențelor de cunoaștere poate fi desemnată prin expresia “biografie spirituală”.

Biografia spirituală a unui om se îngemănează, pe baza relației cauză-efect, cu biografia materială, dar nu poate fi redusă, într-un mod simplist, la ea. Biografia spirituală a unui om reprezintă *un alt fel de curriculum vitae*. Un *curriculum vitae* care, din păcate, nu figurează în nici un dosar oficial. Revenind la subiectul propriu-zis, se cuvine spus că un astfel de

eveniment s-a produs și în cazul autorului acestor rânduri. Noi experiențe de cunoaștere au generat, în mod cumulativ, un anumit tip de mentalitate, un anumit tip de comportament și, în cele din urmă, realizarea unui tip particular de producții materiale și spirituale. Pentru autorul acestor rânduri, biografia spirituală (“un alt fel de curriculum vitae”) sau, mai exact spus, acumularea unei experiențe de cunoaștere de ordin spiritual a început destul de devreme și a continuat toată viața. Tocmai cunoștințele acumulate de-a lungul acestei căutări îndelungate i-au folosit semnatarului acestor rânduri la scrierea unor cărți; ele formează “experiența sa personală de cunoaștere”.

**CĂRȚI DE
CRISTIAN GĂNESCU**

*

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ

*

OMUL ÎN AFARA TRUPULUI

*

UN MARE MISTER: OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

*

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

*

KOSMOS

*

JOCURILE SORȚII - VIAȚA ȘI MOARTEA

*

TRIUMFUL LUMINII

***

TAINELE INIȚIAȚILOR VECHIULUI EGIPT

*

GARDIANUL MARI PIRAMIDE

*

ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI

*

ROHMANII DIN OSTROAVELE ALBE

*

DACIA PRIMORDIALĂ

*

ISTORIA CRUCILOR DE PE DEALURILE AMARADIEI

*

CRAIOVA – PERLA VALAHIEI

*

DINASTIA NEGRU VODĂ

*

EXCALIBUR – IEȘIREA DIN MATRIX

*

EXAMPAEOS - CĂILE ZEILOR DIN ORIENTUL ANTIC

*

AGORA - DE LA SOPHIA LA PHILOSOPHIA

*

EXCELSIOR - MOȘTENIREA LUI ENOCH

CĂRȚI DE CRISTIAN GĂNESCU

